

การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนระดับต้น
โดยใช้วิธีของชูชูกิสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนวัดพระญาติการาม

พงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรจักรบัณฑิตย
ปีการศึกษา 2566

DEVELOPMENT OF INTERNATIONAL MUSICAL NOTE READING SKILLS
AND BASIC PIANO PLAYING SKILLS USING THE SUZUKI METHOD FOR
GRADE 7 STUDENTS AT WATPHRAYATIKARAM SCHOOL

PONGTHARIN CHAMSUPHAP

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education
Department of Curriculum and Instruction
College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University
Academic Year 2023

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนระดับต้นโดยใช้วิธีของซูจูกิ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม
เสนอโดย นายพงศธรวิน ฉ่ำสุภาพ
สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. ไสว พิกขาว
ได้พิจารณาเห็นชอบ โดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. วิภากรณ์ นูतिकะเชริญ)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไสว พิกขาว)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พงษ์ภิญโญ แม้น โกศล)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. พงษ์มาลัย สกตเกียรติ)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พงษ์ภิญโญ แม้น โกศล)
วันที่ ๕.๐ เดือน มีนาคม พ.ศ. ๕๖๖

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากล และการเล่นเปียโนระดับต้น โดยใช้วิธีของซูซูกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม
ชื่อผู้เขียน	พงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. ไสว พักขาว
หลักสูตร	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2566

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะในการอ่านโน้ตสากล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และ 2) เปรียบเทียบทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 18 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิ จำนวน 4 แผน 2) แบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล และ 3) แบบประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบเครื่องหมาย

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิมีทักษะในการอ่านโน้ตสากลไม่สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และ 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิมีทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิ, ทักษะการอ่านโน้ตสากล, ทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น

Thesis Title DEVELOPMENT OF INTERNATIONAL MUSICAL NOTE READING SKILLS AND BASIC PIANO PLAYING SKILLS USING THE SUZUKI METHOD FOR GRADE 7 STUDENTS AT WATPHRAYATIKARAM SCHOOL

Author Pongtharin Chamsuphap

Thesis Advisor Associate Professor Dr. Sawai Fakkao

Program Master of Education in Curriculum and Instruction

Academic Year 2023

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) to compare the international musical note reading skills of Grade 7 students after learning through the Suzuki method against a criterion of 70 percent, and 2) to compare the basic piano playing skills of Grade 7 students after learning through the Suzuki method against a criterion of 70 percent. The sample for the research comprised one classroom of Grade 7 students totaling 18 individuals at Watphrayatikaram School, enrolled in the first semester of the academic year 2023, selected through cluster sampling. The research tools consisted of 1) four learning plans utilizing the Suzuki method, 2) an assessment form for international musical note reading skills, and 3) an assessment form for basic piano playing skills. Data analysis involved mean scores, standard deviations, and the sign test.

The research findings were as follows: 1) the international musical note reading skills of Grade 7 students after learning through the Suzuki method were not statistically higher than the criterion of 70 percent at the .05 level of significance, and 2) the basic piano playing skills of Grade 7 students after learning through the Suzuki method were statistically higher than the criterion of 70 percent at the .05 level of significance.

Keywords: Suzuki method, international musical note reading skills, basic piano playing skills

Sawai Fakkao

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้เพราะได้รับความช่วยเหลือและความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ไสว พิกขาว อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่คอยให้คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือ และคอยชี้แนะในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ตลอดจนคอยตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เพื่อให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.วิภารัตน์ มุสิกะเจริญ ดร.พจมาลย์ สกลเกียรติ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พงษ์ภิญโญ แม้นโกศล คณะกรรมการการสอบวิทยานิพนธ์ที่คอยกรุณาให้คำชี้แนะและให้คำแนะนำต่าง ๆ ในการทำงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณ ท่านรองผู้อำนวยการ ทรรศนันท์ ถนงค์คำ, คุณครูวิเศษชัย สายดนตรี, คุณครูสุชาดา ฉัตรภรณ์, คุณครูจิราภรณ์ น้อยน้ำใส และคุณครูชฎานิน คำสองสี ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย พร้อมทั้งให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ยิ่ง

ขอขอบพระคุณ คณะผู้บริหารสถานศึกษา คณะครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนวัดพระญาติการาม ที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ครอบครัวที่ให้การสนับสนุนในการเรียนปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน และให้ความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้

นายพงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามการวิจัย.....	4
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	4
1.4 สมมติฐานการวิจัย.....	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
1.7 ประโยชน์ที่ได้รับ.....	6
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 การสอนเปียโน.....	8
2.2 การจัดการเรียนรู้ตามวิธีของซูซูกิ (Suzuki Method).....	13
2.3 การอ่านโน้ตสากล.....	16
2.4 ทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น.....	22
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	25
2.6 กรอบแนวคิดงานวิจัย.....	30
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	31
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	31
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	31
3.3 การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	31
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4. ผลการวิจัย.....	41
4.1 ตอนที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะในการอ่านโน้ตสากลของนักเรียน.....	41
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของชูชุกีกับเกณฑ์	
ร้อยละ 70 โดยใช้ Sign test แบบ one sample	
4.2 ตอนที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียน.....	42
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของชูชุกีกับเกณฑ์	
ร้อยละ 70 โดยใช้ Sign test แบบ one sample	
5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	44
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	45
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	45
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	47
บรรณานุกรม.....	48
ภาคผนวก.....	55
ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	56
ข หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ.....	58
ค เอกสารรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์.....	64
ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	66
จ ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	82
ฉ ข้อมูลการวัดทักษะการอ่านโน้ตดนตรีสากล.....	99
ข้อมูลการวัดทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น	
ประวัติผู้เขียน.....	93

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
2.1	สังเคราะห์ขั้นตอนการสอนเปียโนโดยใช้วิธีของซูซูกิ.....	15
4.1	แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะในการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1..... หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70	42
4.2	ผลการเปรียบเทียบทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1..... หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70	42

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 บรรทัดห้าเส้น.....	17
2.2 การบันทึกโน้ตบนบรรทัดห้าเส้น.....	18
2.3 เส้นน้อย.....	18
2.4 กุญแจซอล.....	18
2.5 กุญแจฟา.....	19
2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	30

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ดนตรีนั้นเป็นศาสตร์ที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องของเสียงและอยู่คู่กับมนุษย์มาอย่างช้านาน ซึ่งมนุษย์นั้นถือได้ว่าเป็นคนที่มีความคุ้นเคยกับดนตรีในหลากหลายด้าน ทั้งในด้านการสื่อสาร ด้านการเรียนรู้ ตลอดจนด้านการแสดงออกต่าง ๆ รวมไปถึงมนุษย์ยังใช้ดนตรีเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ใช้ระบายความทุกข์ หรือความเครียด ตลอดจนยังใช้ดนตรีเป็นกิจกรรมเพื่อผ่อนคลายในเวลาว่าง เช่น การฟังเพลง หรือการเล่นเครื่องดนตรี ดังนั้นดนตรีและมนุษย์จึงเป็นสิ่งที่ต้องอยู่ควบคู่กันและดนตรีถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของมนุษย์ตั้งแต่ในอดีตมาจนถึงปัจจุบัน (ประเสริฐศักดิ์ ขาสิริ, 2557) รวมไปถึง ฌ็องนิช ซัยติ (2563) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของดนตรีไว้ว่า ดนตรีนั้นเป็นสิ่งที่สามารถใช้ในการพัฒนาด้านสติปัญญาได้ ตลอดจนใช้เพื่อสร้างความสุขและความผ่อนคลายในจิตใจ ซึ่งจะส่งผลให้สมองทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทักษะในด้านต่าง ๆ ให้มีคุณภาพ ตลอดจนดนตรียังเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของการสร้างพัฒนาการด้านสติปัญญาและความคิดสร้างสรรค์ ส่งผลให้มีการพัฒนาทักษะในด้านต่าง ๆ ต่อไป ซึ่งถ้าหากพูดถึงดนตรีก็จะมี ความเกี่ยวข้องกับเรื่องของระดับเสียง ซึ่งระดับเสียงนั้นแบ่งออกได้เป็นระดับเสียงที่เบาและดัง ซึ่งสอดคล้องกับเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งที่สามารถเล่นเสียงเบาและดังได้อย่างมีเอกลักษณ์ ฌูร์ท สุธจิตต์ (2557) ได้กล่าวไว้ว่า เครื่องดนตรีที่สามารถเล่นและควบคุมระดับเสียงที่เบาและดังได้อย่างมีเอกลักษณ์นั้นมีชื่อเรียกกันในปัจจุบันว่า “เปียโน” โดยที่เปียโนนั้นมีชื่อเรียกกันในสมัยก่อนว่า เปียโนฟอร์เต (Piano Forte) ซึ่งเป็นคำศัพท์ทางดนตรีที่แปลว่าเสียงเบาและเสียงดัง โดยแบ่งออกได้เป็นสองคำ คือ Piano แปลว่า เบา Forte แปลว่า ดัง ดังนั้นเมื่อนำทั้งสองคำนี้มารวมกันเป็น Piano Forte จึงทำให้หมายถึงเครื่องดนตรีที่สามารถเล่นระดับเสียงดังและเบาได้อย่างมีเอกลักษณ์ และในภายหลังเครื่องดนตรีชนิดนี้ถูกเรียกกันอย่างสั้น ๆ ในปัจจุบันว่า “เปียโน” ซึ่งจุดกำเนิดของเปียโนนั้นมาจากเครื่องดนตรีในยุคสมัยก่อนที่มีชื่อเรียกว่า ฮาร์ปซิคอร์ด (Harpichord) โดยเครื่องดนตรีชนิดนี้มีลักษณะคล้ายกับเปียโนทั้งรูปลักษณ์ภายนอกตลอดจนวิธีการเล่น แต่เครื่องดนตรีชนิดนี้ไม่มีความสามารถในการควบคุมระดับเสียงเบาและดัง จึงทำให้เกิดการประดิษฐ์คิดค้นเครื่องดนตรีที่สามารถควบคุมระดับเสียงในการเล่นได้นั้นก็คือ “เปียโน” ซึ่งเปียโนได้ถูกประดิษฐ์คิดค้นขึ้นโดย บาโตโลมีโอ คริสโตฟอริ (Bartolomeo Cristofori) ประเทศอิตาลี ในปีคริสต์ศักราช 1700 จากที่ได้กล่าวถึงเครื่องดนตรีเปียโนมานั้น มีผู้ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเล่นเปียโน ดังนี้ ชมพูนุท ศิววัฒนาวงศ์ และคณะ (2559) ได้กล่าวว่า การเรียนเปียโนเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมด้านสมาธิ และด้านการพัฒนาสติปัญญาได้เป็นอย่างดี ตลอดจนยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยทำให้เกิดความผ่อนคลายได้ รวมไปถึง Nan et al. (2018) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฝึกฝนการเล่นเปียโนว่า การเล่นเปียโนนั้นนอกจากจะช่วยพัฒนาทักษะทางการปฏิบัติดนตรีแล้ว ยังช่วยส่งเสริมทักษะในด้านภาษาอีกด้วย เนื่องจากเสียงของการเล่นเปียโนหรือการเล่นดนตรีนั้นจะช่วยสร้างความผ่อนคลายให้สมองทำให้เกิดการรับรู้ที่มากขึ้นและ

ดียิ่งขึ้น และเกิดการเปิดรับสิ่งต่าง ๆ ไม่เพียงแต่เรื่องของดนตรีเพียงเท่านั้น รวมไปถึง ญัฐพล อริยชาติผดุงกิจ (2564) ที่กล่าวว่า การเล่นเปียโนนั้นมีส่วนช่วยให้เกิดความมั่นใจในตนเองมากขึ้น ช่วยลดความเครียด ตลอดจนช่วยในเรื่องความทรงจำ โดยเฉพาะในผู้สูงอายุที่จะช่วยให้มีความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งจากที่กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าการเรียนเปียโนเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาในด้านสมาธิและสติปัญญา ซึ่งยังสอดคล้องกับ นีอร เทรตันชัย (2565) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ในปัจจุบันการเรียนเปียโนยังถือว่าเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ และยังเป็นกิจกรรมที่ผู้ปกครองมักจะพาบุตรหลานมาเรียน เพื่อเสริมสร้างสมาธิ และพัฒนาสติปัญญา ตลอดจนเพื่อให้บุตรหลานมีการพัฒนาด้านอารมณ์ที่ดีขึ้น รวมไปถึงยังเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ผู้ปกครองมักจะพาบุตรหลานมาเรียนเพื่อให้ประสบความสำเร็จในเส้นทางด้านดนตรีอีกด้วย

จากที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของวิชาดนตรีและการเล่นเปียโนไปข้างต้นแล้วนั้น การเรียนเปียโนและการเล่นดนตรีจำเป็นจะต้องมีทักษะต่าง ๆ ซึ่งมีผู้ที่ได้กล่าวถึงทักษะที่นักดนตรีจำเป็นต้องมี ดังนี้ พรศิริ อุทัยเจริญพงษ์ (ม.ป.ป.) กล่าวถึงทักษะที่คนเรียนเปียโนจำเป็นต้องมี คือ ต้องมีความเข้าใจดนตรีในแต่ละบทเพลงที่จะเล่น รวมไปถึงต้องมีทักษะในการใช้น้ำหนักนิ้วที่เหมาะสม เพราะการเล่นบทเพลงหนึ่งนั้น ใครก็สามารถที่จะเล่นได้ แต่คนที่เล่นออกมาได้อย่างไพเราะ ระดับเสียงเหมาะสมและน่าฟังนั้นหาได้ยาก ดังนั้นการมีทักษะในการควบคุมน้ำหนักนิ้วมือในการเล่นเปียโนจึงมีความสำคัญ ตลอดจนการวางท่าทางที่เหมาะสมในการเล่นเปียโนก็มีความสำคัญเช่นกัน เพราะเป็นสิ่งที่แสดงออกมาให้เห็นได้ถึงบุคลิกภาพและความสง่างามของผู้บรรเลง นอกจากนี้ พัชร ศิริ (2552) ยังกล่าวอีกว่า ทักษะที่นักดนตรีทุกคนจำเป็นต้องมี คือ ทักษะในการเล่นเครื่องดนตรี ซึ่งจะต้องประกอบไปด้วยทักษะการฟัง ทักษะการอ่านโน้ต และทักษะทางกล้ามเนื้อซึ่งเป็นทักษะที่พัฒนาขึ้นจนเกิดความเคยชิน และสามารถเล่นเครื่องดนตรีได้อย่างคล่องแคล่ว นอกจากทักษะที่กล่าวมาแล้วยังมีอีกหนึ่งทักษะหนึ่งที่สำคัญก็คือทักษะด้านการแสดง เนื่องจากเป็นทักษะที่สามารถทำให้ผู้ชม และผู้รับฟัง มีอารมณ์ร่วมไปกับบทเพลงได้ง่ายยิ่งขึ้น

จากที่กล่าวไปข้างต้นนั้น จะเห็นได้ถึงถึงความสำคัญและทักษะของการเรียนเปียโน แต่ด้วยสภาพการเรียนการสอนวิชาดนตรีและการสอนเปียโนในปัจจุบันนั้นย่อมมีปัญหาและอุปสรรคซึ่ง ญัฐนุชา ศศิปุราณะ (2559) ได้กล่าวถึงปัญหาและอุปสรรคของการเรียนเปียโนไว้ว่า การเรียนเปียโนมักจะมีอุปสรรคในเรื่องของการอ่านโน้ตสังเกตได้จากขณะที่ผู้เรียนเล่นเปียโนมักจะก้มหน้ามองโน้ตสลักับการมองนิ้ว ซึ่งอาจทำให้อ่านโน้ตได้ช้าหรืออาจจะทำให้สับสนและเล่นผิดพลาดได้ หรืออีกหนึ่งปัญหาที่พบได้บ่อย คือ ผู้เรียนมักจะติดกับการเขียนตัวย่อโน้ตลงบนกระดาษโน้ตเพลง เช่น ด ร ม ฟ ซ แทน โด เร มี ฟา ซอล จึงอาจทำให้ผู้เรียนได้อ่านสิ่งที่ตนเองได้เขียนไว้แทนการอ่านโน้ตดนตรีจริง ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนอ่านโน้ตดนตรีจริงได้ช้า หรือไม่ได้เลย ดังนั้นทางที่ดีที่สุดในการเรียนดนตรีและการอ่านโน้ตดนตรีควรจะพยายามมองที่โน้ตเป็นหลักตลอดจนไม่ควรจะเขียนตัวย่อโน้ตลงบนกระดาษโน้ตเพลง แต่ควรฝึกอ่านโน้ตดนตรีจริง เพื่อที่จะได้มีทักษะในการอ่านโน้ตและการเล่นดนตรีที่ดีมากยิ่งขึ้นต่อไป (ญัฐนุชา ศศิปุราณะ, 2559)

ปัญหาของการเรียนเปียโนที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้น มีแนวทางแก้ไขโดยใช้หลักการและทฤษฎีในการสอนดนตรีที่มีผู้คิดค้นและนำมาใช้จัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการต่าง ๆ ทั้งหลักการสอนโดยใช้สัญลักษณ์มือแทน

การอ่านโน้ต หรือการสอนทฤษฎีดนตรีควบคู่ไปกับการเล่นดนตรี แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดในการเล่นดนตรีนั้นคือการฝึกซ้อมเพราะการฝึกซ้อมจะส่งผลให้สามารถควบคุมการปฏิบัติเครื่องดนตรีได้ดีขึ้น รวมไปถึงยังเป็นการฝึกทักษะการปฏิบัติเพื่อให้มีความชำนาญและคล่องแคล่ว ตลอดจนยังสามารถลดความตื่นเต้นขณะปฏิบัติเครื่องดนตรีบนเวที หรือต่อหน้าสาธารณชนได้ (อภิชัย เลี่ยมทอง, 2555) นอกจากนี้ เหนือดวง พูลเพิ่ม (2560) ยังได้กล่าวถึงการพัฒนาความสามารถไว้ว่า การพัฒนาความสามารถนั้นสามารถกระทำได้โดยวิธีการฝึกซ้อม ซึ่งเป็นการฝึกซ้อมที่ฝึกซ้ำแล้วซ้ำอีก จนความสามารถนั้นสามารถกระทำออกมาได้อย่างคล่องแคล่วและดูเป็นธรรมชาติ ซึ่งจากการศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะและความสามารถทางด้านดนตรีนั้น พบว่าสามารถกระทำได้หลากหลายวิธีการ โดยมีหลักการที่มีผู้คิดค้นไว้ ได้แก่ หลักการสอนของโคดาย (Kodaly Approach) หลักการสอนของดัลโครซ (Dalcroze Approach) หลักการสอนของออร์ฟ (Orff Approach) วิธีการสอนของซูซูกิ (Suzuki Method) และหลักการสอนของ มอนเตสซอรี (Montessori Approach) (ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์, 2555) ซึ่งถ้ากล่าวถึงการสอนดนตรีโดยวิธีการฝึกซ้อมอย่างซ้ำ ๆ และสม่ำเสมอเพื่อให้เกิดความชำนาญนั้น จะเป็นการสอนตามแนวทางและหลักการของซูซูกิ (Suzuki Method) ซึ่งเป็นการสอนโดยอาศัยการเรียนรู้ และอบรมสั่งสอนเพื่อให้เกิดการพัฒนาตั้งเช่นกระบวนการแม่สอนลูกที่ลูกจะเลียนแบบวิธีการพูดของแม่ตั้งแต่เด็กจนเกิดการพัฒนามาเป็นทักษะในการพูดภาษาถิ่นได้อย่างง่ายดายและคล่องแคล่ว ซูซูกิเองได้ใช้กระบวนการแม่สอนลูกดังกล่าวสอนไวโอลินนักเรียนอายุ 4 ปี พบว่านักเรียนเกิดการพัฒนาด้านการเล่นไวโอลินที่รวดเร็วและเหมาะสม (Suzuki, 1983) รวมไปถึง สิขณันต์เศก ย่านเดิม (2558) ที่กล่าวถึงกระบวนการสอนดนตรีโดยใช้กระบวนการแม่สอนลูกว่า เป็นการให้ปฏิบัติการเล่นเครื่องดนตรีซ้ำ ๆ อย่างสม่ำเสมอ โดยมีผู้คอยแนะนำแนวทางการเรียนการสอนดนตรี ตลอดจนจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะและความสามารถทางด้านดนตรี รวมไปถึง สุกรี เจริญสุข (2542) ได้กล่าวถึงขั้นตอนและกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิว่า เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ประกอบด้วยขั้นตอน 4 ขั้นตอนอย่างเป็นระบบ ซึ่งประกอบไปด้วย ขั้นการฟังจากการสาธิตการปฏิบัติเครื่องดนตรีของครู ขั้นการเลียนแบบการปฏิบัติเครื่องดนตรีจากการฟังการสาธิตของครู ขั้นการปฏิบัติเครื่องดนตรีซ้ำ ๆ ซึ่งเป็นการปฏิบัติต่อจากขั้นการเลียนแบบ และขั้นการจดจำและปฏิบัติซ้ำหลังจากผ่านขั้นที่สาม จนผู้เรียนเกิดความชำนาญและสามารถปฏิบัติดนตรีได้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งจากที่กล่าวมานั้นได้มีงานวิจัยของ ผกาพรรณ แสงพรหม (2562) ที่ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้การขับร้อง โดยใช้แนวคิดของ โซลตาน โคดาย และชินอิจิ ซูซูกิ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ในส่วนของผลการจัดการเรียนรู้นั้น นักเรียนมีผลการเรียนรู้การขับร้องหลังเรียนมากขึ้นกว่าก่อนเรียน และในส่วนของทักษะการขับร้องนั้นพบว่า นักเรียนมีทักษะการขับร้องที่มากขึ้นกว่าก่อนเรียน ซึ่งถือได้ว่าเป็นข้อดีของการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางของซูซูกิที่ใช้กระบวนการฝึกซ้อมด้วยการปฏิบัติซ้ำ ๆ และสม่ำเสมอ จนเกิดเป็นทักษะที่ชำนาญและคล่องแคล่ว

นอกจากนี้วิทยาลัยสารพัดช่างพระนครศรีอยุธยาที่ผู้วิจัยได้ปฏิบัติงานอยู่นั้น เป็นวิทยาลัยฯ ที่เน้นจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นเพื่อพัฒนาและสร้างอาชีพให้แก่ผู้เรียนซึ่งทางวิทยาลัยสารพัดช่างพระนครศรีอยุธยาได้ทำการบันทึกข้อตกลง (MOU) ร่วมกับโรงเรียนวัดพระญาติการามในการนำหลักสูตรวิชาต่าง

ๆ ของวิทยาลัยสารพัดช่างพระนครศรีอยุธยามาใช้จัดการเรียนการสอน ซึ่งหลักสูตรวิชาดนตรีเป็นหลักสูตรหนึ่งที่นำมาใช้ ตลอดจนผู้วิจัยซึ่งได้รับโอกาสจากทางโรงเรียนวัดพระญาติการามและได้มาดำเนินการจัดการเรียนการสอนและดำเนินการจัดทำวิจัยนั้น จากการสอบถามข้อมูลนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียน ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่ได้ย้ายเข้ามาศึกษาจากสถานศึกษาอื่นและไม่มีทักษะในการเล่นเครื่องดนตรีสากลและไม่มีทักษะความรู้พื้นฐานในด้านทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้นมาก่อน จึงทำให้นักเรียนส่วนมากยังขาดทักษะในการอ่านโน้ตสากลตลอดจนทักษะทางด้านการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล ประกอบกับทางโรงเรียนวัดพระญาติการามมีบุคลากรการสอนทางด้านดนตรีไทยเพียงเท่านั้น จึงทำให้มีการเรียนการสอนเพียงดนตรีไทยและดนตรีสากลในเบื้องต้นเท่านั้น ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นปัญหาดังกล่าวและเล็งเห็นถึงความสำคัญของกระบวนการฝึกซ้อมดนตรีด้วยวิธีการฝึกซ้อมอย่างซ้ำ ๆ และสม่ำเสมอ จึงได้นำวิธีการของซุซูกิ (Suzuki Method) มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนเครื่องดนตรีเปียโน และนำมาใช้เพื่อเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้เปียโนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากล และการเล่นเปียโนระดับต้น เพื่อให้ให้นักเรียนมีความรู้ มีทักษะ และสามารถนำไปต่อยอดในการเรียนดนตรีในอนาคตต่อไปได้

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 ทักษะการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการของซุซูกิสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 หรือไม่

1.2.2 ทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซุซูกิสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 หรือไม่

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.3.1 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีของซุซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70

1.3.2 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีของซุซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1.4.1 ทักษะการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซุซูกิสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

1.4.2 ทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีของซุซูกิสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในงานวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 2 ห้อง มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 46 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 1/2 โรงเรียนวัดพระญาติการาม ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 18 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

1.5.2 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิ

ตัวแปรตาม คือ ทักษะการอ่านโน้ตสากล และทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น

1.5.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ผู้วิจัยนำมาสอนในครั้งนี้ คือ เรื่องทฤษฎีดนตรีสากลและสัญลักษณ์ทางดนตรีสากลเบื้องต้น และเรื่องการเล่นเปียโนเบื้องต้น ในรายวิชาเปียโน โดยมีสาระการเรียนรู้ย่อยดังนี้

1. บรรทัดห้าเส้น
2. ตัวโน้ต และค่าของตัวโน้ต
3. ตัวหยุด
4. กุญแจเสียง
5. การเล่นเปียโนเบื้องต้น และเทคนิคในการจำตัวโน้ตบนเปียโน
6. การเล่นเปียโนในบทเพลงต่าง ๆ ซึ่งเป็นบทเพลงที่มีความง่ายในระดับเริ่มต้น

1.5.4 ระยะเวลาที่ใช้ดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โดยใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้ง 16 ชั่วโมง ซึ่งใช้เวลาสัปดาห์ละ 1 วัน โดยใช้ช่วงเวลาในการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่เวลา 12.00 – 16.00 น. และทำการทดสอบในสัปดาห์ที่ 5

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติการเล่นเปียโน โดยใช้วิธีปฏิบัติซ้ำ ๆ ในบทเพลงเดิม เพื่อให้เกิดความชำนาญและสามารถปฏิบัติได้อย่างเป็นธรรมชาติ ตลอดจนเมื่อขึ้นบทเพลงใหม่ต้องปฏิบัติการเล่นบทเพลงเดิมซ้ำทุกครั้งก่อนเริ่มเล่นบทเพลงใหม่โดยมีขั้นตอนที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนการสอนเปียโนจาก พลวัชร สำเรียนรัมย์ (2564) และ ภูมรินทร์ ฝาชัยภูมิ (2560) และ สุกีร์ เจริญสุข (2542) ดังนี้

ขั้นที่ 1 สอนหลักการและสาธิตการปฏิบัติ ประกอบด้วย ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ ผู้สอนให้ความรู้เกี่ยวกับหลักการปฏิบัติเปียโนเบื้องต้นและการอ่านโน้ตสากล และผู้สอนสาธิตการปฏิบัติเปียโนด้วยบทเพลงง่าย ๆ โดยการอ่านโน้ตสากล ซึ่งเป็นบทเพลงที่มีเทคนิคการเล่นระดับต้น ให้ผู้เรียนรับฟัง

ตลอดจนให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนว่า การปฏิบัติเปียโนหรือเครื่องดนตรีสากลอื่น ๆ นั้น ในระดับเริ่มต้น ควรปฏิบัติไปพร้อมกับการอ่านโน้ตดนตรีสากล ไม่ควรใช้วิธีการจดจำตัวโน้ต

ขั้นที่ 2 ปฏิบัติเปียโนด้วยวิธีการเลียนแบบจากบทเพลงที่สาธิต ประกอบด้วย การให้ผู้เรียนทำการปฏิบัติเปียโนด้วยวิธีการเลียนแบบจากบทเพลงที่สาธิต โดยมีการสอนเทคนิคการปฏิบัติเปียโนในระดับต้น และมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือและการสอนให้ผู้เรียนรู้จักตัวโน้ตและสอนวิธีการในการอ่านโน้ตดนตรีสากล

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติบทเพลงที่สอนซ้ำ ๆ เป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติบทเพลงที่สอนซ้ำ ๆ จนสามารถปฏิบัติเปียโนได้อย่างคล่องแคล่ว

ขั้นที่ 4 ทำการแสดงดนตรีหน้าห้องเรียน เป็นการให้ผู้เรียนทำการแสดงดนตรีหน้าห้องเรียน โดยมีเพื่อนร่วมห้องเป็นผู้รับฟัง

1.6.2 ทักษะการอ่านโน้ตสากล หมายถึง ความสามารถในการอ่านโน้ตทางดนตรีสากล ประกอบด้วย ความชำนาญของการอ่านโน้ตสากล จังหวะ – ทำนอง คุณภาพของเสียง โดยสามารถอ่านโน้ตได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ซึ่งเป็นการอ่านโน้ตสากลบนบรรทัดห้าเส้นในกุญแจซอลที่อยู่ในอัตราจังหวะ 4/4 จำนวนห้องเพลงทั้งหมด 5 ห้องเพลง โดยวิธีการจับฉลาก 1 ข้อ จากทั้งหมด 4 ข้อ จำนวน 15 คะแนน ซึ่งวัดทักษะการอ่านโน้ตสากลโดยใช้เครื่องมือแบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล ซึ่งปรับมาจาก มัญชุสา สุขนิยม (2560) มีลักษณะการให้คะแนนตามระดับความสามารถแบบรูบริกส์ (Rubrics Scoring)

1.6.3 ทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น หมายถึง ความสามารถในการเล่นเปียโนระดับต้น ประกอบด้วย ท่าทางการบรรเลงเปียโน ท่าทางการวางนิ้วมือในการบรรเลง จังหวะ – ทำนอง คุณภาพของเสียง โดยวัดจากการเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake จำนวน 1 บทเพลง 40 คะแนน โดยใช้แบบประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น ซึ่งปรับมาจาก มัญชุสา สุขนิยม (2560) ซึ่งมีลักษณะการให้คะแนนตามระดับความสามารถแบบรูบริกส์ (Rubrics Scoring)

1.6.4 เกณฑ์ร้อยละ 70 หมายถึง คะแนนความสามารถในการอ่านโน้ตทางดนตรีสากลและความสามารถในการเล่นเปียโนระดับต้นที่คิดจากร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มจากแบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากลและทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น

1.7 ประโยชน์ที่ได้รับ

1.7.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนระดับต้นสูงขึ้น

1.7.2 ครูผู้สอนเปียโนได้แนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนระดับต้นโดยใช้วิธีของซูซูกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับ ดังนี้

- 2.1 การสอนเปียโน
 - 2.1.1 ความเป็นมาของเปียโน
 - 2.1.2 หลักการสอนเปียโน
 - 2.1.3 กระบวนการและขั้นตอนการสอนเปียโน
 - 2.1.4 ประโยชน์ของการเล่นเปียโน
- 2.2 การจัดการเรียนรู้ตามวิธีของซูซูกิ (Suzuki Method)
 - 2.2.1 หลักการจัดการเรียนรู้ของซูซูกิ
 - 2.2.2 วิธีการจัดการเรียนรู้ของซูซูกิ
- 2.3 การอ่านโน้ตสากล
 - 2.3.1 ความหมายของโน้ตสากล
 - 2.3.2 ความหมายของการอ่านโน้ตสากล
 - 2.3.3 องค์ประกอบของการอ่านโน้ตสากล
 - 2.3.4 วิธีการสอนเพื่อทักษะการอ่านโน้ตสากล
 - 2.3.5 การวัดทักษะการอ่านโน้ตสากล
 - 2.3.6 การสร้างเครื่องมือการวัดทักษะการอ่านโน้ตสากล
- 2.4 การเล่นเปียโนระดับต้น
 - 2.4.1 ความหมายของการเล่นเปียโนระดับต้น
 - 2.4.2 องค์ประกอบของการเล่นเปียโนระดับต้น
 - 2.4.3 การวัดทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น
 - 2.4.4 การสร้างเครื่องมือการวัดทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ
- 2.6 กรอบแนวคิดงานวิจัย

2.1 การสอนเปียโน

2.1.1 ความเป็นมาของเปียโน

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2557) ได้กล่าวว่า เครื่องดนตรีที่สามารถเล่นและควบคุมระดับเสียงที่เบาและดังได้อย่างมีเอกลักษณ์นั้นชื่อเรียกกันในปัจจุบันว่า “เปียโน” โดยที่เปียโนนั้นมีชื่อเรียกกันในสมัยก่อนว่า เปียโนฟอร์เต้ (Piano Forte) ซึ่งเป็นคำศัพท์ทางดนตรีที่แปลว่าเสียงเบาและเสียงดัง โดยแบ่งออกได้เป็นสองคำ คือ Piano แปลว่าเบา Forte แปลว่า ดัง ดังนั้นเมื่อนำทั้งสองคำนี้มารวมกันเป็น Piano Forte จึงทำให้หมายถึงเครื่องดนตรีที่สามารถเล่นระดับเสียงดังและเบาได้อย่างมีเอกลักษณ์ และในภายหลังเครื่องดนตรีชนิดนี้ถูกเรียกกันอย่างสั้น ๆ ในปัจจุบันว่า “เปียโน” ซึ่งจุดกำเนิดของเปียโนนั้นมาจากเครื่องดนตรีในยุคสมัยก่อนที่มีชื่อเรียกว่า ฮาร์ปซิคอร์ด (Harpichord) โดยเครื่องดนตรีชนิดนี้มีลักษณะคล้ายกับเปียโนทั้งรูปลักษณ์ภายนอกตลอดจนวิธีการเล่น แต่เครื่องดนตรีชนิดนี้ไม่มีความสามารถในการควบคุมระดับเสียงเบาและดัง จึงทำให้เกิดการประดิษฐ์คิดค้นเครื่องดนตรีที่สามารถควบคุมระดับเสียงในการเล่นได้นั่นก็คือ “เปียโน” ซึ่งเปียโนได้ถูกประดิษฐ์คิดค้นขึ้นโดย บาโรโลมีโอ คริสโตฟอริ (Bartolomeo Cristofori) ณ ประเทศอิตาลี ในปีคริสต์ศักราช 1700 สอดคล้องกับ ปรีศนา ตุ่มชัยพร (ม.ป.ป.) ที่กล่าวว่า เปียโน เป็นเครื่องดนตรีประเภทคีย์บอร์ด โดยที่กลไกภายในเครื่องดนตรีชนิดนี้จะมีลิ้นนิ้วใช้สำหรับเคาะเพื่อให้ค้อนที่ติดตั้งอยู่ภายในไปกระทบกับสายและเกิดเป็นเสียง โดยที่เครื่องดนตรีเปียโนนี้ถูกพัฒนาขึ้นมาจากเครื่องดนตรีที่มีชื่อว่า ฮาร์ปซิคอร์ด (Harpichord) เพื่อให้สามารถเล่นระดับเสียงที่ดังและเบาได้ จึงเป็นที่มาของชื่อเรียกในสมัยก่อนที่เรียกว่า Piano Forte ซึ่งถูกประดิษฐ์ขึ้นมาโดย บาโรโลมีโอ คริสโตฟอริ

จากที่กล่าวมานั้นสรุปได้ว่า เครื่องดนตรีเปียโนถูกพัฒนาขึ้นมาจากฮาร์ปซิคอร์ด (Harpichord) ที่ไม่สามารถเล่นและควบคุมระดับเสียงเบาและดังได้ จึงได้มีการประดิษฐ์เครื่องดนตรีเปียโนขึ้นมาและถูกเรียกชื่อกันในสมัยก่อนว่า เปียโนฟอร์เต้ (Piano Forte) ซึ่งเป็นคำศัพท์ทางดนตรีที่แปลว่าเสียงเบาและเสียงดัง ซึ่งเครื่องดนตรีเปียโนนั้นถูกประดิษฐ์และคิดค้นขึ้นมาโดย บาโรโลมีโอ คริสโตฟอริ (Bartolomeo Cristofori) ณ ประเทศอิตาลี ในปีคริสต์ศักราช 1700

2.1.2 หลักการสอนเปียโน

การสอนเปียโนจำเป็นจะต้องสอนถึงองค์ความรู้พื้นฐานทางดนตรีต่าง ๆ ตลอดจนหลักการปฏิบัติการเล่นเปียโนเบื้องต้น ซึ่ง พงษ์วิกรานต์ มหิทธิพงศ์ และ ศรชัย เตังรัตน์ล้อม (2564) กล่าวว่า หลักการสอนเปียโนนั้นมีจุดเริ่มต้นที่สำคัญคือจะต้องเริ่มด้วยการสอนถึงองค์ความรู้ที่สำคัญ ตลอดจนหลักการเล่นเปียโนในเบื้องต้น ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้

(1) ท่าทางที่เหมาะสมในการเล่นเปียโน เนื่องจากว่าการเล่นเปียโนควรเริ่มฝึกจากท่าทางการนั่งเล่นให้เหมาะสม เพื่อเป็นพื้นฐานที่ดีซึ่งไม่ควรมองข้าม และท่าทางการเล่นเปียโนที่เหมาะสมประกอบไปด้วย การนั่งหลังตรง การวางเท้าเพื่อเตรียมพร้อมการเหยียบแปดเดิลเพื่อเล่นเปียโนเชิงเทคนิค และการวางนิ้วมือในการเล่นเปียโน

(2) องค์ประกอบทางด้านทฤษฎีดนตรีเบื้องต้น เพราะทฤษฎีดนตรีเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับการเล่นเครื่องดนตรีทุกชนิด โดยจำเป็นจะต้องศึกษาทฤษฎีดนตรีในเบื้องต้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการเล่นเปียโนได้ง่ายมากขึ้น ซึ่งทฤษฎีดนตรีเบื้องต้นประกอบไปด้วย ชื่อโน้ตและตัวโน้ตต่าง ๆ บนลิ้มเปียโนและบนบรรทัดห้าเส้น

สัญลักษณ์ทางดนตรีที่ใช้สำหรับการเปลี่ยนระดับเสียงดนตรี ค่าของตัวโน้ต ค่าของตัวหยุด และสัญลักษณ์ทางดนตรีที่ใช้เปลี่ยนแปลงความรู้สึกในด้านของอารมณ์และสุนทรียภาพ

(3) การจัดระเบียบนิ้วและความสัมพันธ์ทางร่างกายในการเล่นเปียโน กล่าวคือ เมื่อมีองค์ความรู้ในด้านทฤษฎีดนตรีเบื้องต้นแล้ว หลังจากนั้นก็จะเป็นการนำความรู้ที่มีเพื่อไปผสมผสานระหว่างทฤษฎีดนตรีและการปฏิบัติจริง ซึ่งก็คือการเล่นเปียโนด้วยมือทั้งสองข้าง โดยการอ่านโน้ตบนบรรทัดห้าเส้น ตลอดจนรายละเอียดทางทฤษฎีดนตรีอื่น ๆ ที่ได้กำหนดไว้ในโน้ตเพลง

ณัชชา โสคติยานุรักษ์ (2550) กล่าวว่า ในการเล่นเปียโนนั้นจะต้องอาศัยความสัมพันธ์ในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อประสานเข้าด้วยกัน ประกอบด้วย นิ้วมือเพื่อใช้ในการเล่นเปียโนรวมไปถึงเพื่อใช้ถ่ายทอดอารมณ์ของเสียงเปียโนโดยผ่านการกดลิ้มเปียโน เนื่องจากนิ้วในแต่ละนิ้วนั้นมีแรงในการกดไม่เท่ากันจึงทำให้เกิดความแตกต่างของระดับเสียงในการเล่นซึ่งส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกได้ ส่วนต่อไปคือข้อมือและแขน ซึ่งในส่วนนี้จะมีความสัมพันธ์กับนิ้วมือ เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของการเคลื่อนไหวนิ้วมือในการเล่นเปียโน ต่อไปคือส่วนของเท้า ซึ่งเท้านี้จะต้องวางไว้เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเหยียบแปดเดิลในการเล่นเปียโนเชิงเทคนิคเสมอ ส่วนสุดท้ายคือลำตัว ซึ่งลำตัวนั้นจะต้องมีการเคลื่อนไหวให้เป็นธรรมชาติ ตลอดจนการนั่งเล่นเปียโนจะต้องนั่งหลังตรงเสมอ เพื่อให้ภาพลักษณ์ขณะเล่นนั้นออกมาดูดี และมีความเหมาะสม

Palmer et al. (1983) กล่าวว่า ในการบรรเลงเปียโนนั้น ผู้บรรเลงจำเป็นจะต้องมีความรู้พื้นฐานในเรื่องดังต่อไปนี้

(1) ท่าทางในการนั่งบรรเลงเปียโน เพราะการบรรเลงเปียโนให้มีประสิทธิภาพนั้นมาจากท่าทางการนั่งที่ถูกต้อง ซึ่งมีรายละเอียด คือ ระยะห่างระหว่างขาบรรเลงกับเปียโนต้องเหมาะสม ปล่อยแขนให้อยู่ในแนวเดียวกับหัวไหล่ รวมไปถึงขณะบรรเลงต้องไม่เกร็งแขนและข้อมือ

(2) ต้องมีความเข้าใจหมายเลขในการใช้นิ้วต่าง ๆ ในการบรรเลงกับตัวโน้ต เพื่อให้การบรรเลงนั้นถูกต้องและสามารถบรรเลงบทเพลงได้อย่างราบรื่น

(3) ต้องมีความเข้าใจในโทนเสียงของเปียโน เนื่องจากระดับเสียงที่ดังและเบาของเปียโนนั้นมาจากแรงในการกดเปียโน ซึ่งถ้าหากกดแรงจะส่งผลให้เสียงของเปียโนนั้นดัง หรือถ้ากดเบาจะส่งผลให้เสียงเปียโนนั้นเบา จึงต้องทำความเข้าใจ และทำความเข้าใจกับแรงในการกดเปียโน เพื่อให้การบรรเลงบทเพลงมีความไพเราะและน่าฟัง

(4) ชื่อของคีย์บนเปียโน ซึ่งเปียโนนั้นมีทั้งคีย์สีขาวและสีดำ ดังนั้นผู้บรรเลงจะต้องสามารถจำตัวโน้ตบนคีย์ของเปียโนให้ได้ว่าโน้ตแต่ละตัวอยู่ในตำแหน่งใด

(5) คันเหยียบ ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่ติดตั้งไว้ด้านล่างของเปียโน มีทั้งหมด 3 คันเหยียบ และใช้สำหรับเหยียบเพื่อทำให้เกิดเทคนิคพิเศษต่าง ๆ ในบทเพลง ซึ่งผู้บรรเลงจะต้องทำความเข้าใจคันเหยียบแต่ละอันว่ามีหน้าที่อย่างไร และจึงนำไปใช้ในบทเพลงให้เหมาะสมในแต่ละบทเพลง

นอกจากความรู้พื้นฐานที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้บรรเลงยังจะต้องมีความรู้ และความเข้าใจในพื้นฐานของทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้น เพื่อใช้ในการเรียนรู้ด้านการบรรเลงเปียโน และด้านดนตรีสากลในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

จากที่กล่าวมานั้นสรุปได้ว่า หลักการสอนเปียโนจะต้องสอนเพื่อให้ทราบถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเล่นเปียโน ประกอบไปด้วยองค์ความรู้ทางด้านทฤษฎีดนตรี ส่วนประกอบต่าง ๆ ของเปียโน และหลักการปฏิบัติการเล่นเปียโนเบื้องต้น ซึ่งเมื่อมีองค์ความรู้และหลักการดังกล่าวแล้วจำเป็นจะต้องนำทั้งองค์ความรู้ทางด้านทฤษฎีดนตรี และหลักการปฏิบัติมาผสมผสานเข้าด้วยกันผ่านการเล่นเปียโนโดยการอ่านโน้ตบนบรรทัดห้าเส้น ตลอดจนอ่านสัญลักษณ์ทางดนตรีสากลต่าง ๆ ที่ได้กำหนดไว้ในโน้ตเพลง

2.1.3 กระบวนการและขั้นตอนการสอนเปียโน

เอกชัย ธีรภักดิ์สิริ. (2557) ได้กล่าวถึงกระบวนการสอนเปียโนของรองศาสตราจารย์อัลเบิร์ต ทิว วิทยาลัยดนตรียางเฉียวโถ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ ซึ่งมีหลักและกระบวนการสอนเปียโนดังนี้

(1) การเตรียมการสอน ประกอบไปด้วย

1. การคัดเลือกนักเรียนเพื่อเข้าศึกษาในรายวิชาเปียโน คือ การคัดเลือกนักเรียนด้วยวิธีการทดสอบทั้งหมดเป็นจำนวน 2 รอบ โดยรอบที่ 1 เป็นการบรรเลงเพลง 3 เพลงแรกพร้อมการสัมภาษณ์ในห้องสอบ และรอบที่ 2 เป็นการบรรเลงเพลงที่เหลือนบนเวทีในห้องคอนเสิร์ตของวิทยาลัยดนตรียางเฉียวโถ

2. สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในกระบวนการสอน คือ สื่อการสอนซึ่งในที่นี้ก็คือเครื่องดนตรีเปียโน โดยเครื่องดนตรีที่มีคุณภาพดีนั้น ก็จะส่งผลให้การเล่นนั้นมีคุณภาพและยังช่วยสร้างความมั่นใจให้ผู้เล่น

3. การเตรียมตัวและเตรียมแผนการสอน คือ การเตรียมความพร้อมในหน้าที่ของครู นั่นก็คือการสอน ตลอดจนผู้สอนจะต้องมีความชำนาญในความรู้และการสอน เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ผู้เรียน

(2) กระบวนการสอนเปียโน ประกอบไปด้วย

1. การคัดเลือกบทเพลงให้กับผู้เรียน คือ การคัดเลือกบทเพลงที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน โดยคำนึงถึงประโยชน์ของการพัฒนาทักษะของผู้เรียน

2. การสอนตีความของบทเพลง คือ การสอนให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์และตีความบทเพลง เพื่อให้เข้าใจในอารมณ์และความหมายของบทเพลงนั้น ๆ

3. การสอนการบรรเลงเสียงประสาน คือ การสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของเสียงประสาน เพื่อให้เข้าใจในบทเพลงว่าเพลงนั้น ๆ มีการดำเนินทำนองไปได้อย่างไร

4. การสอนบรรเลงเพลงของ Beethoven's Sonata in D minor Op.31 No.2 คือ การสอนบรรเลงเพลง โดยการยกตัวอย่างเพลงที่มีอัตราความเร็วที่หลากหลาย

5. การสอนบรรเลงและการนับจังหวะ คือ การสอนบรรเลงเพลงต่าง ๆ ที่มีอัตราจังหวะที่หลากหลาย และเป็นการฝึกความแม่นยำของการนับจังหวะต่าง ๆ ผ่านการบรรเลงบทเพลง

6. การสอนเล่นประสานกับทำนองหลัก คือ การให้ผู้เรียนได้รู้จักและทำการควบคุมเครื่องดนตรีที่เล่นเป็นทำนองหลัก

7. การสอนเปียโนแบบกลุ่ม คือ การจัดกิจกรรมกลุ่ม โดยเน้นให้ผู้เรียนได้สวมบทบาทเป็นทั้งผู้เล่นและผู้ฟัง เพื่อช่วยให้มีประสบการณ์และลดความตื่นเต้นเมื่อต้องไปแสดงดนตรีต่อหน้าสาธารณชน ตลอดจนให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ของผู้เรียนคนอื่น ๆ

นอกจากนั้น ชีรดา สุนทรนาถ (2553) ได้กล่าวว่า วิธีการสอนเปียโนที่เป็นการสอนแบบเดี่ยวสามารถทำให้ผู้เรียนนั้นเกิดการเรียนรู้ได้โดยใช้วิธีการดังต่อไปนี้

(1) การสอนแบบบรรยาย ซึ่งเป็นวิธีการที่มุ่งให้ผู้เรียนนั้นได้รับความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาสาระในสิ่งที่ต้องการจะสอน โดยที่ผู้สอนจะต้องมีวิธีการถ่ายทอดที่ชัดเจน มีการเรียงลำดับจากเรื่องง่ายไปสู่เรื่องยาก เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ ตลอดจนเกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้องตามระบบ

(2) การสอนแบบสาธิต ซึ่งเป็นการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้เห็นถึงการปฏิบัติจริง และฝึกปฏิบัติตามจนเกิดเป็นความรู้และทักษะในเรื่องนั้น ๆ อย่างชัดเจน และถ่องแท้

(3) การสอนโดยใช้การอุปนัย ซึ่งเป็นวิธีการสอนโดยการให้ตัวอย่างในเนื้อหาสาระ หรือการฝึกปฏิบัติ และจึงให้ผู้เรียนนำไปสรุปความรู้เป็นหลักการและทฤษฎี ซึ่งส่วนนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิด และเกิดความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนสามารถที่จะจดจำสิ่งนั้น ๆ ได้ดี

จากกระบวนการและขั้นตอนการสอนเปียโนที่กล่าวมานั้นสามารถสรุปได้ว่า การสอนเปียโนจะต้องประกอบไปด้วยขั้นตอนต่าง ๆ คือ ขั้นตอนการเตรียมตัวเพื่อจัดการเรียนการสอน และขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน โดยในแต่ละขั้นนั้นจำเป็นต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในการเลือกวิธีการจัดการเรียนการสอนที่จะนำมาใช้กับผู้เรียนแต่ละคน ตลอดจนการจัดการเรียนการสอนนั้นจะต้องมีทั้งการสอนแบบบรรยาย เพื่อให้ผู้เรียนได้มีองค์ความรู้ในด้านทฤษฎี ตลอดจนการสอนแบบบรรยายนั้นจะต้องมีการเรียงลำดับจากเรื่องง่ายไปสู่เรื่องยาก เพื่อให้ผู้เรียนสามารถที่จะเชื่อมโยงความรู้ต่าง ๆ เข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบ รวมไปถึงต้องมีการสอนแบบการสาธิต เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นถึงตัวอย่างของการปฏิบัติ แล้วจึงให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ตลอดจนมีการยกตัวอย่างในเนื้อหาสาระที่เรียน หรือการฝึกปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิด และสามารถจดจำสิ่งนั้น ๆ ได้อย่างดีและเป็นระบบ

2.1.4 ประโยชน์ของการเล่นเปียโน

เมธีส ธรรมลงกต (2563) กล่าวว่า การเล่นเปียโนมีประโยชน์ที่หลากหลาย ซึ่งประกอบด้วย 5 ข้อคือ

1. การเล่นเปียโนทำให้มีสมาธิดีขึ้น เนื่องจากการเล่นเปียโนจำเป็นต้องมีสมาธิและจดจ่ออยู่กับมือทั้งสองข้างที่ใช้ในการบรรเลง ใช้สายตาเพื่อมองตัวโน้ต ใช้หูเพื่อฟังเสียง ตลอดจนใช้เท้าเพื่อเหยียบแปดเดิล ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้ล้วนเป็นการฝึกสมาธิในการแยกประสาทของอวัยวะต่าง ๆ ในการเล่นเปียโน

2. การเล่นเปียโนเป็นการฝึกความอดทน เนื่องจากการที่จะมีทักษะการเล่นเปียโนนั้นต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกซ้อม และจะต้องมีความพยายามและอดทนต่ออุปสรรคต่าง ๆ มากมาย เพื่อให้ได้มาซึ่งทักษะของการเล่นเปียโน

3. การเล่นเปียโนเป็นการฝึกความมีวินัย เนื่องจากการที่จะได้มาซึ่งทักษะของการเล่นเปียโนนั้นจะต้องมีวินัยในการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ

4. การเล่นเปียโนช่วยให้มีทักษะการบริหารจัดการ เนื่องจากการเล่นเปียโนจะต้องมีการวางแผนการฝึกซ้อมและบริหารเวลาในการฝึกซ้อมเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการฝึกซ้อม

5. การเล่นเปียโนช่วยพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ เนื่องจากการเล่นเปียโนเกี่ยวข้องกับด้านอารมณ์แห่งความสนุกสนาน ซึ่งการเล่นเปียโนช่วยทำให้สามารถสร้างบรรยากาศแห่งความสนุกสนานและยังช่วยให้เข้าสู่สังคมได้ดีมากขึ้น

ณัฐพล อริยชาติผดุงกิจ (2564) กล่าวว่า ประโยชน์ที่จะได้จากการเล่นเปียโนมีดังนี้

1. การเล่นเปียโนช่วยเรื่องความจำ เนื่องจากการเล่นเปียโนจะทำให้เกิดความผ่อนคลาย และทำให้มีความจำที่ดีขึ้นได้

2. การเล่นเปียโนช่วยเพิ่มทักษะการรับรู้เสียง เนื่องจากการเล่นเปียโนต้องใช้หูในการรับฟังและรับรู้เสียง ซึ่งจะทำให้เกิดทักษะการฟังสิ่งต่าง ๆ ได้ดีขึ้น ตลอดจนมีส่วนช่วยในการทำให้ร้องเพลงเพราะขึ้นได้ด้วย

3. การเล่นเปียโนช่วยลดความเครียดและเพิ่มความสุข เนื่องมาจากเสียงของเปียโนนั้นสามารถช่วยบำบัดความเครียดได้ นอกจากนี้เสียงเปียโนยังทำให้เพลิดเพลินและทำให้เกิดบรรยากาศที่สนุกสนานซึ่งเป็นการเพิ่มความสุขจากเสียงเพลงได้

4. การเล่นเปียโนช่วยทำให้กลายเป็นผู้ฟังที่ดีขึ้นได้ เนื่องจากการเล่นเปียโนนั้นต้องอาศัยทักษะเกี่ยวกับการฟังและการได้ยิน เพื่อฟังเสียงของดนตรี จึงทำให้เกิดการฟังที่ลึกซึ้งมากขึ้น ตลอดจนทักษะการฟังยังสามารถใช้เพื่อตีความอารมณ์ของผู้อื่นได้ด้วย

5. การเล่นเปียโนช่วยในการแต่งเพลง เนื่องมาจากเครื่องดนตรีเปียโนในปัจจุบันนั้น มีความสามารถในการบันทึกท่วงทำนองลงบนโปรแกรมทำเพลงต่าง ๆ เพื่อไว้ใช้สร้างสรรค์บทเพลง

6. การเล่นเปียโนช่วยให้ค้นพบโอกาสใหม่ ๆ เนื่องมาจาก การเล่นเปียโนอาจจะนำพาเราไปพบกับบุคคลอื่น ๆ ที่ชื่นชอบเปียโนเหมือนกัน ทำให้ได้เจอสังคมใหม่ หรืออาจจะทำให้ได้พบกับนักเปียโนที่มีชื่อเสียง และทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการฝึกซ้อมเปียโน เป็นต้น

นอกจากนั้นการเริ่มต้นจากการเล่นเครื่องดนตรีเปียโน สามารถกล่าวได้ว่าเป็นอีกกระบวนการหนึ่งที่มีความสำคัญในการพัฒนาทักษะทางด้านดนตรี เนื่องจากว่าเครื่องดนตรีเปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่ช่วยฝึกทักษะในหลากหลายด้าน ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ รวมไปถึงสติปัญญา ตลอดจนหลักสูตรการเรียนเปียโนส่วนใหญ่จะมีให้เลือกหลากหลายตามวัตถุประสงค์ของผู้เรียน ตั้งแต่ระดับเริ่มต้นไปจนถึงระดับสูง จึงทำให้เครื่องดนตรีเปียโนเป็นหนึ่งในเครื่องดนตรีที่มีประโยชน์ในด้านการเลือกเพื่อเริ่มต้นเล่นดนตรี และเปียโนจึงมักได้รับความนิยมในการเลือกเรียนมากกว่าเครื่องดนตรีประเภทอื่น (เอกชัย ธีรภักดีศิริ และคณะ, 2564)

จากประโยชน์ของการเล่นเปียโนที่ได้กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า การเล่นเปียโนมีประโยชน์ที่หลากหลายทั้งในเรื่องของการสร้างความสุขให้แก่ชีวิต ตลอดจนช่วยเรื่องของการพัฒนาทักษะในด้านต่าง ๆ ให้ดีขึ้นทั้งด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา ดังนั้นจึงสะท้อนให้เห็นว่าการเล่นเปียโนมีข้อดีในหลากหลายด้านไม่ใช่เพียงแค่เรื่องของการพัฒนาทักษะทางดนตรีเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีประโยชน์ในด้านอื่น ๆ อีกด้วย

2.2 การจัดการเรียนรู้ตามวิธีของซูซูกิ (Suzuki Method)

2.2.1 หลักการจัดการเรียนรู้ของซูซูกิ

การฝึกซ้อมนั้นเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะการเล่นดนตรีมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำการฝึกซ้อมก่อนการแสดงจริง เพื่อให้การแสดงดนตรีเกิดความราบรื่นและไม่มีข้อผิดพลาด ซึ่งหลักการในการซ้อมนั้นจะต้องฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอและฝึกซ้อมในวิธีการที่ถูกต้อง (Iznoala, 2000) ซึ่งสอดคล้องกับ เหนือดวง พูลเพิ่ม (2560) ที่กล่าวถึงการฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาความสามารถไว้ว่าการพัฒนาความสามารถนั้นสามารถกระทำได้โดยวิธีการฝึกซ้อมซึ่งเป็นการฝึกซ้อมที่ฝึกซ้ำแล้วซ้ำอีก จนความสามารถนั้นสามารถกระทำออกมาได้อย่างคล่องแคล่วและดูเป็นธรรมชาติ ซึ่งจากคำกล่าวที่กล่าวมาในตอนต้นนั้นได้สอดคล้องกับหลักการจัดการเรียนรู้ของซูซูกิ (Suzuki Method) โดยที่ซูซูกิได้ค้นพบความจริงที่เกิดขึ้นกับเด็กทั่วโลกว่า เด็กนั้นสามารถพูดภาษาของตัวเองได้ก่อนที่จะเรียนรู้การอ่านและการเขียน ซึ่งมาจากการเลียนแบบการพูดของแม่ ซึ่งเป็นการเลียนแบบมาจากการรับฟังและการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จากหลักการและความจริงดังกล่าวจึงเกิดหลักการจัดการเรียนรู้ของซูซูกิ (Suzuki Method) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติเครื่องดนตรีโดยวิธีการเลียนแบบการปฏิบัติเครื่องดนตรีจากการสาธิตและการปฏิบัติของครู และให้นักเรียนทำการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอจนเกิดความชำนาญในการปฏิบัติเครื่องดนตรีนั้น ๆ และสามารถปฏิบัติออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติและคล่องแคล่ว (สัญพิชา โพธิ์ดอกไม้, 2563) นอกจากนี้ ผกาพรรณ แสงพรหม (2562) ยังได้กล่าวถึงหลักการจัดการเรียนรู้ของซูซูกิ (Suzuki Method) ไว้อีกว่า ซูซูกิให้ความสำคัญกับวิธีการสอนดนตรีซึ่งเป็นระบบการสอนแบบแม่สอนลูก กล่าวคือ เป็นการสอนดนตรีที่ใช้วิธีการเลียนแบบจากต้นแบบที่ได้รับฟัง และทำการฝึกซ้อมตามต้นแบบนั้นอย่างซ้ำ ๆ และสม่ำเสมอ จนสามารถปฏิบัติตามต้นแบบได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ ตลอดจนการเรียงลำดับขั้นตอนของการสอนจำเป็นจะต้องเรียงลำดับเนื้อหาและวิธีการการเรียนรู้ให้เหมาะสม เพื่อให้เด็กมีความรู้สึกว่าการเล่นดนตรีเป็นสิ่งที่สนุกสนานและไม่ยากจนเกินไป ทำให้มีความรู้สึกผ่อนคลาย อยากเรียนรู้ผ่านกระบวนการปฏิบัติอย่างซ้ำ ๆ จนเกิดขึ้นเป็นศักยภาพและทักษะที่สมบูรณ์ (มณิดา สุขเอก, 2563) ตลอดจน Suzuki (1983) ยังกล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนตามหลักการของซูซูกิ (Suzuki Method) เป็นการจัดการเรียนการสอนดนตรีซึ่งต้องไม่เพียงแค่สอนเพื่อให้เล่นเพลงนี้เป็นเพียงเท่านั้น แต่จำเป็นที่จะต้องสอนถึงท่าทางการเล่นในรูปแบบต่าง ๆ ตลอดจนเล่นอย่างไรเพื่อให้ได้คุณภาพเสียงที่ดีและเหมาะสม เพื่อให้สามารถเล่นเพลงนั้น ๆ ออกมาได้อย่างไพเราะและสวยงาม และสิ่งที่เป็นหัวใจสำคัญของการฝึกซ้อมดนตรีตามหลักการของซูซูกิก็คือการทบทวนเพลงที่เรียนมาแล้วอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเป็นการพัฒนาคุณภาพของการเล่นให้เพลงเกิดความไพเราะขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดจนเป็นการฝึกเพื่อพัฒนาท่าทางในการเล่นให้มีความสวยงามและมีความเหมาะสมมากขึ้น

จากที่กล่าวมานั้นสรุปได้ว่า หลักการจัดการเรียนรู้ของซูซูกิ (Suzuki Method) จะเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการการเลียนแบบจากต้นแบบ และให้ทำการปฏิบัติ หรือฝึกซ้อมตามต้นแบบนั้นอย่างซ้ำ ๆ และสม่ำเสมอ เพื่อให้เกิดเป็นทักษะจนสามารถปฏิบัติทักษะนั้นได้คล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ ซึ่งเปรียบได้กับระบบแม่สอนลูก

2.2.2 วิธีการจัดการเรียนรู้ของซูซูกิ

วิธีการจัดการเรียนรู้ของซูซูกิ (Suzuki Method) เป็นวิธีให้ผู้เรียนได้เลียนแบบวิธีการเล่นเครื่องดนตรีจากผู้สอนหรือจากต้นฉบับ หลังจากนั้นจึงทำการทบทวนการปฏิบัตินั้นซ้ำ ๆ จนเกิดขึ้นเป็นทักษะและสามารถปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่ว (สัญพิชา โพธิ์ดอกไม้, 2563) ในการจัดการเรียนการสอนนั้นจะต้องมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำการแสดงดนตรีต่อหน้าสาธารณชน (สิขณันต์เศก ย่านเดิม, 2558) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของสุกรี เจริญสุข (2542) ที่กล่าวถึงกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิ (Suzuki Method) ไว้ว่า เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ประกอบด้วยขั้นตอน 4 ขั้นตอนอย่างเป็นระบบ ซึ่งประกอบไปด้วย

- (1) ขั้นการฟังจากการสาธิตการปฏิบัติเครื่องดนตรีของครู หรือสื่อการสอนดนตรีอื่น ๆ
- (2) ขั้นการเลียนแบบการปฏิบัติเครื่องดนตรีจากการฟังการสาธิตของครู หรือการเลียนแบบการปฏิบัติเครื่องดนตรีจากสื่อการสอนดนตรี
- (3) ขั้นการปฏิบัติเครื่องดนตรีซ้ำ ๆ ซึ่งเป็นการปฏิบัติต่อจากขั้นการเลียนแบบ
- (4) ขั้นการจดจำและปฏิบัติซ้ำหลังจากผ่านขั้นที่สาม จนผู้เรียนเกิดความชำนาญและสามารถปฏิบัติดนตรีได้อย่างเป็นธรรมชาติ

ภูมรินทร์ ฝาชัยภูมิ (2560) กล่าวถึงวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิ (Suzuki Method) ไว้ว่าเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีขั้นตอนประกอบไปด้วย

- (1) ควรเริ่มจากให้ผู้เรียนฝึกเล่นเครื่องดนตรีก่อนการเรียนอ่านโน้ตดนตรีต่าง ๆ กล่าวคือ ในการเรียนนั้นผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เล่นเครื่องดนตรีจากเพลงง่าย ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าเล่นง่ายก่อนแล้วจึงเริ่มเรียนการอ่านโน้ตดนตรีเพื่อใช้ในการเล่นเพลงอื่นต่อไป
- (2) การสอนเทคนิคของการปฏิบัติเครื่องดนตรีจะต้องสอนอย่างเป็นขั้นตอน
- (3) ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนทบทวนบทเพลงที่ได้เรียนไปแล้วอย่างสม่ำเสมอและเคร่งครัด
- (4) ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการให้ผู้เรียนได้มีการแสดงออกทางการปฏิบัติเครื่องดนตรีต่อหน้าสาธารณชน

พลวัชร สำเรียนรัมย์ (2564) กล่าวถึงวิธีการจัดการเรียนรู้ดนตรีที่ตรงกับแนวคิดของซูซูกิ (Suzuki Method) ไว้ว่า ควรจัดกิจกรรมที่มีขั้นตอน ซึ่งประกอบไปด้วย

- (1) การกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน โดยการเล่นดนตรีให้ผู้เรียนฟัง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากเรียนการปฏิบัติเครื่องดนตรี
- (2) การให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติการเล่นเครื่องดนตรีจริง
- (3) การให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และให้นักเรียนได้มีเวลาพักสมอง
- (4) การให้นักเรียนได้เผยแพร่ และนำเสนอผลงานการปฏิบัติเครื่องดนตรีของตนเอง

จากวิธีการจัดการเรียนรู้ของซูซูกิ ข้างต้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาสังเคราะห์เป็นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนระดับต้น ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.1 สัณเคราะห์ขั้นตอนการสอนเปียโนโดยใช้วิธีของซูซูกิ

สุกรี เจริญสุข (2542)	ภูมรินทร์ ผาชัยภูมิ (2560)	พลวัชร สำเรียนรัมย์ (2564)	ขั้นตอนการสอนของผู้วิจัย
<p>ขั้นที่ 1</p> <p>การฟังการสาธิตการปฏิบัติเครื่องดนตรีจากครู หรือสื่อการสอนดนตรี</p>	<p>ขั้นที่ 1</p> <p>การให้ปฏิบัติเครื่องดนตรีจากเพลงง่าย ๆ ผ่านการจดจำ แล้วจึงเริ่มสอนวิธีการอ่านโน้ตต่อไป</p>	<p>ขั้นที่ 1</p> <p>กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน โดยการเล่นดนตรีให้ผู้เรียนฟังเพื่อให้ผู้เรียนอยากเรียน</p>	<p>ขั้นที่ 1 สอนหลักการและสาธิตการปฏิบัติประกอบด้วย</p> <p>1) ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ</p> <p>2) ผู้สอนให้ความรู้เกี่ยวกับหลักการปฏิบัติเปียโนเบื้องต้น</p> <p>3) ผู้สอนสาธิตการปฏิบัติเปียโนด้วยบทเพลงง่าย ๆ ซึ่งเป็นบทเพลงที่มีเทคนิคการเล่นระดับต้น เพื่อให้ผู้เรียนรับฟัง</p>
<p>ขั้นที่ 2</p> <p>การเลียนแบบการปฏิบัติเครื่องดนตรีจากการฟังสาธิตของครู หรือสื่อการสอนดนตรี</p>	<p>ขั้นที่ 2</p> <p>การสอนเทคนิคการปฏิบัติเครื่องดนตรีอย่างเป็นขั้นตอน</p>	<p>ขั้นที่ 2</p> <p>การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การปฏิบัติกิจกรรมดนตรี รวมไปถึงการให้ผู้เรียนได้ฝึกเล่นเครื่องดนตรี</p>	<p>ขั้นที่ 2 ปฏิบัติเปียโนด้วยวิธีการเลียนแบบจากบทเพลงที่สาธิต ประกอบด้วย</p> <p>1) ให้ผู้เรียนทำการปฏิบัติเปียโนด้วยวิธีการเลียนแบบจากบทเพลงที่สาธิต โดยมีการสอนเทคนิคการปฏิบัติเปียโนในระดับต้น และมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ</p> <p>2) เริ่มสอนให้ผู้เรียนรู้จักตัวโน้ตและสอนวิธีการในการอ่านโน้ตดนตรีสากล</p>
<p>ขั้นที่ 3</p> <p>การปฏิบัติเครื่องดนตรีซ้ำ ๆ ต่อจากขั้นการเลียนแบบ</p>	<p>ขั้นที่ 3</p> <p>การทบทวนการปฏิบัติเครื่องดนตรีบทเพลงเดิมอย่างสม่ำเสมอและเคร่งครัด</p>	<p>ขั้นที่ 3</p> <p>การผ่อนคลายสมองและการประยุกต์ใช้ความรู้ โดยการให้นักเรียนได้ฝึกสมองและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน</p>	<p>ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติบทเพลงที่สอนซ้ำ ๆ เป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติบทเพลงที่สอนซ้ำ ๆ จนสามารถปฏิบัติเปียโนได้อย่างคล่องแคล่ว</p>
<p>ขั้นที่ 4</p> <p>การจดจำและการปฏิบัติเครื่องดนตรีจนเกิดความชำนาญและเป็นธรรมชาติ</p>	<p>ขั้นที่ 4</p> <p>การให้ผู้เรียนได้มีการแสดงการปฏิบัติเครื่องดนตรีต่อหน้าสาธารณชน</p>	<p>ขั้นที่ 4</p> <p>การเผยแพร่ความรู้ โดยการให้นักเรียนได้นำเสนอผลงานการเล่นของตนเอง</p>	<p>ขั้นที่ 4 ทำการแสดงดนตรีหน้าห้องเรียน เป็นการให้ผู้เรียนทำการแสดงดนตรีหน้าห้องเรียน โดยมีเพื่อนร่วมห้องเป็นผู้รับฟัง</p>

จากตารางสังเคราะห์ขั้นตอนการสอนเปียโนโดยใช้วิธีของซูซูกิ สรุปได้ว่า ขั้นตอนในการสอนเปียโนของผู้วิจัยนั้น จะเป็นการนำแนวคิดของซูซูกิ (Suzuki Method) มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน คือ

(1) การสอนหลักการและสาธิตการปฏิบัติ ประกอบด้วย ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบผู้สอนให้ความรู้เกี่ยวกับหลักการปฏิบัติเปียโนเบื้องต้น และ ผู้สอนสาธิตการปฏิบัติเปียโนด้วยบทเพลงง่าย ๆ ซึ่งเป็นบทเพลงที่มีเทคนิคการเล่นระดับต้น เพื่อให้ผู้เรียนรับฟัง

(2) การปฏิบัติเปียโนด้วยวิธีการเลียนแบบจากบทเพลงที่สาธิต ประกอบด้วย การให้ผู้เรียนทำการปฏิบัติเปียโนด้วยวิธีการเลียนแบบจากบทเพลงที่สาธิต โดยมีการสอนเทคนิคการปฏิบัติเปียโนในระดับต้น และมีการเป็นผู้คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือและมีการสอนให้ผู้เรียนรู้จักตัวโน้ตและสอนวิธีการในการอ่านโน้ตดนตรีสากล

(3) การฝึกปฏิบัติบทเพลงที่สอนซ้ำ ๆ เป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติบทเพลงที่สอนซ้ำ ๆ จนสามารถปฏิบัติเปียโนได้อย่างคล่องแคล่ว

(4) การทำการแสดงดนตรีหน้าห้องเรียน เป็นการให้ผู้เรียนทำการแสดงดนตรีหน้าห้องเรียน โดยมีเพื่อนร่วมห้องเป็นผู้รับฟัง ซึ่งขั้นตอนในการสอนเปียโนที่กล่าวมานั้นเป็นการสอนในส่วนของการปฏิบัติ เพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่การเรียนรู้ทฤษฎี โดยเป็นการใช้แนวคิดของซูซูกิ (Suzuki Method) เข้ามาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนให้ผู้เรียนได้มีการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ ได้ฝึกทักษะในการแสดงออก และได้มีบทบาทร่วมกันในชั้นเรียน

2.3 การอ่านโน้ตสากล

2.3.1 ความหมายของโน้ตสากล

คมสันต์ วงศ์วรรณ (2546) กล่าวว่า โน้ตสากลคือระบบการบันทึกที่ใช้แทนเสียงดนตรี ซึ่งถูกคิดค้นโดย กุโยโด อาเรซโซ (Guido d' Arezzo) และหลังจากนั้นได้ถูกพัฒนามาอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งกลายเป็นตัวโน้ตที่สมบูรณ์ในปัจจุบัน โดยตัวโน้ตนั้นจะสื่อให้ทราบถึงความสูง – ต่ำ และความสั้น – ยาว ของระดับเสียง

ฉันทชา พันธุ์เจริญ (2554) กล่าวว่า ตัวโน้ตสากลเป็นสัญลักษณ์ทางดนตรีที่บันทึกบนบรรทัดห้าเส้น เพื่อแสดงระดับความสูง – ต่ำ และความสั้น – ยาว ของระดับเสียง

กุลรัตน์ สุขกลิ่น (2563) กล่าวว่า ตัวโน้ตคือเครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีที่ใช้เขียนขึ้นมาเพื่อแทนเสียงของดนตรี

ศศิณัฐ พงษ์นิล (2565) กล่าวว่า โน้ตสากลคือสัญลักษณ์ที่ใช้บันทึกที่ระดับเสียงสูง - ต่ำ และความสั้น - ยาว ซึ่งถูกบันทึกไว้บนบรรทัดห้าเส้น

จากคำกล่าวข้างต้นสามารถสรุปความหมายของโน้ตสากลได้ว่า โน้ตสากลคือเครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีชนิดหนึ่งที่ไว้ใช้สำหรับเขียนบันทึกลงบนบรรทัดห้าเส้น เพื่อใช้แสดงระดับความสูง – ต่ำ และความสั้น – ยาว ของตัวโน้ตแต่ละตัว และทำให้ทราบถึงระดับเสียงของตัวโน้ตนั้น ๆ

2.3.2 ความหมายของการอ่านโน้ตสากล

การอ่านโน้ตสากล เปรียบได้กับการอ่านหนังสือ เพียงแค่รูปแบบของการรับรู้ นั้นเป็นการรับรู้ตัวโน้ต และสัญลักษณ์ทางดนตรีสากลต่าง ๆ แทนการรับรู้ตัวอักษรและพยัญชนะ ซึ่งมีผู้ที่ได้ให้ความหมายของการอ่านโน้ตสากลไว้ดังนี้

Gromko (2004) กล่าวว่า การอ่านโน้ตสากลมีลักษณะคล้ายกับการอ่านหนังสือ กล่าวคือ เป็นการอ่านตัวโน้ตทางดนตรีสากล ซึ่งเป็นการอ่านจากทางซ้ายไปทางขวา และในการอ่านโน้ตสากลนั้นจะต้องอ่านโดยเข้าใจในระดับเสียงต่าง ๆ ของตัวโน้ต

ณัชชา พันธุ์เจริญ (2554) กล่าวว่า ตัวโน้ตคือสัญลักษณ์ที่เปรียบได้กับตัวอักษรและพยัญชนะ จึงทำให้การอ่านโน้ตสากล คือ การรับรู้สัญลักษณ์ทางดนตรีสากลต่าง ๆ เพื่อแปลความหมายและส่งผ่านออกมาทางการเล่นดนตรี หรือการขับร้องเพลง เพื่อให้เกิดความเข้าใจในบทเพลง หรือเกิดความเข้าใจในความรู้สึกต่าง ๆ ที่ผู้ประพันธ์ได้กำหนดไว้ในบทเพลงแต่ละบทเพลง สอดคล้องกับ สมนึก อุ้นแก้ว (2555) ที่กล่าวว่า ความหมายของการอ่านโน้ต คือการอ่านหนังสือที่อยู่ในรูปลักษณะของโน้ตดนตรี เพื่อแปลความหมายและใช้สื่อสารออกมาทางการเล่นดนตรีผ่านบทเพลงต่าง ๆ ตลอดจนใช้สำหรับสื่อสารกับนักดนตรีด้วยกัน

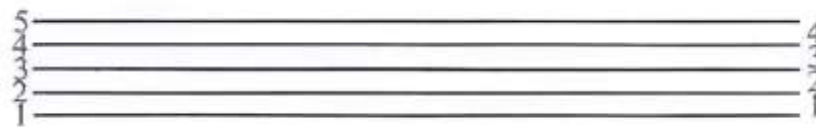
บุษบา น้ำค้าง (2560) กล่าวว่า อ่านการโน้ตสากล หมายถึง ความสามารถในการแปลความหมายของสัญลักษณ์ทางดนตรีสากล เพื่อใช้ในการถ่ายทอดระดับเสียงผ่านเครื่องดนตรีต่าง ๆ

ซึ่งจากคำกล่าวข้างต้นสามารถสรุปความหมายของการอ่านโน้ตสากลได้ว่า เป็นการใช้ความสามารถเพื่อรับรู้ตัวโน้ต ตลอดจนสัญลักษณ์ทางดนตรีสากลต่าง ๆ เพื่อแปลความหมาย และสื่อสารออกมาด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น การเล่นดนตรี หรือการขับร้องเพลง เป็นต้น รวมไปถึงจะต้องแปลความหมาย และสื่อสารออกมาได้อย่างคล่องแคล่ว

2.3.3 องค์ประกอบของการอ่านโน้ตสากล

การอ่านโน้ตสากลเป็นทักษะที่สำคัญ และจำเป็นสำหรับนักดนตรีทุกคน ซึ่งในการอ่านโน้ตสากล จำเป็นจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบดังต่อไปนี้ (ณัชชา พันธุ์เจริญ, 2554)

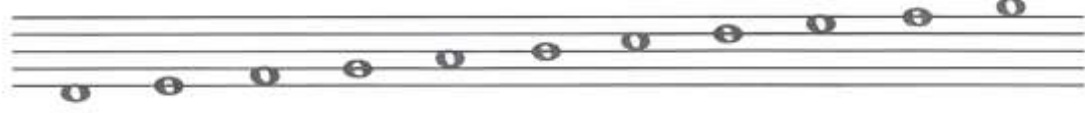
(1) บรรทัดห้าเส้น การอ่านโน้ตสากลจะต้องรู้จักกับบรรทัดห้าเส้น ซึ่งเป็นหัวใจหลักของการอ่านหรือการบันทึกโน้ตสากล เนื่องจากตัวโน้ตนั้นจะถูกบันทึกอยู่บนบรรทัดห้าเส้นเพื่อใช้อ้างอิงระดับเสียงสูง - ต่ำของตัวโน้ต

ภาพที่ 2.1 บรรทัดห้าเส้น

ที่มา: ณัชชา พันธุ์เจริญ (2554)

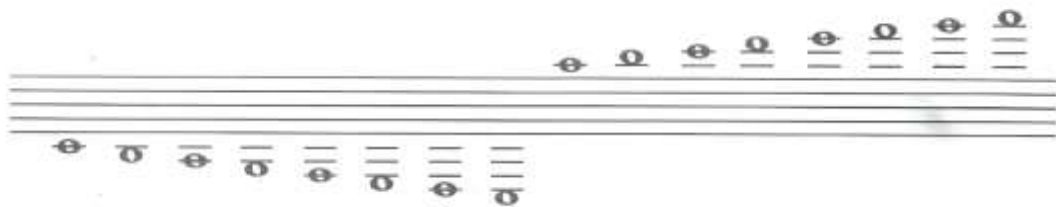
(2) ตัวโน้ต เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้บันทึกบนบรรทัดห้าเส้น เพื่อบ่งบอกถึงชื่อเรียกและระดับเสียงสูง – ต่ำของตัวโน้ต ซึ่งตัวโน้ตนั้นจะเรียงลำดับสูง – ต่ำกัน โดยที่โน้ตที่อยู่สูงกว่าจะมีระดับเสียงที่สูงกว่าโน้ตที่อยู่ต่ำกว่า

ภาพที่ 2.2 การบันทึกโน้ตบนบรรทัดห้าเส้น

ที่มา: ณิชชา พันธุ์เจริญ (2554)

(3) เส้นน้อย เป็นเส้นที่ถูกเขียนขึ้นมาเมื่อระดับเสียงตัวโน้ตที่ถูกบันทึกมีระดับเสียงสูงหรือต่ำกว่าเส้นบนบรรทัดห้าเส้น โดยที่เส้นน้อยเมื่อถูกเขียนขึ้นมาแล้วการเรียงลำดับตัวโน้ตก็ยังคงเรียงลำดับเช่นเดิม และเส้นน้อยจะเติมก็เส้นก็ได้

ภาพที่ 2.3 เส้นน้อย

ที่มา: ณิชชา พันธุ์เจริญ (2554)

(4) กุญแจเสียง เป็นกุญแจที่ถูกเขียนเพื่อใช้สำหรับกำหนดระดับเสียงและใช้เพื่อกำหนดการเรียกชื่อตัวโน้ตที่บันทึกบนบรรทัดห้าเส้น ซึ่งกุญแจเสียงจะถูกเขียนอยู่หน้าสุดบนบรรทัดห้าเส้น และกุญแจเสียงในเบื้องต้นนั้นมีหลัก ๆ อยู่ 2 แบบ คือ กุญแจซอล และกุญแจฟา โดยที่กุญแจซอลนั้นจะส่งผลโน้ตที่อยู่คาบเส้นบรรทัดที่ 2 เป็นโน้ตตัวซอล และในส่วนของกุญแจฟาจะส่งผลให้โน้ตที่อยู่คาบเส้นที่ 4 เป็นโน้ตตัวฟา

ภาพที่ 2.4 กุญแจซอล

ที่มา: ณิชชา พันธุ์เจริญ (2554)

ภาพที่ 2.5 กุญแจฟา

ที่มา: ณิชชา พันธุ์เจริญ (2554)

2.3.4 วิธีการสอนเพื่อทักษะการอ่านโน้ตสากล

ตามที่ บุชบา น้ำค้าง (2560) กล่าวไว้ว่า การอ่านโน้ตสากล หมายถึง ความสามารถในการแปลความหมายของสัญลักษณ์ทางดนตรีสากล เพื่อใช้ในการถ่ายทอดระดับเสียงผ่านเครื่องดนตรีต่าง ๆ นั้น แต่ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่ายังมีนักเรียนอีกหลายคนที่ไม่สามารถอ่านโน้ตดนตรีสากลได้ เนื่องจากการเรียนดนตรีในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ผู้เรียนมักจะทำให้ความสำคัญกับการปฏิบัติเครื่องดนตรีมากกว่าการอ่านโน้ตดนตรี ดังคำกล่าวของ อิศระ กีตา และ อินทิรา รอบรู้ (2561) ที่กล่าวว่า ในการเรียนการสอนดนตรีสากลนั้น ผู้เรียนมักจะไม่ให้ความสำคัญกับการอ่านโน้ตดนตรีสากล แต่จะให้ความสำคัญกับการปฏิบัติเครื่องดนตรี เพื่อไปแสดงกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียนมากกว่า จึงทำให้เกิดปัญหาคือผู้เรียนสามารถบรรเลงเครื่องดนตรีได้แต่ไม่สามารถอ่านโน้ตได้ เนื่องจากผู้เรียนใช้วิธีจดจำมากกว่าการอ่านโน้ตดนตรี ดังนั้นการสอนทักษะการอ่านโน้ตดนตรีจึงมีความสำคัญซึ่งจำเป็นที่จะต้องดำเนินการสอนไปพร้อมกับทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี โดย จารุเนตร อินพหล และคณะ (2564) ได้ศึกษาทฤษฎีการสอนดนตรีต่าง ๆ และได้ค้นพบวิธีการสอนของชูชุกิที่เน้นการปฏิบัติและฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง จึงได้สร้างชุดกิจกรรมการอ่านโน้ตสากลและการปฏิบัติเมโลเดียนตามแนวทางของชูชุกิ ซึ่งมีกระบวนการ ดังนี้

1. ชี้แจงวัตถุประสงค์ และรายละเอียดวิธีการอ่านโน้ตสากลและการปฏิบัติเมโลเดียน โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทางของชูชุกิ
2. ดำเนินการประเมินทักษะการบรรเลงเพลง กับกลุ่มทดลอง จำนวน 1 บทเพลง
3. ดำเนินการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากล และการปฏิบัติเมโลเดียนตามแนวทางของชูชุกิ
4. เมื่อเสร็จสิ้นการใช้ชุดกิจกรรมจะทำการประเมินทักษะย่อยในแต่ละชุดกิจกรรม
5. เมื่อเสร็จสิ้นการใช้ชุดกิจกรรมการอ่านโน้ตสากลและทักษะการปฏิบัติเมโลเดียนตามแนวคิดของชูชุกิ จะทำการประเมินการอ่านโน้ตสากลและทักษะการปฏิบัติเมโลเดียน โดยใช้บทเพลงเดียวกันกับการประเมินทักษะ การบรรเลงเพลงก่อนการใช้ชุดกิจกรรม

สรุปได้ว่า ทักษะการอ่านโน้ตสากลนั้น เป็นทักษะที่สำคัญในการใช้ร่วมกับการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ตามในการพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลจำเป็นที่จะต้องพัฒนาไปควบคู่กับทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี เพื่อให้เกิดการพัฒนาทั้งด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติควบคู่กันไป

2.3.5 การวัดทักษะการอ่านโน้ตสากล

การวัดทักษะหรือการประเมินทักษะนั้น หมายถึง การที่ครูจะเป็นผู้เปิดโอกาสเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงทักษะหรือความสามารถที่ได้รับจากการเรียนรู้ โดยแสดงออกผ่านสิ่งต่าง ๆ เช่น การสร้างสรรค์ชิ้นงาน หรือการทำข้อสอบ เป็นต้น ซึ่งในการวัดหรือประเมินทักษะนั้นจำเป็นต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน (Land, 2010) นอกจากนี้ ธิดา สุนทรนาถ (2553) กล่าวถึงการวัดและประเมินผลทางดนตรีไว้ว่า การวัดและประเมินผลทางดนตรีนั้นแบ่งได้ 2 ส่วนดังนี้

1. การวัดและประเมินผลเนื้อหาทางด้านดนตรี ได้แก่ องค์ประกอบของดนตรี ซึ่งสามารถวัดได้โดยใช้แบบทดสอบในเชิงทักษะการปฏิบัติ และประเมินผลโดยใช้ข้อสอบในเชิงทักษะการฟัง ซึ่งวิธีการออกข้อสอบนั้นมี 2 แบบ คือ ข้อสอบแบบปรนัยและข้อสอบแบบอัตนัย ทั้งนี้การออกข้อสอบขึ้นอยู่กับความเหมาะสมในการเลือกใช้

2. การวัดและประเมินผลทักษะดนตรี สามารถทำได้ 2 ลักษณะคือ การปฏิบัติดนตรีแบบเดี่ยวและการปฏิบัติดนตรีแบบกลุ่ม แต่ส่วนมากแล้วการวัดและประเมินผลทักษะดนตรีจะเน้นไปในทางการปฏิบัติแบบเดี่ยวมากกว่า จึงทำให้การประเมินผลจะต้องประเมินผลเป็นรายบุคคลและประเมินผลให้ครบในทักษะต่าง ๆ ที่ผู้สอนได้ทำการสอนไป

รัฐวิชัย ทักขนนท์ (2560) ได้กล่าวถึงการวัดทักษะความสามารถทางดนตรีไว้ว่า การวัดทักษะความสามารถทางดนตรีนั้นอาจไม่จำเป็นต้องวัดผลเป็นตัวเลขหรือค่าคะแนน แต่เป็นการประเมินจากสภาพจริงที่สามารถสังเกตเห็นได้ โดยการให้นักเรียนได้แสดงความรู้ความสามารถทางด้านดนตรี หลังจากนั้นครูจึงกล่าวชมเชยนักเรียนเป็นคำชมเชยเชิงคุณภาพ เช่น นักเรียนเล่นดีมาก หรือเล่นเก่งมาก เป็นต้น แต่ถ้าหากต้องการนำมาคิดเป็นค่าคะแนนก็สามารถทำได้เช่นกัน

จากคำกล่าวข้างต้นนั้นสรุปได้ว่า การวัดทักษะการอ่านโน้ตสากล เป็นการวัดทักษะทางด้านดนตรีสากลที่อยู่ในส่วนของความสามารถในการอ่านโน้ตสากล โดยวิธีการวัดผลสามารถวัดออกมาโดยไม่คิดเป็นค่าคะแนนก็ได้ หรือหากต้องการนำมาคิดเป็นค่าคะแนนก็ได้เช่นกัน ตลอดจนการออกข้อสอบนั้นสามารถใช้วิธีการออกข้อสอบได้หลากหลาย ทั้งข้อสอบการปฏิบัติแบบเดี่ยวหรือแบบกลุ่ม ข้อสอบแบบปรนัยและข้อสอบแบบอัตนัย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและการเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลของครูผู้สอน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการทดสอบการปฏิบัติการอ่านโน้ตสากลแบบเดี่ยวเพื่อวัดทักษะการอ่านโน้ตสากลสำหรับ การวิจัย

2.3.6 การสร้างเครื่องมือการวัดทักษะการอ่านโน้ตสากล

การอ่านโน้ตสากลนั้น ถือได้ว่าเป็นทักษะของการปฏิบัติ ดังนั้นในการสร้างเครื่องมือการวัดทักษะการอ่านโน้ตสากลจึงจำเป็นต้องใช้วิธีการสร้างเครื่องมือวัดพฤติกรรมด้านทักษะพิสัย ซึ่งมีผู้ที่ได้กล่าวเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือวัดพฤติกรรมด้านทักษะพิสัย ดังนี้

ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ (ม.ป.ป.) กล่าวว่า การสร้างเครื่องมือในการวัดทักษะพิสัยนั้นควรคำนึงถึงส่วนประกอบทั้งหมด 2 ส่วน ซึ่งประกอบด้วย “วิธีการปฏิบัติงาน” ซึ่งหมายถึงขั้นตอนและกระบวนการที่เกิดขึ้นใน

ระหว่างที่กำลังปฏิบัติงาน และส่วนประกอบต่อมาคือ “ผลงาน” หมายถึง ผลผลิตสุดท้ายที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน ตลอดจนการวัดทักษะพิสัยส่วนมากจะเป็นการทดสอบในภาคปฏิบัติ แต่การวัดทักษะพิสัยบางอย่างนั้นไม่อาจใช้วิธีการปฏิบัติได้ จึงจำเป็นต้องใช้เครื่องมืออย่างอื่นเพื่อมาวัดทักษะแทน เช่น แบบทดสอบปรนัย หรือแบบทดสอบอัตนัย เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงเครื่องมือที่เกี่ยวข้องกับการวัดพฤติกรรมด้านทักษะพิสัยดังนี้

(1) การสังเกต เป็นวิธีการและเครื่องมือที่สำคัญในการศึกษาพฤติกรรมของคน เพราะการสังเกตจะทำให้ทราบถึงข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล โดยการสังเกตมีหลักการดังนี้

1. กำหนดพฤติกรรมที่จะสังเกตให้ชัดเจน ตลอดจนจะต้องกำหนดให้ครอบคลุมในสิ่งที่ต้องการจะศึกษา
2. จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสังเกตในหลาย ๆ ครั้ง โดยสังเกตที่เวลาแตกต่างกัน เพื่อเป็นการป้องกันความผิดพลาดของการสังเกตได้
3. ควรใช้เครื่องมือเพื่อประกอบกับการสังเกต เช่น การใช้แบบประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) เพื่อให้สามารถบันทึกข้อมูลต่าง ๆ เก็บไว้ได้อย่างครบถ้วนและเป็นระบบ
4. ควรที่จะใช้ผู้สังเกตที่มากกว่า 1 คน เพื่อช่วยตรวจสอบและยืนยันความถูกต้องของข้อมูล และเพื่อไม่ให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการสังเกต
5. จำเป็นอย่างยิ่งในการฝึกฝนการสังเกตก่อนการลงมือปฏิบัติการสังเกตจริง เพื่อไม่ให้เกิดความตื่นเต้นจนทำให้เกิดความผิดพลาดของการสังเกต

(2) แบบประเมินผลงาน เป็นเครื่องมือที่จะช่วยส่งเสริมให้วิธีการสังเกตที่ได้กล่าวไปข้างต้นเกิดความสมบูรณ์ของข้อมูลและเป็นระบบมากที่สุด ซึ่งตัวอย่างของแบบประเมินผลงาน เช่น แบบมาตรประเมินค่า (Rating Scale) แบบสำรวจรายการ (Check list) เป็นต้น

จากคำกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับ สุรารัตน์ เบ้าที (2559) ที่กล่าวว่า เครื่องมือในการวัดทักษะพิสัย เป็นเครื่องมือที่ใช้วัดความสามารถในด้านทักษะพิสัย โดยตัวอย่างของเครื่องมือในการวัดคือเครื่องมือในการสังเกต ซึ่งเป็นการสังเกตเพื่อให้ได้ข้อมูลตรงกับภาพที่เกิดขึ้นจริง โดยในการสังเกตนั้นจะต้องมีเครื่องมืออื่น ๆ เข้ามาใช้ประกอบการสังเกต เช่น แบบตรวจสอบหรือแบบสำรวจรายการ (Check list) แบบมาตรประเมินค่า (Rating Scale) หรือแบบบันทึก เป็นต้น ตลอดจนได้กล่าวถึงวิธีการสร้างเครื่องมือวัดด้านทักษะพิสัยว่า การสร้างเครื่องมือวัดด้านทักษะพิสัยนั้นมีแนวทางในการสร้างได้หลากหลายแนวทาง โดยสิ่งสำคัญนั้นขึ้นอยู่กับผู้สร้างว่าจะใช้เกณฑ์ใดในการกำหนดวิธีการวัด หรือกำหนดตามลักษณะของสิ่งที่จะวัด

สรุปได้ว่า การสร้างเครื่องมือการวัดทักษะการอ่านโน้ตสากล เป็นการสร้างเครื่องมือในด้านของทักษะพิสัย กล่าวคือเป็นการสร้างเครื่องมือวัดทักษะการอ่านโน้ตสากล โดยจะต้องประกอบไปด้วยลักษณะของสิ่งที่ต้องการจะวัด ซึ่งได้มาจากการกำหนดเกณฑ์การวัดต่าง ๆ จากเนื้อหาสาระการสอนของผู้สอน ซึ่งประกอบไปด้วย การอ่านโน้ตสากลบนบรรทัดห้าเส้น ตลอดจนสัญลักษณ์ทางดนตรีสากลต่าง ๆ ซึ่งสามารถสร้างเครื่องมือได้หลากหลายเช่น แบบสำรวจรายการ (Check list) หรือแบบมาตรประเมินค่า (Rating Scale) เป็นต้น โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกเครื่องมือ “แบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล” เพื่อเป็นเครื่องมือในการวัดทักษะการ

อ่านโน้ตสากล โดยมีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบให้สอดคล้องกับเนื้อหาของการจัดการเรียนการสอน

2.4 ทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น

2.4.1 ความหมายของทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น

ณรุทธ์ สุทธิจิตต์ (2544) กล่าวว่า ทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น คือ การฝึกทักษะการเล่นเปียโนจากบทเพลงง่าย ๆ เพื่อให้มีพื้นฐานของการเป็นนักดนตรี ตลอดจนถึงต้องมีการเลือกใช้นั่งสี และบทเรียนให้เหมาะสมกับระดับทักษะของผู้เรียน นอกจากนี้ยังได้กล่าวต่ออีกว่า การเล่นเปียโนในระดับต้นนั้นควรที่จะเริ่มต้นการฝึกเล่นในวัยเด็ก เนื่องจากเป็นวัยที่มีความจำที่ดี และมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้

อิรดา สุนทรนาถ (2553) กล่าวว่า ทักษะการเล่นเปียโนในระดับต้น คือ การเรียนเปียโนตามหนังสือบทเรียนเปียโนที่เป็นบทเรียนหลัก ซึ่งประกอบด้วยบทเพลงสั้น ๆ และมีการเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปสู่ยากอย่างเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนในระดับเริ่มต้น ประกอบกับบทเพลงแต่ละบทเพลงนั้นจะมีลีลาและมีรูปภาพประกอบที่สวยงาม นอกจากนี้ ทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นนั้นคือทักษะการเล่นเปียโนที่จะต้องเป็นการสอนเปียโนเพื่อให้ผู้เรียนได้เล่นบทเพลงตามระดับของช่วงวัย และตามประสบการณ์ของผู้เรียน

วิศิตธาตา ภาคำ และ ณัฐวุฒิ บริบูรณ์วิริย์ (2557) กล่าวว่า ทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น คือ การให้ผู้เรียนได้เริ่มเรียนรู้ทักษะการเล่นเครื่องดนตรีเปียโน โดยเริ่มจากพื้นฐานความรู้ทางด้านดนตรีและเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการเล่นเปียโนในระดับต้นประกอบไปด้วย จังหวะ บันไดเสียง ทริยแอด คอร์ด ทางเดินคอร์ด และรูปแบบของเพลง

สรุปได้ว่า ทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นเป็นการเล่นเปียโนโดยเริ่มจากการเรียนรู้พื้นฐานของการเล่นเครื่องดนตรีเปียโน ตลอดจนถึงการฝึกปฏิบัติเปียโนในระดับต้นซึ่งควรที่จะเริ่มต้นจากบทเพลงสั้น ๆ และเป็นบทเพลงที่อยู่ในระดับง่ายแล้วจึงเรียนรู้การปฏิบัติเปียโนในเนื้อหา และบทเพลงที่มีระดับความยากขึ้นต่อไป

2.4.2 องค์ประกอบของทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น

ทักษะการเล่นเปียโนนั้นมีผู้ที่ได้ให้ความรู้ในองค์ประกอบของทักษะการเล่นเปียโน ดังนี้

ณัฐพล อริยชาติผดุงกิจ (2564) กล่าวว่า เครื่องดนตรีประเภทเปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่น่าสนใจและมีเอกลักษณ์ ซึ่งผู้คนส่วนมากมักจะมีความคิดว่าเครื่องดนตรีเปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่เล่นยาก ต้องใช้ทักษะในระดับสูงหรือต้องฝึกฝนเป็นระยะเวลาานาน ซึ่งความจริงแล้วการเล่นเปียโนในระดับต้นนั้นแค่มีพื้นฐานเพียงเล็กน้อยก็สามารถเล่นได้แล้ว ซึ่งทักษะดังกล่าวมีดังนี้

1. ทฤษฎีดนตรีเกี่ยวกับตัวโน้ต เนื่องจากการอ่านโน้ตสากลเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเล่นเครื่องดนตรีสากลทุกชนิด จึงทำให้การเล่นเปียโนในระดับต้นนั้นจำเป็นต้องอ่านโน้ตสากลได้ เพราะจะทำให้สามารถอ่านโน้ตพร้อมกับการเล่นเปียโนให้เกิดเป็นเพลงขึ้นมา

2. ทักษะเรื่องคอร์ด เนื่องจากว่าในเพลงทุกเพลงนั้นจะมีคอร์ดหลาย ๆ คอร์ดเป็นส่วนประกอบ จึงทำให้จำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของคอร์ด

3. ทักษะการฮัมเพลง ทักษะนี้เป็นหนึ่งในทักษะที่สำคัญในการเล่นเครื่องดนตรีทุกชนิด เนื่องจากว่าการฮัมเพลงนั้นจะทำให้สามารถเล่นหรือเลียนแบบทำนองต่าง ๆ ตามที่ได้ฮัมบนเปียโนได้ และทักษะในด้านนี้ยังมีความสัมพันธ์กับทักษะในเรื่องของการฟังอีกด้วย

4. ทักษะพื้นฐานในการวางนิ้วมือ สิ่งหนึ่งที่สำคัญสำหรับการเล่นเปียโนนั้นคือการเข้าใจตำแหน่งของการวางนิ้วบนเปียโน เพราะการวางนิ้วที่ถูกต้องรวมไปถึงการวางท่าทางในการเล่นเปียโนที่ถูกต้องจะทำให้การเล่นเปียโนมีคุณภาพที่ดีขึ้นได้ ตลอดจนยังทำให้มีท่าทางในการเล่นเปียโนที่ถูกต้องและสวยงาม

นอร์ เตร์ตันชัย (2565) กล่าวว่า องค์ประกอบของการสอนทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีนั้นจะประกอบไปด้วย เสียง จังหวะ การฟัง การอ่านโน้ตเพลง และเทคนิคต่าง ๆ เป็นต้น จึงทำให้การสอนเปียโนนั้นจะต้องสอนเพื่อให้ผู้เล่นได้มีความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนมีความสามารถในการปฏิบัติการเล่นเปียโนอย่างครบองค์ประกอบของการปฏิบัติเครื่องดนตรีที่ได้กล่าวไปข้างต้น

สรุปได้ว่าองค์ประกอบของทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นคือ การมีทักษะทางทฤษฎีดนตรีสากลเกี่ยวกับตัวโน้ต ทักษะเรื่องคอร์ดเพลง ทักษะการฮัมเพลง ตลอดจนทักษะพื้นฐานในการวางนิ้วมือเพื่อเล่นเปียโน เพราะการมีทักษะดังกล่าวอย่างครบถ้วนนั้นถือได้ว่ามีองค์ประกอบของการเล่นเปียโนในระดับต้นที่เพียงพอ

2.4.3 การวัดทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น

การสอนเปียโนระดับต้นนั้น ควรที่จะเริ่มต้นจากการสอนพื้นฐานของการเล่นเปียโน ประกอบไปด้วย ทำนอง การวางนิ้วมือ ตลอดจนการอ่านโน้ตเพื่อเล่นบทเพลงเปียโนให้มีความต่อเนื่อง ดังนั้น การวัดทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นจึงต้องครอบคลุมในเรื่องทักษะต่าง ๆ ดังกล่าว เพื่อให้การวัดทักษะนั้นมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน (กฤตินี สิงห์พันธุ์, 2553)

กฤษดา หุ่นเจริญ (2555) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลทางด้านทักษะดนตรีนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญของกระบวนการเรียนดนตรี รวมไปถึงกระบวนการเรียนดนตรีนั้นผลลัพธ์สุดท้ายคือการแสดงออกถึงภาพรวมทั้งหมดที่เกิดขึ้นระหว่างแสดงดนตรี ซึ่งอาจเป็นการแสดงดนตรีเพื่อใช้ในการสอบ แต่สุดท้ายแล้วการประเมินผลทางดนตรีนั้นไม่สามารถนำมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนได้อย่างทันที จึงทำให้การประเมินผลทางด้านทักษะดนตรีนั้นเป็นการประเมินผลในระหว่างกระบวนการเรียนการสอน เนื่องจากว่าเป็นช่วงที่ใช้ในการพัฒนาความสามารถของนักเรียน ทำให้ผู้สอนสามารถใช้ข้อมูลในการประเมินเพื่อนำมาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนได้อย่างทันทีในระหว่างการสอน ซึ่งในปัจจุบันมีการวัดและประเมินผลที่สามารถให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผลตนเองได้ ซึ่งส่งผลดีหลายอย่างในกระบวนการเรียนทักษะดนตรี ซึ่งวิธีการนี้คือการวัดและประเมินผลแบบรูบริกส์ (Scoring Rubrics) และเอกลักษณ์ของการวัดและประเมินผลรูปแบบนี้นั้นก็คือช่วยให้ผู้เรียนสามารถตัดสินคุณภาพทักษะทางดนตรีของตนเองและของคนอื่น ๆ ได้อย่างมีเหตุผล นอกจากนั้น น้ำทิพย์ อองอาจวานิชย์ และ วิชญ์ บุญรอด (2564) กล่าวว่า การวัดทักษะการเล่นดนตรีในปัจจุบันนั้น จะมุ่งเน้นการวัดและประเมินผลจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ ตลอดจนการสังเกตพฤติกรรมในการเรียนการสอน นอกจากนั้นยังกล่าวอีกว่าการวัดและประเมินผลทางด้านทักษะการเล่นดนตรีนั้นประกอบไปด้วย การวัดและ

ประเมินผลทางสาระดนตรี การวัดและประเมินผลทักษะทางดนตรี และการวัดและประเมินผลทางด้านสุนทรียภาพทางดนตรี

จากคำกล่าวที่ได้กล่าวไปข้างต้นนั้นผู้วิจัยได้สรุปเกี่ยวกับการวัดทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นได้ว่าเป็นการวัดทักษะการเล่นดนตรีเพื่อใช้ในการประเมินผลพัฒนาการของผู้เรียน ตลอดจนการสังเกตพฤติกรรมการเรียนและความประพฤตินักเรียน รวมไปถึงรูปแบบของการวัดและประเมินผลทางด้านทักษะดนตรีที่ใช้รูปแบบรูบริกส์ (Scoring Rubrics) ที่มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่มีคุณภาพและมีเหตุผล ซึ่งผู้วิจัยได้แนวทางในการนำรูปแบบการวัดและการประเมินผลรูปแบบนี้ไปใช้ในการวิจัยนี้ โดยได้แนวทางการสร้างเครื่องมือวัดผลทางด้านดนตรีจาก มัญชุสา สุขนิยม (2560) ที่ผู้วิจัยได้นำแนวทางมาประยุกต์ใช้กับงานวิจัยของตนเอง นอกจากนี้ได้อ้างอิงตามองค์ประกอบของการเล่นเปียโนระดับต้นที่ นีอร เดรตันชัย (2565) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบของการปฏิบัติเครื่องดนตรีนั้นจะประกอบไปด้วย เสียง จังหวะ การฟัง การอ่านโน้ตเพลง และเทคนิคต่าง ๆ ตลอดจนอ้างอิงตามที่ กฤติณี สิงห์พันธุ์ (2553) ที่กล่าวถึงองค์ประกอบของการวัดทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น ประกอบไปด้วย ท่วงทำนอง การวางนิ้วมือ และการอ่านโน้ต ซึ่งผู้วิจัยจะนำเทคนิคเหล่านี้รวมถึงศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมเพื่อมาใช้ในการตั้งเกณฑ์การวัดและประเมินผลต่อไป

2.4.4 การสร้างเครื่องมือการวัดทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น

จากที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงการสร้างเครื่องมือการวัดทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น ซึ่งเป็นการวัดทักษะการปฏิบัติ นั้น การสร้างเครื่องมือการวัดทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น ก็ถือได้ว่าเป็นการวัดทักษะทางการปฏิบัติเช่นเดียวกัน และจากคำกล่าวของ สุวิมล ว่องวานิช (2546) ที่กล่าวว่า การวัดการปฏิบัตินี้มีลักษณะของการดำเนินการดังนี้

1. จำเป็นจะต้องมีการปฏิบัติ เพื่อให้สามารถสังเกตและวัดได้
2. การปฏิบัติจำเป็นจะต้องใช้ช่วยวัยต่าง ๆ เพื่อทำงานร่วมกันในการปฏิบัติงานนั้น
3. ควรมุ่งเน้นให้มีการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง
4. การปฏิบัติงานจะต้องเกิดกระบวนการเรียนรู้

น้ำทิพย์ องอาจวานิชย์ และ วิชญ์ บุญรอด (2564) ที่กล่าวว่า การวัดและประเมินผลทักษะทางด้านดนตรีนั้นส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปแบบของการสังเกต โดยจะเป็นการประเมินผลตามสภาพจริงของผู้เรียน ดังนั้นจึงสอดคล้องกับคำกล่าวของ ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ (ม.ป.ป.) ที่กล่าวว่า การวัดทักษะพิสัยส่วนมากจะเป็นการทดสอบในภาคปฏิบัติและมีเครื่องมือที่เกี่ยวข้องกับการวัดพฤติกรรมด้านทักษะพิสัยดังนี้

(1) การสังเกต เป็นวิธีการและเครื่องมือที่สำคัญในการศึกษาพฤติกรรมของคน เพราะการสังเกตจะทำให้ทราบถึงข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล โดยการสังเกตมีหลักการดังนี้

2. กำหนดพฤติกรรมที่จะสังเกตให้ชัดเจน ตลอดจนจะต้องกำหนดให้ครอบคลุมในสิ่งที่ต้องการจะศึกษา

3. จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสังเกตในหลาย ๆ ครั้ง โดยสังเกตที่เวลาแตกต่างกัน เพื่อเป็นการป้องกันความผิดพลาดของการสังเกตได้

3. ควรใช้เครื่องมือเพื่อประกอบกับการสังเกต เช่น การใช้แบบประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) เพื่อให้สามารถบันทึกข้อมูลต่าง ๆ เก็บไว้ได้อย่างครบถ้วนและเป็นระบบ

4. ควรที่จะใช้ผู้สังเกตที่มากกว่า 1 คน เพื่อช่วยตรวจสอบและยืนยันความถูกต้องของข้อมูล และเพื่อไม่ให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการสังเกต

5. จำเป็นอย่างยิ่งในการฝึกฝนการสังเกตก่อนการลงมือปฏิบัติการสังเกตจริง เพื่อไม่ให้เกิดความตื่นเต้นจนทำให้เกิดความผิดพลาดของการสังเกต

(2) แบบประเมินผลงาน เป็นเครื่องมือที่จะช่วยส่งเสริมให้วิธีการสังเกตที่ได้กล่าวไปข้างต้นเกิดความสมบูรณ์ของข้อมูลและเป็นระบบมากที่สุด ซึ่งตัวอย่างของแบบประเมินผลงาน เช่น แบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) แบบสำรวจรายการ (Check list) เป็นต้น รวมไปถึงวิธีการสร้างเครื่องมือวัดด้านทักษะพิสัยนั้นก็มีแนวทางในการสร้างได้หลากหลายแนวทาง โดยสิ่งสำคัญนั้นขึ้นอยู่กับผู้สร้างว่าจะใช้เกณฑ์ใดในการกำหนดวิธีการวัด หรือกำหนดตามลักษณะของสิ่งที่วัด (สุดารัตน์ เบ้าทิ, 2559)

การสร้างเครื่องมือการวัดทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น เป็นการสร้างเครื่องมือสำหรับการวัดทักษะการเล่นเปียโนโดยตรง ซึ่งเกณฑ์ในการนำมาวัดและประเมินผลนั้นจะต้องเป็นเกณฑ์ที่อยู่ในส่วนของการเล่นเปียโนระดับต้น กล่าวคือ เป็นเกณฑ์การเล่นเปียโนในทักษะพื้นฐานตามคำกล่าวของ ฌ็อง-ปอล อริยชาติผดุงกิจ (2564) ที่กล่าวว่า การเล่นเปียโนในระดับต้นนั้นมีพื้นฐานซึ่งประกอบไปด้วย ทฤษฎีดนตรีเกี่ยวกับตัวโน้ต ทักษะในเรื่องของคอร์ดเพลง ทักษะในการฮัมเพลง และทักษะพื้นฐานในการวางนิ้วมือสำหรับการเล่นเปียโน ซึ่งจากพื้นฐานการเล่นเปียโนระดับต้นที่ได้กล่าวมานั้น ผู้วิจัยจะใช้เป็นแนวทางในการสร้างเกณฑ์การวัดและประเมินผลในรูปแบบรูบริกส์ (Scoring Rubrics) เนื่องจากวิธีการนี้สามารถให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผลตนเองได้ ซึ่งส่งผลดีหลายอย่างในกระบวนการเรียนการสอนทักษะดนตรี (กฤษดา ทุนเจริญ, 2555)

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยในประเทศ

นพชัย อุปชิต (2558) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้ชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของชูชูกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง เสียงใสขลุ่ยเพียงออ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของชูชูกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง เสียงใสขลุ่ยเพียงออ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของชูชูกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง เสียงใสขลุ่ยเพียงออ 3) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของชูชูกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของชูชูกิ กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนนวมิทธวิตถ์วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 33 คน ผลการวิจัยพบว่า ในส่วนของชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของชูชูกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่องเสียงใสขลุ่ยเพียงอ้อมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 85.61/84.50 และในส่วนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อ่อนและหลังเรียนนั้น

พบว่าหลังจากใช้ชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของชูชุกี มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และในส่วนของดัชนีประสิทธิภาพของผลการเรียนชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของชูชุกี มีค่าเท่ากับ 0.7387 หรือคิดเป็นร้อยละ 73.87 และสุดท้ายในด้านความพึงพอใจ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะดนตรีไทยในระดับมาก

ภูมรินทร์ ฝาชัยภูมิ (2560) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่ใช้ชุดการฝึกกีตาร์เบื้องต้นตามแนวคิดของชูชุกีในโรงเรียนดนตรีวรรณกานต์ จังหวัดขอนแก่น ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดการฝึกกีตาร์เบื้องต้นตามแนวคิดของชูชุกี 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ใช้ชุดการฝึกกีตาร์เบื้องต้นตามแนวคิดของชูชุกี กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้คือ นักเรียนวิชากีตาร์ขั้นต้น โรงเรียนดนตรีวรรณกานต์ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 10 คน ผลการวิจัยพบว่า ในส่วนประสิทธิภาพของชุดการฝึกกีตาร์เบื้องต้นตามแนวคิดของชูชุกีหลังทดลองใช้กับนักเรียน นักเรียนมีคะแนนส่วนของทฤษฎีที่สูงขึ้นโดยเฉลี่ย 5.3 คะแนน และคะแนนภาคปฏิบัติสูงขึ้นโดยเฉลี่ย 8.5 คะแนน ตลอดจนในส่วนของความพึงพอใจของนักเรียนที่ใช้ชุดการฝึกกีตาร์เบื้องต้นตามแนวคิดของชูชุกี นักเรียนมีความพึงพอใจด้านเนื้อหาซึ่งได้ค่าเฉลี่ย 4.5 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนได้ค่าเฉลี่ย 4.56 คะแนนซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ด้านเทคนิคการสอนของครูได้ค่าเฉลี่ย 4.56 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมาก และด้านการประเมินผลได้ค่าเฉลี่ย 4.66 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมาก

เหนือดวง พูลเพิ่ม (2560) ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของชูชุกีร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของชูชุกีร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการขับร้อง ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของชูชุกีร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการทำงานเป็นทีม ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของชูชุกีร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของชูชุกีร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดช่างเหล็ก กรุงเทพมหานคร จำนวน 26 คน ผลการวิจัยพบว่า ในส่วนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนั้นพบว่าหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของชูชุกีร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ต่อมาในส่วนของทักษะการขับร้องของนักเรียนพบว่าหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของชูชุกีร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ของทักษะการขับร้องสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ต่อมาในด้านความสามารถในการทำงานเป็นทีมนั้น นักเรียนมีความสามารถในการทำงานเป็นทีมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสุดท้ายในด้านของความพึงพอใจนั้น นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชุกีร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมืออยู่ในระดับมากที่สุด

อารียา แซ่ลี และคณะ (2565) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการสอนการปฏิบัติกีตาร์เบื้องต้นตามแนวคิดการสอนดนตรีของซูซูกิ ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบจิ๊กซอว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านพลายชุมพล จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดการสอนการปฏิบัติกีตาร์เบื้องต้นตามแนวคิดการสอนดนตรีของซูซูกิร่วมกับเทคนิคการสอนแบบจิ๊กซอว์ ตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนด้วยชุดการสอนการปฏิบัติกีตาร์เบื้องต้นตามแนวคิดการสอนดนตรีของซูซูกิร่วมกับเทคนิคการสอนแบบจิ๊กซอว์ 3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติหลังใช้ชุดการสอนการปฏิบัติกีตาร์เบื้องต้นตามแนวคิดการสอนดนตรีของซูซูกิร่วมกับเทคนิคการสอนแบบจิ๊กซอว์กับเกณฑ์ร้อยละ 80 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการสอนการปฏิบัติกีตาร์เบื้องต้นตามแนวคิดการสอนดนตรีของซูซูกิร่วมกับเทคนิคการสอนแบบจิ๊กซอว์ กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านพลายชุมพล จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 19 คน ผลการวิจัยพบว่า ในส่วนของผลการสร้างชุดสอนนั้นมีการใช้และประยุกต์แนวคิดของซูซูกิทั้งหมด 4 ขั้นตอน คือ การฟัง การเลียนแบบ การทำซ้ำ และการจดจำ และต่อมาในส่วนผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนพบว่า หลังใช้ชุดสอนนักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน 8.42 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคิดเป็น 25.74 คะแนน ต่อมาในส่วนของการเปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติหลังใช้ชุดสอนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 นั้น พบว่านักเรียนมีคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 12.89 คะแนน เท่ากับร้อยละ 85.96 และสุดท้ายในด้านความพึงพอใจของผู้เรียนพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดการสอนอยู่ในระดับมาก

ผกาพรรณ แสงพรหม (2562) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้การขับร้อง โดยใช้แนวคิดของโซลตาน โคตาย และซินอิจิ ซูซูกิ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้การขับร้อง โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของโซลตาน โคตาย และซินอิจิ ซูซูกิ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 2) เพื่อศึกษาผลการขับร้องก่อนเรียน และหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของ โซลตาน โคตาย และซินอิจิ ซูซูกิ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้การขับร้องตามแนวคิดของโซลตาน โคตาย และซินอิจิ ซูซูกิ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนลับแลพิทยาคม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ที่เรียนวิชาขับร้องประสานเสียง จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ในส่วนของแผนการจัดการเรียนรู้นั้นมีผลการประเมินค่าความเหมาะสมอยู่ที่ค่าเฉลี่ย 4.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.21 ซึ่งจัดอยู่ในระดับมาก ต่อมาในส่วนของผลการจัดการเรียนรู้พบว่านักเรียนมีผลการเรียนรู้การขับร้องหลังเรียนมากขึ้นกว่าก่อนเรียน ซึ่งคิดเป็นค่าเฉลี่ยด้านความรู้ที่ 9.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.94 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 36.20 ของการเปลี่ยนแปลง และในส่วนของการประเมินทักษะการขับร้องนั้นพบว่า นักเรียนมีทักษะการขับร้องที่มากขึ้นกว่าก่อนเรียน ซึ่งคิดเป็นค่าเฉลี่ยที่ 17.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.77 ซึ่งคิดเป็น

ร้อยละ 20.77 ของการเปลี่ยนแปลง ตลอดจนถึงด้านความพึงพอใจนั้น สรุปได้ว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้การขับร้อง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.05 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.26 ซึ่งจัดอยู่ในระดับมาก

มณีดา สุขเอก (2563) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการจัดการสอนดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัยตามแนวคิดของซูซูกิของโรงเรียนสอนดนตรีเอื้ออารีย์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อศึกษาการจัดการสอนดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัยตามแนวคิดของซูซูกิของโรงเรียนสอนดนตรีเอื้ออารีย์ ซึ่งการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยผู้ให้ข้อมูลคือ คุณครูตปาลิน เจริญสุข ผลการวิจัยพบว่า ในด้านของหลักสูตรที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนนั้น มีการนำปรัชญาของซูซูกิเข้ามาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบการเลียนแบบ และให้ทำการฝึกซ้อมบทเพลงเดิมอย่างสม่ำเสมอ จนเกิดขึ้นเป็นศักยภาพที่สมบูรณ์ ต่อมาในด้านกระบวนการเรียนการสอนจะมีการนำทักษะในการเล่นดนตรีมาบูรณาการเข้ากับกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกกระบวนการทางความคิด และการแสดงออกต่าง ๆ โดยจัดกิจกรรมผ่านบรรยากาศที่ผ่อนคลาย และสนุกสนาน และในที่สุดท้ายการวัดและประเมินผล ซึ่งการวัดและประเมินผลนั้นไม่มีการให้คะแนนเป็นตัวเลข แต่เป็นการวัดจากพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปผ่านการจดบันทึก และการสังเกต

จารุเนตร อินพหล และคณะ (2564) ทำการวิจัยเรื่อง การอ่านโน้ตสากลและทักษะการปฏิบัติเมโลเดียนของนักเรียนวงเมโลเดียนระดับประถมศึกษาโดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดของซูซูกิ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านโน้ตสากลและทักษะการปฏิบัติเมโลเดียนของนักเรียนวงเมโลเดียนระดับชั้นประถมศึกษาให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านโน้ตสากลและทักษะการปฏิบัติเมโลเดียนของนักเรียนวงเมโลเดียนระดับชั้นประถมศึกษาของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 80 หลังใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดของซูซูกิ กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้คือ นักเรียนวงเมโลเดียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนกรุงเทพพิทยา จำนวน 20 คน ผลการวิจัยพบว่า ในด้านของชุดกิจกรรมการอ่านโน้ตสากลและทักษะการปฏิบัติเมโลเดียนที่ทางผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนั้น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานคือ 80/80 และมีค่าเฉลี่ย 95.8/90.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ ตลอดจนผลการเปรียบเทียบการบรรเลงบทเพลงหลังใช้ชุดกิจกรรมนั้น นักเรียนมีระดับคะแนนที่สูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรม ดังนั้นจึงมีนักเรียนที่มีคะแนนไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 80 จำนวน 20 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 100 ของนักเรียนทั้งหมด

เจตศรินทร์ ทัพมาก และคณะ (2565) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการสอนกีตาร์พื้นฐานตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับเทคนิคการสอนแบบ STAD สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดการสอนกีตาร์พื้นฐานตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับเทคนิคการสอนแบบ STAD สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวรตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนด้วยชุดการสอนกีตาร์พื้นฐานตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับเทคนิคการสอนแบบ STAD 3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติหลังใช้ชุดการสอนกีตาร์พื้นฐานตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับเทคนิคการสอนแบบ STAD กับเกณฑ์ร้อยละ 80 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการสอนกีตาร์พื้นฐานตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับเทคนิคการสอน

แบบ STAD กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 15 คน ผลการวิจัยพบว่า ในส่วนของชุดการสอนกีตาร์พื้นฐานตามแนวคิดของชูชุกีร่วมกับเทคนิคการสอนแบบ STAD สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80.56/83.33 และในส่วนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดการสอนหลังเรียนนั้น พบว่า ผลสัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และในส่วนของทักษะกีตาร์หลังเรียนของนักเรียนนั้น สูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และสุดท้ายในด้านความพึงพอใจ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดการสอนกีตาร์พื้นฐานในระดับมาก

2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Yeh (2014) ทำการวิจัยเรื่อง การสำรวจประสบการณ์ ความเชื่อ และการฝึกฝนของครูชาวไต้หวันในการสอนเปียโน ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อสำรวจความเชื่อของครูสอนเปียโนชาวไต้หวันเกี่ยวกับการสอนเปียโนที่ 2) เพื่อสำรวจการจัดการเรียนการสอนเปียโนครูเปียโนชาวไต้หวัน กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้คือ ครูสอนเปียโนผู้หญิงชาวไต้หวัน จำนวน 7 คน ผลการวิจัยพบว่าในส่วนของความเชื่อเกี่ยวกับการสอนเปียโนที่ตื้นนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ และระยะเวลาของการฝึกซ้อม รวมไปถึงการเรียนรู้เชิงปฏิบัติที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ และส่วนต่อมาในด้านของการจัดการเรียนการสอนของครูเปียโนชาวไต้หวันนั้นพบว่า ครูจะให้ความสำคัญเกี่ยวกับเทคนิคการเล่นเปียโนในขั้นพื้นฐานเป็นหลัก เพื่อให้ผู้เรียนมีพื้นฐานที่ดีตั้งแต่ในระดับเริ่มต้น ตลอดจนมีการนำการเคลื่อนไหวของร่างกายประยุกต์เข้าไปในการจัดการเรียนการสอน

Comeau (2012) ทำการวิจัยเรื่อง การเล่นเปียโนจากการรับฟังตามแนวคิดและหลักการของชูชุกี โรงเรียนดนตรีมหาวิทยาลัยออตตาวา ประเทศแคนาดา ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้โดยการรับฟังจากสื่อ กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้คือ นักเรียนกลุ่มเปียโนโรงเรียนดนตรีมหาวิทยาลัยออตตาวา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับฟังดนตรีช้า ๆ และสม่ำเสมอมีผลสัมฤทธิ์ทางการเล่นดนตรีที่ดีขึ้น และสามารถเล่นดนตรีได้จากการรับฟัง ตลอดจนสามารถพัฒนาต่อยอดไปในการเล่นดนตรีที่ดีขึ้น

Kim (2023) ทำการวิจัยเรื่อง ประโยชน์ของวิธีชูชุกีสำหรับการพัฒนาด้านความรู้ความเข้าใจและร่างกายของเด็ก ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อสำรวจเกี่ยวกับการพัฒนาทางปัญญาและร่างกายของเด็กที่เข้าร่วมในวิธีการสอนของชูชุกี กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้คือ เด็กอายุ 5-12 ปี ประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอนของชูชุกีสามารถเสริมสร้างและพัฒนาทางด้านปัญญาและร่างกายของเด็กได้ คือ การมีความคิดเชิงบวก การเล่นดนตรีจากการรับฟัง การมีมนุษยสัมพันธ์ในการเล่นดนตรีเป็นกลุ่ม ตลอดจนการพัฒนาของกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ที่ใช้ในการเล่นและฝึกซ้อม

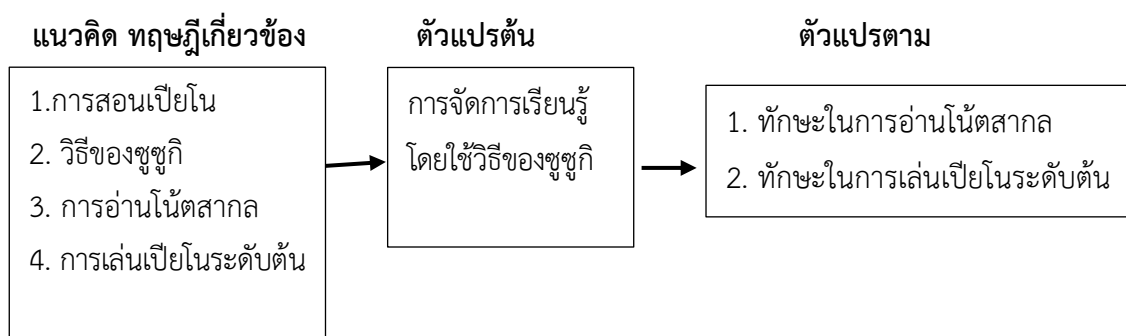
Sun (2023) ทำการวิจัยเรื่อง การเรียนรู้เปียโนโดยใช้วิธีชูชุกี โดยใช้เว็บไซต์เป็นฐาน ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อวิเคราะห์การเรียนรู้เปียโนโดยใช้วิธีชูชุกี โดยใช้เว็บไซต์เป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้คือ นักเรียนจำนวน 200 คน จากวิทยาลัยดนตรีเจ้อเจียง ประเทศจีน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างเรียนรู้ผ่านโปรแกรมต่าง ๆ ประกอบด้วย Modartt Pianote, Garritan, Ding Talk และ GarageBand ซึ่งหลักจากเรียนรู้มาเป็นเวลา 1 ปี นักเรียนจำนวน 108 คน ในกลุ่มทดลอง เข้าใจในท่วงทำนองที่ซับซ้อน ตลอดจนสามารถ

เล่นเปียโนได้จากการรับฟัง และนักเรียนจำนวน 116 คน ในกลุ่มควบคุม สามารถเล่นเปียโนบทเพลงที่ซับซ้อนได้ด้วยการเล่นโน้ตดนตรี

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปได้ว่า การสอนการปฏิบัติทักษะทางดนตรีนั้น ไม่ว่าจะเป็นเครื่องดนตรีชนิดใดจำเป็นจะต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกซ้อม เพื่อให้เกิดขึ้นเป็นทักษะ ตลอดจนยังจำเป็นที่จะต้องมีการฝึกซ้อมในบทเพลงเดิมซ้ำ ๆ อย่างสม่ำเสมอเพื่อให้มีทักษะการเล่นเครื่องดนตรีที่สูงขึ้น รวมไปถึงยังทำให้เกิดความชำนาญและความคล่องแคล่ว ตลอดจนโอกาสการเล่นผิดพลาดขณะทำการแสดง ซึ่งสอดคล้องกับวิธีของชูชูกิและในการจัดการเรียนการสอนนั้นควรที่จะมีการจัดกิจกรรมกระตุ้นการเรียนรู้ต่าง ๆ ทั้งการฟัง และการเรียนรู้เชิงปฏิบัติที่มีคุณภาพ ดังนั้นวิธีของชูชูกิจึงมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนด้านทักษะการปฏิบัติดนตรีในบริบทต่าง ๆ ตลอดจนงานวิจัยด้านการปฏิบัติเครื่องดนตรีประเภทเปียโนโดยวิธีของชูชูกินั้น ยังไม่ค่อยพบเจอในประเทศไทยมากนัก ผู้วิจัยจึงตระหนักถึงความสำคัญของวิธีการเรียนรู้โดยวิธีของชูชูกิที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการปฏิบัติเครื่องดนตรีประเภทเปียโน

2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนระดับต้นโดยวิธีของชูชูกิสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม ผู้วิจัยได้เสนอกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนระดับต้นโดยใช้วิธีของซูซูกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม ผู้ดำเนินการวิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนวัดพระญาติการาม จำนวน 2 ห้อง มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 46 คน ซึ่งมีการจัดนักเรียนแบบคณะกรรมการของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 18 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

- 3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิ จำนวน 16 ชั่วโมง
- 3.2.2 แบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล
- 3.2.3 แบบประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น

3.3 การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดของซูซูกิ (Suzuki Method) มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

(1) ศึกษาองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ และศึกษาจากเอกสารหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนสาขาวิชาศิลปการดนตรี รายวิชาเปียโน จากสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

(2) เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับหัวข้อของการฝึกปฏิบัติ จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมงคือ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ตัวโน้ต ค่าของตัวโน้ต เครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีสากล
วิธีการอ่านโน้ตบนบรรทัดห้าเส้น และการฝึกปฏิบัติการอ่านโน้ตสากล

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การเล่นเปียโนจากการอ่านโน้ตเพลงในบทเพลง Swans on the lake

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเล่นเปียโนจากการอ่านโน้ตเพลงในบทเพลง When the saints go marching in

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การเล่นเปียโนจากการอ่านโน้ตเพลงในบทเพลง Joy to the world
โดยแต่ละแผนมีหัวข้อดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 มีสาระการเรียนรู้ ประกอบไปด้วย

- เครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีสากล
- การอ่านโน้ตระบบตัวอักษรและการอ่านโน้ตสากลบนบรรทัดห้าเส้น
- การเล่นเปียโนเบื้องต้น โดยการอ่านโน้ตเพลง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 มีสาระการเรียนรู้ ประกอบไปด้วย

- การเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 มีสาระการเรียนรู้ ประกอบไปด้วย

- การเล่นเปียโนบทเพลง When the saints go marching in

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 มีสาระการเรียนรู้ ประกอบไปด้วย

- การเล่นเปียโนบทเพลง Joy to the world

(3) นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พร้อมแก้ไข ปรับปรุงตามคำแนะนำ

(4) นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อให้ประเมินความเหมาะสม แล้วนำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พร้อมแก้ไข ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ได้ค่าเฉลี่ยของความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผน = 4.61 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ซึ่งเกณฑ์การแปลผลมีดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

4.51 – 5.00 เหมาะสมมากที่สุด

3.51 – 4.50 เหมาะสมมาก

2.51 – 3.50 เหมาะสมปานกลาง

1.51 – 2.50 เหมาะสมน้อย

1.00 – 1.50 เหมาะสมน้อยที่สุด

สำหรับค่าเฉลี่ยของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้เป็นดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ตัวโน้ต ค่าของตัวโน้ต เครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีสากล วิธีการอ่านโน้ตบนบรรทัดห้าเส้น และการฝึกปฏิบัติการอ่านโน้ตสากล ได้ค่าเฉลี่ย = 4.62 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.17

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การเล่นเปียโนจากการอ่านโน้ตเพลงในบทเพลง Swans on the lake ได้ค่าเฉลี่ย = 4.7 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.10

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเล่นเปียโนจากการอ่านโน้ตเพลงในบทเพลง When the saints go marching in ได้ค่าเฉลี่ย = 4.6 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.24

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การเล่นเปียโนจากการอ่านโน้ตเพลงในบทเพลง Joy to the world ได้ค่าเฉลี่ย = 4.52 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.28

(5) นำแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 1 แผน ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องของแผนการจัดการเรียนรู้แล้วนำมาปรับปรุง

(6) นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.2 แบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล

(1) ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล จากเอกสาร ตำราทฤษฎีดนตรีสากล และศึกษาจากเนื้อหาสาระการสอนทฤษฎีดนตรีสากล

(2) สร้างแบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากลให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ได้จัดการเรียนการสอนในรายวิชาเปียโน ซึ่งใช้เครื่องมือในการประเมินเป็นแบบรูบริกส์ (Rubric Scoring) ซึ่งศึกษารายละเอียดและเกณฑ์การประเมินจากงานวิจัยต่าง ๆ โดยมีรายละเอียดและเกณฑ์ในการประเมินดังนี้ (มัญชุสา สุขนิยม, 2560)

ความชำนาญของการอ่านโน้ตสากล เป็นการประเมินความชำนาญของทักษะในการอ่านโน้ตสากล โดยใช้วิธีการจับเวลาในการทดสอบการอ่านโน้ตสากลจำนวน 5 ห้องเพลง ซึ่งแบ่งเกณฑ์ในการประเมินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง อ่านโน้ตสากลโดยใช้ระยะเวลาไม่เกิน 15 วินาที
- 4 หมายถึง อ่านโน้ตสากลโดยใช้ระยะเวลาตั้งแต่ 16-20 วินาที
- 3 หมายถึง อ่านโน้ตสากลโดยใช้ระยะเวลาตั้งแต่ 21-25 วินาที
- 2 หมายถึง อ่านโน้ตสากลโดยใช้ระยะเวลาตั้งแต่ 26-30 วินาที
- 1 หมายถึง อ่านโน้ตสากลโดยใช้ระยะเวลาตั้งแต่ 31 วินาทีขึ้นไป

จิงหวะ – ทำนอง เป็นการประเมินความรู้ ความเข้าใจ และความชำนาญของทักษะในการอ่านโน้ตสากลโดยวิธีการเปล่งเสียงร้องตัวโน้ตให้ตรงตามจิงหวะ และทำนองของตัวโน้ตที่ได้กำหนดไว้จำนวน 5 ห้องเพลง ซึ่งแบ่งเกณฑ์ในการประเมินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง อ่านโน้ตสากลได้ถูกต้องทั้งหมด
- 4 หมายถึง อ่านโน้ตสากลผิด 1-3 ตัวโน้ต
- 3 หมายถึง อ่านโน้ตสากลผิด 4-6 ตัวโน้ต
- 2 หมายถึง อ่านโน้ตสากลผิด 7-9 ตัวโน้ต
- 1 หมายถึง อ่านโน้ตสากลผิดตั้งแต่ 10 ตัวโน้ตขึ้นไป

คุณภาพของเสียง เป็นการประเมินความชำนาญของทักษะในการอ่านโน้ตสากล โดยวิธีการเปล่งเสียงร้องตัวโน้ตให้ตรงตามระดับเสียงของตัวโน้ตที่กำหนดไว้จำนวน 5 ห้องเพลง ซึ่งแบ่งเกณฑ์ในการประเมินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง อ่านโน้ตสากลโดยใช้ระดับเสียงได้ถูกต้องทั้งหมด
- 4 หมายถึง อ่านโน้ตสากลโดยใช้ระดับเสียงที่เพี้ยนหรือไม่ถูกต้อง 1-2 ครั้ง
- 3 หมายถึง อ่านโน้ตสากลโดยใช้ระดับเสียงที่เพี้ยนหรือไม่ถูกต้อง 3-4 ครั้ง
- 2 หมายถึง อ่านโน้ตสากลโดยใช้ระดับเสียงที่เพี้ยนหรือไม่ถูกต้อง 5-6 ครั้ง
- 1 หมายถึง อ่านโน้ตสากลโดยใช้ระดับเสียงที่เพี้ยนหรือไม่ถูกต้องตั้งแต่ 7 ครั้งขึ้นไป

(3) นำแบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากลเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พร้อมแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ

(4) นำแบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากลเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อให้ประเมินความตรงเชิงเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แล้วนำมาแก้ไข ปรับปรุงตามคำแนะนำ ได้ค่าเฉลี่ย IOC = 1 ซึ่งอยู่ในระดับนำไปใช้ได้ ซึ่งค่า IOC รายข้อได้ดังนี้

- ความชำนาญของการอ่านโน้ตสากล IOC = 1.00
- จังหวะ – ทำนอง IOC = 1.00
- คุณภาพของเสียง IOC = 1.00

(5) นำแบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากลไปทดลองใช้ประเมินกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คน โดยใช้ผู้ประเมิน 2 คน แล้วนำผลที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นโดยการหาค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (Inter rater correlation) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson product moment correlation) ได้ค่าความเชื่อมั่น = 1.00 ซึ่งอยู่ในระดับความสัมพันธ์สูงมาก

(6) นำแบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.3 แบบประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น

(1) ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น จากเอกสาร ตำราเกี่ยวกับการสอนเปียโน และศึกษาจากเนื้อหาสาระการสอนเปียโน

(2) สร้างแบบประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ได้จัดการเรียนการสอนในรายวิชาเปียโน โดยเป็นการประเมินการเล่นเปียโนผ่านบทเพลง Swans on the lake ซึ่งใช้เครื่องมือใน

การประเมินเป็นแบบรูบริกส์ (Rubric Scoring) ซึ่งศึกษารายละเอียดและเกณฑ์การประเมินจากงานวิจัยต่าง ๆ โดยมีรายละเอียดและเกณฑ์ในการประเมินดังนี้ (มัญชุสา สุขนิยม, 2560)

ท่าทางในการบรรเลง เป็นการประเมินในส่วนของท่าทางและวิธีการในการนั่งบรรเลงเปียโน ซึ่งมีรายละเอียดในการประเมินประกอบด้วย

1. นั่งบรรเลงหลังตรง ซึ่งแบ่งเกณฑ์ในการประเมินเป็น 5 ระดับ ดังนี้
 - 5 หมายถึง นั่งบรรเลงหลังตรงตลอดทั้งบทเพลง
 - 4 หมายถึง นั่งบรรเลงหลังตรงแต่นั่งบรรเลงหลังค่อม 1-2 ครั้ง
 - 3 หมายถึง นั่งบรรเลงหลังตรงแต่นั่งบรรเลงหลังค่อม 3-4 ครั้ง
 - 2 หมายถึง นั่งบรรเลงหลังตรงแต่นั่งบรรเลงหลังค่อม 5-6 ครั้ง
 - 1 หมายถึง นั่งบรรเลงหลังค่อมตั้งแต่ 7 ครั้งขึ้นไป
2. สายตามองตรงไปที่โน้ตและลิ่มของเปียโน ซึ่งแบ่งเกณฑ์ในการประเมินเป็น 5 ระดับ ดังนี้
 - 5 หมายถึง สายตามองตรงไปที่โน้ตและลิ่มของเปียโนอย่างมีสมาธิและสัมพันธ์กัน
 - 4 หมายถึง สายตามองตรงไปที่โน้ตและลิ่มของเปียโน แต่มีเสียสมาธิ 1-2 ครั้ง
 - 3 หมายถึง สายตามองตรงไปที่โน้ตและลิ่มของเปียโน แต่มีเสียสมาธิ 3-4 ครั้ง
 - 2 หมายถึง สายตามองตรงไปที่โน้ตและลิ่มของเปียโน แต่มีเสียสมาธิ 5 ครั้งขึ้นไป
 - 1 หมายถึง สายตาไม่มีความสัมพันธ์กับโน้ตและลิ่มของเปียโน
3. ระยะห่างระหว่างการนั่งบรรเลงกับเปียโนมีความเหมาะสม ซึ่งแบ่งเกณฑ์ในการประเมินเป็น 5 ระดับ ดังนี้
 - 5 หมายถึง นั่งบรรเลงโดยใช้ระยะห่างได้เหมาะสมและเหมาะสมกับสรีระของร่างกาย
 - 4 หมายถึง นั่งบรรเลงโดยขยับตัวเข้าออกจากเปียโน 1-2 ครั้ง
 - 3 หมายถึง นั่งบรรเลงโดยขยับตัวเข้าออกจากเปียโน 3-4 ครั้ง
 - 2 หมายถึง นั่งบรรเลงโดยขยับตัวเข้าออกจากเปียโนตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป
 - 1 หมายถึง นั่งบรรเลงโดยใช้ระยะใกล้หรือไกลจากเปียโนมากเกินไปตลอดทั้งบทเพลง

ท่าทางการวางนิ้วมือในการบรรเลง เป็นการประเมินในส่วนของท่าทางการวางนิ้วมือระหว่างการบรรเลงบทเพลง ตลอดจนความสัมพันธ์ของมือทั้งสองข้างที่ใช้ในการบรรเลงเปียโน ซึ่งมีรายละเอียดในการประเมินประกอบด้วย

1. ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลง ซึ่งแบ่งเกณฑ์ในการประเมินเป็น 5 ระดับ ดังนี้
 - 5 หมายถึง ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลงได้อย่างเหมาะสม และถูกต้องตามที่บทเพลงกำหนด
 - 4 หมายถึง ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลงแต่ไม่ถูกต้องตามที่บทเพลงกำหนด 1-2 ครั้ง
 - 3 หมายถึง ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลงแต่ไม่ถูกต้องตามที่บทเพลงกำหนด 3-4 ครั้ง
 - 2 หมายถึง ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลงแต่ไม่ถูกต้องตามที่บทเพลงกำหนด 5-6 ครั้ง

1 หมายถึง ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลงแต่ไม่ถูกต้องตามตำแหน่งที่บทเพลงกำหนดตั้งแต่ 7 ครั้งขึ้นไป

2. ไม่เกร็งแขนและข้อมือในการบรรเลง ซึ่งแบ่งเกณฑ์ในการประเมินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง ไม่เกร็งแขนและข้อมือในการบรรเลงตลอดทั้งบทเพลง

4 หมายถึง เกร็งแขนหรือข้อมือในการบรรเลง 1-2 ครั้ง

3 หมายถึง เกร็งแขนหรือข้อมือในการบรรเลง 3-4 ครั้ง

2 หมายถึง เกร็งแขนหรือข้อมือในการบรรเลง 5-6 ครั้ง

1 หมายถึง เกร็งแขนหรือข้อมือในการบรรเลงตั้งแต่ 7 ครั้งขึ้นไป

3. ใช้นิ้วซ้ายและนิ้วขวาในการบรรเลงได้อย่างสัมพันธ์กัน ซึ่งแบ่งเกณฑ์ในการประเมินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง ใช้นิ้วซ้ายและนิ้วขวาในการบรรเลงได้อย่างสัมพันธ์กันตลอดทั้งบทเพลง

4 หมายถึง นิ้วซ้ายและนิ้วขวาบรเลงไม่สัมพันธ์กัน 1-2 ครั้ง

3 หมายถึง นิ้วซ้ายและนิ้วขวาบรเลงไม่สัมพันธ์กัน 3-4 ครั้ง

2 หมายถึง นิ้วซ้ายและนิ้วขวาบรเลงไม่สัมพันธ์กัน 5-6 ครั้ง

1 หมายถึง นิ้วซ้ายและนิ้วขวาบรเลงไม่สัมพันธ์กันตั้งแต่ 7 ครั้งขึ้นไป

จังหวะ – ทำนอง เป็นการประเมินในส่วนของการบรรเลงเปียโนให้ถูกต้องตามจังหวะ และทำนองของบทเพลงที่กำหนด ซึ่งแบ่งเกณฑ์ในการประเมินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง บรรเลงได้ถูกต้องทั้งหมด

4 หมายถึง บรรเลงจังหวะหรือทำนองผิด 1-5 ครั้ง

3 หมายถึง บรรเลงจังหวะหรือทำนองผิด 6-10 ครั้ง

2 หมายถึง บรรเลงจังหวะหรือทำนองผิด 11-15 ครั้ง

1 หมายถึง บรรเลงจังหวะหรือทำนองผิดตั้งแต่ 16 ครั้งขึ้นไป

คุณภาพของเสียง เป็นการประเมินในส่วนของการบรรเลงเปียโนโดยใช้ระดับเสียงในการบรรเลงที่เหมาะสมตามบทเพลง ซึ่งแบ่งเกณฑ์ในการประเมินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง บรรเลงโดยใช้ระดับเสียงได้สม่ำเสมอทั้งบทเพลง

4 หมายถึง บรรเลงโดยใช้เสียงดังไปหรือเบาไป 1-2 ครั้ง

3 หมายถึง บรรเลงโดยใช้เสียงดังไปหรือเบาไป 3-4 ครั้ง

2 หมายถึง บรรเลงโดยใช้เสียงดังไปหรือเบาไป 5-6 ครั้ง

1 หมายถึง บรรเลงโดยใช้เสียงดังไปหรือเบาไปตั้งแต่ 7 ครั้งขึ้นไป

(3) นำแบบประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พร้อมแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ

(4) นำแบบประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อให้ประเมินความตรงเชิงเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ ได้ค่า IOC รายข้อได้ดังนี้

1. ท่าทางในการบรรเลง
 - นั่งบรรเลงหลังตรง IOC = 0.80
 - สายตามองตรงไปที่โน้ตและลิ้มของเปียโน IOC = 0.80
 - ระยะห่างระหว่างการนั่งบรรเลงกับเปียโนมีความเหมาะสม IOC = 0.80
2. ท่าทางการวางนิ้วมือในการบรรเลง
 - ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลง IOC = 1.00
 - ไม่เกร็งแขนและข้อมือในการบรรเลง IOC = 1.00
 - ใช้นิ้วซ้ายและมือขวาในการบรรเลงได้อย่างสัมพันธ์กัน IOC = 1.00
3. จังหวะ – ทำนอง IOC = 1.00
4. คุณภาพของเสียง IOC = 1

(5) นำแบบประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นไปทดลองใช้ประเมินกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คน โดยใช้ผู้ประเมิน 2 คน แล้วนำผลที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นโดยการหาค่าความสอดคล้องระหว่าง ผู้ประเมิน (Inter rater correlation) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson product moment correlation) ได้ค่าความเชื่อมั่น = 1.00 ซึ่งอยู่ในระดับความสัมพันธ์สูงมาก

(6) นำแบบประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.1 แบบแผนการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามแบบแผนการวิจัยแบบศึกษากลุ่มเดียว วัดหลังเรียนอย่างเดียว (The One – Group Posttest Only Design) ดังนี้

		X	O ₂		
X	แทน				การจัดการเรียนรู้โดยวิธีของซูซูกิ
O ₂	แทน				การทดสอบทักษะการอ่านโน้ตสากลและทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นหลังเรียน

3.4.2 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ขออนุมัติการดำเนินการวิจัยจากคณะกรรมการจริยธรรมในมนุษย์ของมหาวิทยาลัย
2. ขออนุญาตขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลในการวิจัยจากวิทยาลัยครุศาสตร์
3. จัดแจงการเรียนรู้เปียโนโดยวิธีของชูชูกิแก่นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
4. ดำเนินการจัดการเรียนรู้เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ โดยจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างไว้จำนวน 4 แผน เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง และทำการทดสอบในสัปดาห์ที่ 5
5. เมื่อจัดการเรียนรู้ครบตามแผนแล้วให้นักเรียนทดสอบทักษะการอ่านโน้ตสากล และประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นหลังจากจัดการเรียนรู้เป็นรายบุคคล
6. นำข้อมูลที่ได้ ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติแล้วนำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียง

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. เปรียบเทียบทักษะในการอ่านโน้ตสากลของของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของชูชูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยใช้ Sign test แบบ one sample
2. เปรียบเทียบทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีของชูชูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยใช้ Sign test แบบ one sample

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ผู้วิจัยใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ประกอบด้วย

3.6.1 สถิติพื้นฐาน

3.6.1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตรดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551)

$$\bar{x} = \frac{\sum X}{N}$$

โดย	X	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทุกตัวในกลุ่ม
	N	แทน	จำนวนสมาชิกในกลุ่ม

3.6.1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สูตรดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551)

$$S = \sqrt{\frac{\sum f(x - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

โดย	S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	ค่าของข้อมูลแต่ละตัว
	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง
	f	แทน	ความถี่ของข้อมูลแต่ละชั้น
	n	แทน	จำนวนของข้อมูลทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง

3.6.1.3 การหาค่าความเชื่อมั่น โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ชนิดนัย พหุคูณประมุข และคณะ (2563)

$$r_{xy} = \frac{n(\sum xy) - (\sum x)(\sum y)}{\sqrt{[n\sum x^2 - (\sum x)^2][n\sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

โดย	r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของข้อมูลที่วัดจากตัวแปรที่ 1 หรือตัวแปร x
	$\sum y$	แทน	ผลรวมของข้อมูลที่วัดจากตัวแปรที่ 1 หรือตัวแปร y
	$\sum xy$	แทน	ผลรวมของผลคูณของตัวแปรที่ 1 และ 2
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดจากตัวแปรที่ 1
	$\sum y^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดจากตัวแปรที่ 1
	n	แทน	ขนาดตัวอย่าง

3.6.2 สถิติสำหรับหาคุณภาพเครื่องมือ

การหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล และแบบประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น โดยพิจารณาจากความสอดคล้อง IOC ของผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้สูตรดังนี้ (พรณี ลีกิจวัฒน์, 2556)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

โดย	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง มีค่าระหว่าง -1 ถึง +1
	R	แทน	คะแนนผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในข้อนั้น
	$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทุกคนในข้อนั้น
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ให้คะแนนในข้อนั้น

3.6.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

เปรียบเทียบทักษะการอ่านโน้ตสากลและทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นหลังเรียนโดยใช้วิธีของชูชูกิ โดยใช้ Sign test แบบ one sample เมื่อกลุ่มตัวอย่างเล็ก (น้อยกว่า 30 คน) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2564)

$$K = \frac{n - 1}{2} - 0.98\sqrt{n}$$

โดย	K	แทน	critical value
	n	แทน	จำนวนคนที่มีคะแนนสูงกว่าหรือต่ำกว่า ค่าที่กำหนด

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนระดับต้นโดยใช้วิธีของซูซูกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะในการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีของซูซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และ 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีของซูซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิจัย โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

4.1 ตอนที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะในการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70

4.2 ตอนที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ตอนที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะในการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยใช้ Sign test แบบ one sample

ผู้วิจัยได้วัดทักษะการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิ โดยใช้วิธีการให้นักเรียนสุ่มจับฉลากตัวโน้ตสากลในข้อต่าง ๆ จำนวน 1 ข้อ จากทั้งหมด 4 ข้อ ซึ่งเป็นตัวโน้ตที่อยู่ในคีย์ C major จำนวนทั้งหมด 5 ห้องเพลง โดยให้นักเรียนฝึกซ้อมเป็นเวลา 1 นาที แล้วจึงเปล่งเสียงร้องตัวโน้ตออกมาพร้อมทำการจับเวลา และประเมินทักษะการอ่านโน้ตจากแบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล จากนั้นนำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทำการทดสอบตามสมมติฐานข้อที่ 1 โดยใช้ Sign test แบบ one sample ซึ่งได้ผลตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะในการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70

คะแนน	คะแนนที่เป็นเกณฑ์ร้อยละ 70	\bar{X}	S.D.	ความถี่			p
				Negative	Positive	tier	
หลังเรียน	10.50	9.33	1.78	7	11	0	.048

จากตารางที่ 4.1 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิ มีคะแนนทักษะการอ่านโน้ตสากลสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 11 คน ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ 7 คน และไม่มีนักเรียนได้คะแนนเท่ากับเกณฑ์ 0 คน เมื่อทดสอบสมมติฐานโดยใช้ Sign test แบบ one sample พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการอ่านโน้ตสากลไม่สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1

4.2 ตอนที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยใช้ Sign test แบบ one sample

ผู้วิจัยได้วัดทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการให้นักเรียนลงมือปฏิบัติการเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake ซึ่งนักเรียนจะต้องเล่นตามตัวโน้ตและสัญลักษณ์ทางดนตรีสากลต่าง ๆ ที่อยู่ในโน้ตเพลงและประเมินทักษะการเล่นเปียโนจากแบบประเมินทักษะการเล่นเปียโน จากนั้นนำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทำการทดสอบตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยใช้ Sign test แบบ one sample ซึ่งได้ผลตามตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70

คะแนน	คะแนนที่เป็นเกณฑ์ร้อยละ 70	\bar{X}	S.D.	ความถี่			p
				Negative	Positive	tier	
หลังเรียน	28	30.77	4.30	4	14	0	.003

จากตารางที่ 4.2 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซูซูกิ มีคะแนนทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 14 คน ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ 4 คน และ

ไม่มีนักเรียนได้คะแนนเท่ากับเกณฑ์ 0 คน เมื่อทดสอบสมมติฐานโดยใช้ Sign test แบบ one sample พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้น สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากล และการเล่นเปียโนระดับต้น โดยใช้วิธีของซุซูกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม มีวิธีการศึกษาตามลำดับต่อไปนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะในการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซุซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70

2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซุซูกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70

สมมติฐานการวิจัย

1. ทักษะในการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซุซูกิสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

2. ทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซุซูกิสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในงานวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 2 ห้อง มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 46 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 18 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของซุซูกิ จำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้ เวลาทั้งหมด 16 ชั่วโมง

2. แบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล

3. แบบประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม จำนวนนักเรียนทั้งหมด 18 คน โดยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบศึกษากลุ่มเดียว วัดหลังเรียนอย่างเดียว (The One – Group Posttest Only Design) และเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ขออนุมัติการดำเนินการวิจัยจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ของมหาวิทยาลัยฯ
2. ขอหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลในการวิจัยจากวิทยาลัยครุศาสตร์
3. ชี้แจงการเรียนรู้เปียโนโดยวิธีของชูชุกิแก่นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
4. ดำเนินการจัดการเรียนรู้เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ โดยจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างไว้จำนวน 4 แผน เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง และทำการทดสอบในสัปดาห์ที่ 5
5. เมื่อจัดการเรียนรู้ครบตามแผนแล้วให้นักเรียนทดสอบทักษะการอ่านโน้ตสากล และประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นหลังจากจัดการเรียนรู้เป็นรายบุคคล
6. นำข้อมูลที่ได้ ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติแล้วนำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียงการวิเคราะห์ข้อมูล
 1. วิเคราะห์ข้อมูล โดยเปรียบเทียบทักษะการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้วิธีของชูชุกิ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ด้วยสถิติ Sign test แบบ one sample
 2. วิเคราะห์ข้อมูล โดยเปรียบเทียบทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้วิธีของชูชุกิกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ด้วยสถิติ Sign test แบบ one sample

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากล และการเล่นเปียโนระดับต้น โดยใช้วิธีของชูชุกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

- 5.1.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของชูชุกิ มีทักษะในการอ่านโน้ตสากลไม่สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อที่ 1
- 5.1.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของชูชุกิ มีทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ตามข้อที่ 2

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากล และการเล่นเปียโนระดับต้น โดยใช้วิธีของชูชุกิ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม ผู้วิจัยมีประเด็นในการอภิปรายผลดังนี้

- 5.2.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของชูชุกิ มีทักษะในการอ่านโน้ตสากลไม่สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อที่ 1 อาจเนื่องมาจากนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพื้นฐานในการอ่านโน้ตสากลมาก่อนและการมาเรียนของ

นักเรียนไม่ค่อยสม่ำเสมอจึงทำให้นักเรียนไม่ได้รับการฝึกทักษะในการอ่านโน้ตสากลช้า ๆ ตามวิธีของชูชูกิที่ผู้สอนได้กำหนดไว้จำนวน 16 ชั่วโมง อย่างไรก็ตามจำนวนนักเรียนที่มีทักษะการอ่านโน้ตสากลสูงกว่าร้อยละ 70 มีถึง 11 คน จากนักเรียน 18 คน จึงถือว่าวิธีการจัดการเรียนรู้ตามวิธีของชูชูกิ สามารถช่วยพัฒนาทักษะในการอ่านโน้ตสากลของนักเรียน แม้ว่าผลการวิจัยจะพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของชูชูกิ มีทักษะในการอ่านโน้ตสากลไม่สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ก็ตาม การพัฒนาทักษะในการอ่านโน้ตสากลนั้นนอกจากจะต้องมีการฝึกซ้ำ ๆ ให้มากพอตามหลักการของชูชูกิแล้วอาจจะต้องใช้วิธีการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบอื่น ๆ เช่น การใช้เกมหรือกลวิธีต่าง ๆ ในการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากผลลัพธ์นั้นคือการที่ผู้เรียนมีทักษะในการอ่านโน้ตสากล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐนิชา ศิริรัตน์ตระกูล (2562) ที่พบว่า การพัฒนาการอ่านโน้ตดนตรีสากลโดยใช้เกม MUSIC LAND ของนักเรียนที่เรียนคีย์บอร์ด โรงเรียนราชินีนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

5.2.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของชูชูกิ มีทักษะในการเล่นเปียโนระดับต้นสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 อาจเนื่อง มาจากการที่ผู้วิจัยได้ออกแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางของชูชูกิโดยใช้แนวทางการปฏิบัติสิ่งเดิมซ้ำ ๆ โดยที่ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเล่นเปียโนในบทเพลงที่กำหนดซึ่งนักเรียนจะต้องทบทวนการเล่นบทเพลงที่กำหนดทุกครั้งในการเรียนการสอนแต่ละชั่วโมงเรียน ตั้งแต่บทเพลงแรกจนถึงบทเพลงล่าสุดที่ได้จัดการเรียนการสอน ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนนั้นผู้วิจัยจะใช้วิธีสาธิตการเล่นบทเพลงต่าง ๆ ให้ผู้เรียนได้รับฟังแล้วจึงให้ผู้เรียนได้ลองปฏิบัติตามควบคู่ไปกับการอ่านโน้ตดนตรีสากลในบทเพลงนั้น โดยมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้ ขั้นที่ 1 สอนหลักการและสาธิตการปฏิบัติ ประกอบด้วย ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบผู้สอนให้ความรู้เกี่ยวกับหลักการปฏิบัติเปียโนเบื้องต้น และผู้สอนสาธิตการปฏิบัติเปียโนด้วยบทเพลงง่าย ๆ ซึ่งเป็นบทเพลงที่มีเทคนิคการเล่นระดับต้น เพื่อให้ผู้เรียนรับฟัง ขั้นที่ 2 ปฏิบัติเปียโนด้วยวิธีการเลียนแบบจากบทเพลงที่สาธิต ประกอบด้วย การให้ผู้เรียนทำการปฏิบัติเปียโนด้วยวิธีการเลียนแบบจากบทเพลงที่สาธิต โดยมีการสอนเทคนิคการปฏิบัติเปียโนในระดับต้น และมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือและการสอนให้ผู้เรียนรู้จักตัวโน้ตและสอนวิธีการในการอ่านโน้ตดนตรีสากล ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติบทเพลงที่สอนซ้ำ ๆ เป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติบทเพลงที่สอนซ้ำ ๆ จนสามารถปฏิบัติเปียโนได้อย่างคล่องแคล่ว และขั้นที่ 4 ทำการแสดงดนตรีหน้าห้องเรียน เป็นการให้ผู้เรียนทำการแสดงดนตรีหน้าห้องเรียน โดยมีเพื่อนร่วมห้องเป็นผู้รับฟัง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สัญพิชา โพธิ์ดอกไม้ (2563) ที่พบว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวทางของชูชูกิส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีที่สูงขึ้น โดยที่การสอนตามแนวทางของชูชูกินั้นจะใช้วิธีการซึ่งมาจากเด็กที่เลียนแบบวิธีการพูดของแม่ ซึ่งเป็นการฝึกฝนอย่างช้า ๆ และสม่ำเสมอจนเกิดเป็นทักษะและความชำนาญ เมื่อนำมาปรับใช้กับวิธีการสอนดนตรีโดยที่ผู้สอนจะสาธิตการปฏิบัติบทเพลงเพื่อให้นักเรียนปฏิบัติตามและฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ จึงทำให้นักเรียนสามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีได้อย่างชำนาญเป็นธรรมชาติและคล่องแคล่ว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภูมรินทร์ ฝาชัยภูมิ (2560) ที่พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นการให้ปฏิบัติเครื่องดนตรีซ้ำ ๆ ตามแนวทางของชูชูกิทำให้นักเรียนเกิดความชำนาญในการปฏิบัติเครื่องดนตรี ตลอดจนมีทักษะในการปฏิบัติเครื่องดนตรีที่เพิ่มขึ้น และงานวิจัยของ

จารุเนตร อินพหล และคณะ (2564) ที่พบว่า คะแนนการอ่านโน้ตสากลและทักษะการปฏิบัติเมโลเดียนของนักเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดของชูชูกิ หลังการใช้ชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรม และสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 80 จำนวน 20 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 100 ของนักเรียนทั้งหมด และงานวิจัยของ Comeau (2012) พบว่า นักเรียนที่ได้รับฟังดนตรีซ้ำ ๆ และฝึกเล่นดนตรีอย่างสม่ำเสมอตามหลักการและวิธีการของชูชูกิมีผลสัมฤทธิ์ทางการเล่นดนตรีที่ดีขึ้นและสามารถพัฒนาต่อยอดไปในการเล่นดนตรีที่ดีขึ้น อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อาเรีย แซ่ลี และคณะ (2565) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์การปฏิบัติเครื่องดนตรีกีตาร์ของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้เทคนิคและแนวทางการสอนดนตรีของชูชูกิร่วมกับเทคนิคการสอนแบบจิ๊กซอว์นั้น สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 12.89 คะแนน เท่ากับร้อยละ 85.96

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 ในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดของชูชูกิ ผู้สอนต้องมีความเข้าใจหลักการสอนของชูชูกิอย่างชัดเจน และในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความรู้พื้นฐาน และประสบการณ์เดิมของนักเรียนแต่ละคน เพื่อที่จะได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม และนำไปสู่การสร้างและพัฒนาทักษะในด้านต่าง ๆ ต่อไปในอนาคต

5.3.1.2 ผู้สอนควรคำนึงถึงเวลาในการจัดการเรียนรู้ของแต่ละรายวิชาให้เหมาะสม ซึ่งถ้าเป็นวิชาการปฏิบัติเครื่องดนตรี ควรจะใช้เวลาที่ไม่น้อยเกินไป เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้อมและพัฒนาทักษะได้อย่างเหมาะสม

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรมีการวิจัยโดยใช้วิธีของชูชูกิรายวิชาดนตรีในเครื่องดนตรีอื่น ๆ เพื่อยืนยันประสิทธิภาพของการใช้วิธีการสอนของชูชูกิ

5.3.2.2 ควรมีการวิจัยโดยใช้วิธีของชูชูกิกับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อยืนยันประสิทธิภาพของการใช้วิธีการสอนของชูชูกิกับกลุ่มนักเรียนที่หลากหลาย

5.3.2.3 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากล โดยใช้วิธีการจัดการเรียนการสอนอื่น ๆ เช่น การใช้เกมหรือกลวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ทราบถึงแนวทางการจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่านโน้ตสากล และเพื่อเป็นการยืนยันประสิทธิภาพของการใช้วิธีการสอนนั้น ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤตินี สิงห์พันธุ์. (2553). *ชุดการสอนเปียโนขั้นต้นที่สอนด้วยการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ สำหรับนักเรียนอายุ 8-14 ปี* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล]. Mahidol University Library and Knowledge Center.
https://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_Doi=10.14457/MU.the.2010.80
- กฤษดา หุ่นเจริญ. (2555). *การเรียนทักษะทางดนตรีกับการวัดและประเมินผลด้วยรูบรีค (Rubrics)*. GotoKnow. <https://www.gotoknow.org/posts/501085>
- กุลรัตน์ สุขกลิ่น. (2563, 7 พฤษภาคม). *เครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรี*. Blogger.
<https://krukulrat.blogspot.com/p/g8i.html>
- คมสันต์ วงศ์วรรณ. (2546, 25 กรกฎาคม). *ตัวโน้ตดนตรีหรือสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงดนตรี*. Musiclib.
<https://musiclib.psu.ac.th/data/western-musuc/Chapter2/Notation.htm>
- จารุเนตร อินพหล, สุพจน์ เกิดสุวรรณ, และ ทองปาน บุญกุศล. (2564). การอ่านโน้ตสากลและทักษะการปฏิบัติเมโลเดียนของนักเรียนวงเมโลเดียนระดับประถมศึกษาโดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดของชูชุกิ. *วารสารการวัดผลการศึกษา*, 38(104), 174-184.
- เจตรินทร์ ทักษาก, เต็มตระกูล มาเนียม, ธวัชชัย มีศิลป์, สาธิต สมศรีกิจ, เคลน บุญยานันต์, และ สุจิตรา เลิศเสมอ บุญยานันต์. (2565). การพัฒนาชุดการสอนกีตาร์พื้นฐานตามแนวคิดของชูชุกิร่วมกับเทคนิคการสอนแบบ STAD สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร. ใน *การประชุมวิชาการระดับชาติ "คุรุศาสตร์ศึกษา" ครั้งที่ 4* (น. 2630-2645). ACADEMIA.
<https://bit.ly/3wgg0qg>
- ชนินันท์ พงษ์ประมุข, นัฏฐิกา เจริญตะคุ, และ สีวะโชติ ศรีสุทธิยากร. (2563). ประสิทธิภาพของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน สเปียร์แมน และเคนดอลล์ เมื่อข้อมูลแจกแจงแบบไม่ปกติ. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา*, 15(2), 1-16.
- ชมพูนุท ศิลวัฒนาวงศ์, อนรรฆ จรรย์ยานนท์, และ ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์. (2559). ความต้องการในการเรียนเปียโนของผู้เรียนวัยผู้ใหญ่ กรณีศึกษาสถาบันดนตรี เคพีเอ็น. *วารสารดนตรีรังสิต มหาวิทยาลัยรังสิต*, 11(2), 37-48.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2564). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 15). อมรการพิมพ์.
- ณรุทธ์ สุทนต์. (2544). *พฤติกรรมการสอนดนตรี* (พิมพ์ครั้งที่ 3). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทนต์. (2557). *สังคีตนิยม: ความซาบซึ้งในดนตรีตะวันตก* (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัชชา พันธุ์เจริญ. (2554). *ทฤษฎีดนตรี* (พิมพ์ครั้งที่ 10). เกศกะรัต.
- ณัชชา โสคติยานุรักษ์. (2550). ศิลปะการบรรเลงเปียโนคลาสสิก. *วารสารราชบัณฑิตยสถาน*, 32(1), 197-208.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ณัฐนิชา ศิริรัตน์ตระกูล. (2562). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการอ่านโน้ตดนตรีสากลด้วยเกม MUSIC LAND ของนักเรียนที่เรียนคีย์บอร์ด โรงเรียนราชินี* [ปริญญาานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. DSpace at Srinakharinwirot University.
<http://ir-ithesis.swu.ac.th/dspace/handle/123456789/570>
- ณัฐนิช ชัยดี. (2563, 15 ธันวาคม). *The Power of Music: เมื่อพลังของดนตรีที่แฝงอยู่ในชีวิตเรากลับส่งต่อไม่รู้จบ*. Thematter. <https://bit.ly/3Oz0vAp>
- ณัฐนุชา ศศิปุราณะ. (2559, 20 มิถุนายน). *เรื่องเล็กๆ ที่ทุกคนอาจลืมไป แต่กลับทำให้ลูกอ่านโน้ตเข้าเป็นเต่า*. MUSIQ STUDIO. <https://musicqmethod.com/2016/06/20/เรื่องเล็กๆที่ทุกคนอาจ/>
- ณัฐพล อริยชาติผดุงกิจ. (2564, 16 พฤษภาคม). *ประโยชน์ของการเล่นเปียโน สำหรับคนวัยทำงาน*. Pianounited. <https://bit.ly/49rjeWf>
- ณัฐพล อริยชาติผดุงกิจ. (2564, 22 พฤศจิกายน). *8 วิธีที่มีมือใหม่หัดเล่นเปียโนไม่ควรพลาด*. Pianounited. <https://www.pianounitedthai.com/a/107339>
- ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ. (ม.ป.ป.). *การวัดและการประเมินผลการศึกษา*. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธิดา สุนทรนาถ. (2553). *การนำเสนอแนวทางการพัฒนาการสอนเปียโนระดับขั้นต้นของหลักสูตรเปียโนอัลเฟรดสำหรับสถาบันสอนดนตรีเอกชนในกรุงเทพมหานคร* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. CUIR at Chulalongkorn University.
<https://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/34561>
- นพชัย อุปชิต (2558). *ผลการใช้ชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของชูชุกี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง เสียงไล่ขลุ่ยเพียงออ* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์]. ศูนย์วิทยบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. <http://lib-opac.bru.ac.th/cgi-bin/koha/opac-detail.pl?biblionumber=58939>
- น้ำทิพย์ งามอาภาวิชัย และ วิชญ์ บุญรอด. (2564). *การประเมินทักษะทางดนตรีระดับอุดมศึกษา*. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 23(4), 434-447.
- นิอร เตรตันชัย. (2565). *การศึกษาเนื้อหาการสอนเปียโนสำหรับนักเรียนเปียโนระดับชั้นกลาง ช่วงอายุ 8-12 ปี*. *วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*, 29(1), 256-273.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 9). สุวีริยาสาส์น.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- บุษบา น้ำค้าง. (2560). การพัฒนาแบบฝึกทักษะนักเรียนด้านการอ่านโน้ตดนตรีสากลเบื้องต้นโดยวิธีการประยุกต์ใช้วิธีการของโคคายสำหรับนักเรียนกิจกรรมชุมนุมวงโยธวาทิต โรงเรียนสงวนหญิง จังหวัดสุพรรณบุรี [สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล]. Digital Research Information Center. <https://dric.nrct.go.th/Search/ShowFulltext/2/295423>
- ประเสริฐศักดิ์ ขำศิริ. (2557, 25 เมษายน). ดนตรีมีบทบาทต่อชีวิตประจำวัน มีคุณค่าต่อชีวิตไม่ว่าจะสุข ทุกข์ เศร้า เหงาและรัก. ACN Learning Organization. <http://www.acn.ac.th/articles/mod/forum/discuss.php?d=153>
- ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์. (2555). การศึกษาเพื่อสร้างชุดการสอนคีย์บอร์ดเบื้องต้นโดยใช้วิธีการของโคคาย. วารสารสถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ, 16(1), 68-79.
- ปริศนา ตุ่มชัยพร. (ม.ป.ป.). เปียโนจุฑารุช เปียโนคู่แห่งสยาม. กลุ่มเผยแพร่และประชาสัมพันธ์. <https://www.finearts.go.th/promotion/view/27323--เปียโนจุฑารุช--เปียโนคู่แห่งสยาม>
- ผกาพรรณ แสงพรหม. (2562). ผลการจัดการเรียนรู้การขับร้องโดยใช้แนวคิดของ โชลตาน โคคาย และ ซินอิจิ ซูซูกิ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์]. สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์. <https://opac.uru.ac.th/bibitem?bibid=b00112566>
- พงษ์วิกรานต์ มหิตธิพงศ์ และ ศรชัย เต็งรัตน์ล้อม. (2564). มิติใหม่ของการพัฒนาทักษะพื้นฐานเปียโนสำหรับผู้เรียนในยุคปัจจุบัน. วารสารมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ปริทัศน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง, 9(1), 13-24.
- พรณี ลีกิจวัฒน์. (2556). การวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 8). คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง.
- พรศิริ อุทัยเจริญพงษ์. (ม.ป.ป.). เรียน Piano Studio by Kru Wan ได้อะไร. Pianostudiobykruwan. <https://www.pianostudiobykruwan.com/our-aim>
- พลวัชร สำเรียนรัมย์. (2564). การสังเคราะห์และพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมการคิดวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีสำหรับนักเรียนอายุ 13-15 ปี [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. DSpace at Silpakorn University. <http://thesis-ir.su.ac.th/dspace/handle/123456789/3575>
- พัชร เกิดศิริ. (2552, 30 ธันวาคม). นักดนตรีอาชีพในไทย. Ipattt. <https://ipattt.com/2009/thai-musician/>
- ภูมรินทร์ ฝาชัยภูมิ. (2560). ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่ใช้ชุดการฝึกกีตาร์เบื้องต้นตามแนวคิดของซูซูกิในโรงเรียนดนตรีวรรณกานต์ จังหวัดขอนแก่น [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม]. สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. <https://bit.ly/3Opn3Do>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- มัณฑุสา สุขนิยม. (2560). การพัฒนาทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ด กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม]. สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
<http://fulltext.rmu.ac.th/fulltext/2560/123035/Sukniyom%20Manchusa.pdf>
- มณีดา สุขเอก. (2563). การศึกษาการจัดการสอนดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัยตามแนวคิดของชูชุกิจของโรงเรียนสอนดนตรีเอื้ออารีย์. *วารสารดนตรีบ้านสมเด็จเจ้า*, 2(1), 1-12.
- เมธัส ธรรมลงกต. (2563, 19 มกราคม). การเรียนเปียโนทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จได้อย่างไร. Maytasmusicstudio.
<https://www.maytasmusicstudio.com/learn-piano-the-key-to-success/>
- รัฐวิชัย ทักขณนท์. (2560). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการอ่านโน้ตดนตรีสากล โดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม]. สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
<http://fulltext.rmu.ac.th/fulltext/2560/124187/Thuckhanon%20Ruttavit.pdf>
- วิรัตน์ธาดา เกาคำ และ ณัฐวุฒิ บริบูรณ์วิริย์. (2557). การนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรีโดยใช้ดนตรีคลาสสิกและดนตรีสมัยนิยม เพื่อพัฒนาทักษะเปียโนของนักเรียนระดับชั้นต้น. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 9(2), 201-214.
- ศศิณัฐ พงษ์นิล. (2565). ความสัมพันธ์เชิงทฤษฎีและรูปลักษณะของโน้ตตัวเลขและโน้ตดนตรีสากล. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์*, 14(2), 53-72.
- สมนึก อุ่นแก้ว. (2555). *ทฤษฎีดนตรีแนวปฏิบัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 9). มิวสิกโก.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2551). *ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สัญญาพิชา โพธิ์ดอกไม้. (2563). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิถีธรรม แห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร]. ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
https://gsmis.snru.ac.th/e-thesis/thesis_detail?r=58421228124
- สิขณณ์เศก ย่านเดิม. (2558). แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรี. *วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 19(2), 21-31.
- สุกรี เจริญสุข. (2542). *คู่มือการอบรมครูชูชุกิจและการเป็นครูชูชุกิจขั้นต้น*. วิทยาลัยดุริยางคศิลป์.
- สุดาร์ตน์ เบ้าที. (2559, 1 พฤศจิกายน). เครื่องมือวัดด้านทักษะพิสัย. Prezi.
<https://prezi.com/wkltlpbrgctv/presentation/>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุวิมล ว่องวานิช. (2546). *การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน* (พิมพ์ครั้งที่ 5). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เหนือดวง พูลเพิ่ม. (2560). *การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชูกีร์ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต]. ศูนย์เรียนรู้และหอสมุด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
<https://opacdb01.dpu.ac.th/cgi-bin/koha/opac-detail.pl?biblionumber=109673>
- อภิชัย เลี่ยมทอง. (2555). หลักการสำคัญสำหรับการฝึกซ้อมดนตรีเพื่อประสิทธิภาพสูงสุด. *วารสารดนตรีรังสิต มหาวิทยาลัยรังสิต*, 7(1), 29-39.
- อารีญา แซ่ลี, จิราวรรณ พูลสวัสดิ์, พรศวิษณุ บูรณวิริยะพงศ์, ทิวากร ศรีหาวัตร, เคลน บุญยานันต์, และ สจิตรา เลิศเสม บุญยานันต์. (2565). การพัฒนาชุดการสอนการปฏิบัติกีตาร์เบื้องต้นตามแนวคิดการสอนดนตรีของชูชูกีร์ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบจิ๊กซอว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านพลายชุมพล จังหวัดพิษณุโลก. ใน National Conference on Education (บ.ก.), *การประชุมวิชาการระดับชาติ ครุศาสตร์ศึกษา ครั้งที่ 4* (น. 2561-2576). คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- อิสระ กิตา และ อินทิรา รอบรู้. (2561). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดการสอนการอ่านเขียนโน้ตดนตรีสากลขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนอนุบาลทัพทัน. *วารสารชุมชนวิจัย*, 12(3), 177-184
- เอกชัย อีร์ภักศิริ (2557). *กระบวนการสอนเปียโน ของรองศาสตราจารย์อัลเบิร์ต ทิว วิทยาลัยดนตรียางเซียวโถ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม].
<https://opac.msu.ac.th/bibitem?bibid=b00234556>
- เอกชัย อีร์ภักศิริ, พงษ์พิทยา สัพโส, และ พรพรรณ แก่นอำพรพันธ์. (2564). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนเปียโนสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ของสถาบันอุดมศึกษาในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม*, 11(3), 171-182.
- Comeau, G. (2012). Playing by ear in the Suzuki Method: Supporting evidence and concerns in the context of piano playing. *The Canadian Music Teacher*, 62(3), 42.
- Gromko, J. E. (2004). Predictors of Music Sight-Reading Ability in High School Wind Players. *Journal of Research in Music Education*, 52(1), 6-15.
- Iznaola, R. (2000). *On Practicing: A manual for students of guitar performance*. Mel Bay.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Kim, H. (2023). *The Benefits of the Suzuki Method For Children's Cognitive and Physical Development A Descriptive Phenomenological Study of Suzuki Specialists* [Doctoral dissertation, University of Lynchburg]. Digitalcommons.
<https://digitalcommons.liberty.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=5760&context=doctoral>
- Land, S. (2010). *Performance assessment: The state of the art*. Stanford University.
- Nan, Y., Liu, L., Geiser, E., Shu, H., Gong, C., Dong Q., Gabrieli, J., & Desimone, R., (2018). Piano training enhances the neural processing of pitch and improves speech perception in Mandarin-speaking children. *PNAS*, 115(28), 6630-6639.
- Palmer, W. A., Manus, M., & Lethco, A. V., (1983). *Alfred's Basic Adult Piano Course: Lesson Book Level 1*. Alfred.
- Suzuki, S. (1983). *Nurtured by Love: The Classic Approach to Talent Education* (2nd ed.). Suzuki Method International Summy-Birchard.
- Sun, J. Q. (2023). Interactive piano Learning Systems: implementing the Suzuki Method in web-based classrooms. *Education and Information Technologies*, 28, 3401–3416.
- Yeh, Y. L., (2014). *An investigation of Taiwanese teachers experience, beliefs and practice in piano teaching: exploring the scope for creativity* [Doctoral dissertation, University of Exeter]. ProQuest.
<https://www.proquest.com/docview/1784059952/D4248A5267014AA2PQ/12>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. นายวิเศษฐ์ สายดนตรี
ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงาน โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร
ประสบการณ์ทำงาน หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ครูผู้สอนประจำกลุ่มเครื่องเป่าลมไม้
2. นางสุชาดา ฉัตรภรภัทร์
ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงาน โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร
ประสบการณ์ทำงาน ครูผู้สอนประจำกลุ่มเปียโน
3. นายชญาณิน คำสองสี
ตำแหน่ง ครู
สถานที่ทำงาน โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร
ประสบการณ์ทำงาน ครูผู้สอนประจำกลุ่มเครื่องสายสากล
4. นายทรงสนั่น ถนัดคำ
ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการชำนาญการ
สถานที่ทำงาน วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา
ประสบการณ์ทำงาน รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
5. นางจิราภรณ์ น้อยน้ำใส
ตำแหน่ง ครูชำนาญการ
สถานที่ทำงาน วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา
ประสบการณ์ทำงาน งานวิจัยพัฒนานวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ

16 มิถุนายน 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
เรียน นายวิเศษฐ์ สายดนตรี ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนระดับต้น โดยใช้วิธีของซูซูสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ไสว พิภขาว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.พงษ์กัญญา แม่นโกศล)
คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์ ปฏิบัติการแทน
อธิการบดี

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
โทรศัพท์ 02-954-7300 ต่อ 427,648, 649
(นายพงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ โทร.083-992-8287)

ที่ มชบ.0414(1)/1200

16 มิถุนายน 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสาวตา ฉัตรารักษ์ คุรุชำนาญการพิเศษ โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนระดับต้น โดยใช้วิธีของซูซูกิสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ไสว พิกขาว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.พงษ์กัญญา ไญ่ แม่นโกศล)

คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

อธิการบดี

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

โทรศัพท์ 02-954-7300 ต่อ 427,648, 649

(นายพงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ โทร.083-992-8287)

ที่ มธบ.0414(1)/1200

16 มิถุนายน 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
เรียน นายชฎานัน คำสองสี โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนระดับต้น โดยใช้วิธีของชูชูกีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ไสว พิทักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.พงษ์กัญญา ไญ้ แมนโกศล)

คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

อธิการบดี

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

โทรศัพท์ 02-954-7300 ต่อ 427,648, 649

(นายพงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ โทร.083-992-8287)

16 มิถุนายน 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นายทรงศันันท์ ถนัดคำ

รองผู้อำนวยการชำนาญการ วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนระดับต้น โดยใช้วิธีของซูซูกิสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ไสว พิกขาว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในกรณีนี้ วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.พงษ์กัญญา แม่นโกศล)

คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

อธิการบดี

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

โทรศัพท์ 02-954-7300 ต่อ 427,648, 649

(นายพงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ โทร.083-992-8287)

ที่ มชน.0414(1)/1200

16 มิถุนายน 2566

เรื่อง ขอบขออนุญาตฯ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
เรียน นางจิราภรณ์ น้อยน้ำใส ครูชำนาญการ วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวนครราชสีมา
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงศธราริน ฉ่ำสุภาพ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลและการเล่นเปียโนระดับต้น โดยใช้วิธีของซูซูกิสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ไสว พิกขาว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตฯ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.พงษ์ภิญโญ แม้นโกศล)

คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

อธิการบดี

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

โทรศัพท์ 02-954-7300 ต่อ 427,648, 649

(นายพงศธราริน ฉ่ำสุภาพ โทร.083-992-8287)

ภาคผนวก ค

เอกสารรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

บันทึก

Memorandum

ที่ DPUHREC 1808/2566 วันที่ 18 สิงหาคม 2566
จาก สำนักงานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
เรียน นายพงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ

เรื่อง แจ้งผลการประเมินตนเองเกี่ยวกับจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

ตามที่ วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้ขอความอนุเคราะห์ให้ทางสำนักงานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ฯ พิจารณาผลการประเมินตนเองเกี่ยวกับจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ของ นายพงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ โครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านนิเทศศาสตร์และการเล่นเปียโนระดับต้นโดยใช้วิธีของซูซูกิสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 โรงเรียนวัดพระญาติการาม

จากการตรวจสอบโดยพิจารณาเอกสารแนบ ได้แก่ 1) แบบตรวจสอบ DPU_BSH Checklist 2) รายละเอียดคบท/หัวข้อ "วิธีการดำเนินการวิจัย" และ 3) เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลของโครงการวิจัย

ทางคณะกรรมการฯ ได้พิจารณาโดยอ้างอิงเกณฑ์ตามประกาศของสำนักคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (สกสว.) เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการดำเนินการวิจัยในมนุษย์ด้านพฤติกรรมศาสตร์ สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ เลขที่ อว 6309.FB 6.1/1/2564 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2564 ข้อ (3) แล้ว เห็นควรว่าการดำเนินการวิจัยของโครงการวิจัยข้างต้น จัดอยู่ในประเภท

ไม่เข้าข่ายการวิจัยในมนุษย์ Exemption Expedites Fullboard

แต่เนื่องจากโครงการวิจัยนี้ได้ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว จึงไม่เข้าเกณฑ์การพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(รองศาสตราจารย์ ดร. อัครวิณ แสงพิกุล)

ประธานคณะกรรมการพิจารณางานวิจัยด้านพฤติกรรมศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์

วันที่ 18 สิงหาคม 2566

โทร. 128, 632

สำนักงานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต (DPUHREC)

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1			
สาขาวิชา	ศิลปการดนตรี	รายวิชา	เปียโน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่	1	ภาคเรียนที่	1
หน่วยการเรียนรู้ที่	1 เรื่อง เครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีสากล	เวลา	4 ชั่วโมง
ผู้จัดทำแผนการสอน	นายพงศธราริน ฉ่ำสุภาพ	วันที่
<p>สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด</p> <p>การเล่นเปียโนในเบื้องต้นนั้นจะต้องมีความรู้ในองค์ประกอบต่อไปนี้ คือ องค์ประกอบทางทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้น ซึ่งประกอบไปด้วย บรรทัดห้าเส้น ตัวโน้ต ค่าของตัวโน้ต ตัวหยุด และกุญแจเสียง และในส่วนของเครื่องดนตรีเปียโนมีเทคนิคในการจำตำแหน่งของตัวโน้ตต่าง ๆ บนลิ้มเปียโน คือ ให้สังเกตจากลิ้มของเปียโนว่ามีสีขาวและสีดำ ซึ่งลิ้มสีดำจะแบ่งออกเป็น 2 ลิ้ม และ 3 ลิ้ม เรียงสลับกันไปเรื่อย ๆ และตำแหน่งของโน้ตตัวโดนั้นจะอยู่ทางซ้ายติดกับลิ้มสีดำ 2 ลิ้ม และจะเรียงต่อกันไปเรื่อย ๆ จนวนกลับมาที่โน้ตตัวโดในระดับเสียงที่สูงขึ้น</p> <p>จุดประสงค์การเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถอธิบายเครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีสากลแต่ละชนิดได้ (K) 2. นักเรียนสามารถตอบชื่อตัวโน้ตเป็นระบบตัวอักษรได้ (K) 3. นักเรียนสามารถอ่านโน้ตสากลบนบรรทัดห้าเส้นได้ (P) 4. นักเรียนสามารถเล่นเปียโนโดยการอ่านโน้ตเพลงได้ (P) 5. นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน (A) <p>สาระการเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีสากล 2. การอ่านโน้ตระบบตัวอักษรและการอ่านโน้ตสากลบนบรรทัดห้าเส้น 3. การเล่นเปียโนเบื้องต้น โดยการอ่านโน้ตเพลง <p>กระบวนการจัดการเรียนรู้</p> <p>ขั้นนำ สอนหลักการและสาธิตการปฏิบัติ (30 นาที)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูให้นักเรียนแต่ละคนออกมาแนะนำตนเอง พร้อมบอกจุดมุ่งหมายและสิ่งที่คาดหวังกับการเรียนวิชาเปียโน 2. ครูอธิบายถึงจุดมุ่งหมายของรายวิชา พร้อมชี้แจงการเรียนรู้ในรายวิชาเปียโน ตลอดจนหลักการเล่นเปียโนเบื้องต้นว่าต้องมีความรู้ในองค์ประกอบใดบ้าง 3. ครูอธิบายถึงเครื่องดนตรีเปียโน พร้อมให้ความรู้เกี่ยวกับตำแหน่งของตัวโน้ตต่าง ๆ บนลิ้มของเปียโน และให้เทคนิคในการจำตัวโน้ตบนเปียโน <p>เทคนิคในการจำโน้ต ให้สังเกตจากลิ้มของเปียโนว่ามีสีขาวและสีดำ ซึ่งลิ้มสีดำจะแบ่งออกเป็น 2 ลิ้ม และ 3 ลิ้ม เรียงสลับกันไปเรื่อย ๆ และตำแหน่งของโน้ตตัวโดนั้นจะอยู่ทางซ้ายติดกับลิ้มสีดำ 2 ลิ้ม และจะเรียงต่อกันไปเรื่อย ๆ จนวนกลับมาที่โน้ตตัวโดในระดับเสียงที่สูงขึ้น</p>			

4. ครูสอนวิธีการวางนิ้วมือในการเล่นเปียโน พร้อมทั้งให้นักเรียนฝึกการวางนิ้ว โดยมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำและช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด
5. ครูยกตัวอย่าง และสาธิตการปฏิบัติเปียโนเพลง MARRY HAD A LITTLE LAMP สำหรับมือขวา ตลอดจนเปิดคลิปสอนวิธีการเล่น และครูเขียนตัวโน้ตสากล และตัวย่อของโน้ตเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านโน้ตและเข้าใจในการเล่นเปียโนได้ก่อน แล้วจึงค่อยเริ่มสอนวิธีการอ่านโน้ตสากลต่อไป

ขั้นสอน ปฏิบัติเปียโนด้วยวิธีการเลียนแบบจากบทเพลงที่สาธิต และฝึกปฏิบัติบทเพลงที่สอนซ้ำ ๆ (3 ชั่วโมง)

1. นักเรียนฝึกปฏิบัติการเล่นเปียโนบทเพลง MARRY HAD A LITTLE LAMP ในมือขวา โดยมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำและช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด หลังจากนั้นจึงเริ่มสอนวิธีการอ่านโน้ตสากลต่อไป
2. ครูอธิบายองค์ประกอบทางทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้น ว่ามีอะไรบ้าง โดยเริ่มอธิบายเรื่องบรรทัดห้าเส้น และวาดรูปบรรทัดห้าเส้นบนกระดาน พร้อมถามคำถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนฝึกกระบวนการคิด หลังจากนั้นครูจะขยายความ และให้ความรู้ในสิ่งที่ถูกต้องจากคำตอบที่นักเรียนตอบมา
แนวคำถาม นักเรียนคิดว่าบรรทัดห้าเส้นมีไว้สำหรับใช้ทำอะไร
แนวคำตอบ บรรทัดห้าเส้นเป็นสัญลักษณ์ทางดนตรีสากลที่ใช้สำหรับบันทึกตัวโน้ต เพื่อกำหนดระดับความสูง - ต่ำ และความสั้น - ยาว ของระดับเสียง
3. ครูอธิบายเรื่องตัวโน้ต และค่าของตัวโน้ต พร้อมทั้งโจทย์เป็นเกมแบบฝึกหัดง่าย ๆ บนกระดานเพื่อให้นักเรียนออกมาฝึกทำหน้าห้อง
แนวคำถาม ครูตั้งโจทย์โดยนำตัวโน้ต 1 ตัว มาตั้งเป็นตัวโน้ตหลัก แล้วกำหนดให้นักเรียนหาตัวโน้ตอื่น ๆ เพื่อรวมกันให้ได้ตามตัวโน้ตดังกล่าว
แนวคำตอบ เมื่อครูกำหนดให้โน้ตตัวกลมเป็นโน้ตหลัก นักเรียนจะนำโน้ตตัวขาว 2 ตัวมารวมกันหรืออาจจะนำโน้ตตัวดำ 4 ตัวมารวมกัน เป็นต้น
4. ครูอธิบายเรื่องตัวหยุดแต่ละชนิด พร้อมสุ่มถามคำถามนักเรียนหลังจากอธิบายจบ
แนวคำถาม ครูถามนักเรียนว่าตัวหยุดโน้ตตัวกลมมีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร
แนวคำตอบ นักเรียนจะต้องออกมาวาดสัญลักษณ์ตัวหยุดของโน้ตตัวกลมบนบรรทัดห้าเส้น
5. ครูอธิบายเรื่องกุญแจเสียงว่ามีชนิดใดบ้าง พร้อมทั้งจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนหัดวาดกุญแจเสียงแต่ละชนิดลงบนกระดาษ และครูจะทำการกำหนดตัวโน้ตต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเขียนตำแหน่งของตัวโน้ตตามที่บอกลงบนบรรทัดห้าเส้น
แนวคำถาม ครูกำหนดให้นักเรียนเขียนโน้ตตัวโด ลงบนบรรทัดห้าเส้นในกุญแจฟา
แนวคำตอบ นักเรียนเขียนโน้ตตัวโดลงบนบรรทัดห้าเส้นในกุญแจฟา
6. นักเรียนฝึกหัดอ่านโน้ตเพลงจากแบบฝึกหัดที่ครูกำหนดให้ โดยมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำและช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด ซึ่งเป็นโน้ตเพลงที่อยู่บนกุญแจซอลและอยู่ในคีย์ C major จำนวน 5 ห้องเพลง
ตัวอย่างแบบฝึกหัด ครูสร้างแบบฝึกหัดการอ่านโน้ตสากล โดยวิธีการเขียนตัวโน้ตต่าง ๆ ลงบนกระดานจำนวน 3 ข้อ และให้นักเรียนออกมาจับฉลากเพื่อสุ่มข้อแบบฝึกหัดในการฝึกหัดอ่านโน้ตสากล
7. นักเรียนฝึกหัดการเล่นเปียโนจากการอ่านโน้ตสากล โดยการฝึกหัดเล่นโน้ตสากลบนเปียโน ในข้อที่จับฉลากได้

ขั้นสรุป ทำการแสดงดนตรีหน้าห้องเรียน (30 นาที)

1. ครูให้นักเรียนออกมาเล่นเปียโนบทเพลง MARRY HAD A LITTLE LAMP ในมือขวา หน้าห้องเรียนเป็นรายบุคคล พร้อมทั้งให้นักเรียนในห้องร่วมกันแสดงความคิดเห็น และร่วมกันบอกถึงข้อดี และข้อที่ควรปรับปรุงของเพื่อนแต่ละคนที่ออกมาทำการแสดงเปียโน
2. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความรู้ทั้งหมดจากการเรียนในช่วงนี้ด้วยกัน โดยมีประเด็นการสรุปดังนี้
 - บรรทัดห้าเส้น
 - ตัวโน้ต และค่าของตัวโน้ต
 - ตัวหยุด
 - กุญแจเสียง
 - เทคนิคในการจำตัวโน้ตบนเปียโน
 - วิธีการวางนิ้วมือในการเล่นเปียโน
3. ครูแจ้งให้นักเรียนกลับไปฝึกหัดและทบทวนเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีเบื้องต้น พร้อมทั้งให้นักเรียนกลับไปทบทวนวิธีการวางนิ้วมือบนเปียโน และทบทวนเทคนิคในการจำตัวโน้ตบนเปียโน เพื่อที่จะได้มีทักษะเตรียมพร้อมในการเรียนครั้งต่อไป

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. โน้ตเพลง MARRY HAD A LITTLE LAMP
2. กระดานไวต์บอร์ด
3. เปียโน
4. คลิปวิดีโอการเล่นเปียโนบทเพลง MARRY HAD A LITTLE LAMP
https://www.youtube.com/watch?v=Ql2upZ_tKsU

การประเมินผล			
รายการวัดประเมินผล	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้ความเข้าใจ (K) 1. นักเรียนสามารถอธิบาย เครื่องหมายและสัญลักษณ์ทาง คณิตศาสตร์สากลแต่ละชนิดได้ 2. นักเรียนสามารถตอบข้อตัวโน้ต เป็นระบบตัวอักษรได้	การถามและตรวจสอบ ความถูกต้องของคำตอบ	คำถามที่ครูเตรียมมา	ตอบคำถามได้ใน ระดับพอใช้ขึ้นไป
ด้านทักษะ (P) 1. นักเรียนสามารถอ่านโน้ตสากล บนบรรทัดห้าเส้นได้ 2. นักเรียนสามารถเล่นเปียโนโดย การอ่านโน้ตเพลงได้	ประเมินความสามารถ ในการอ่านโน้ตสากล จากแบบฝึกหัด หรือ จากโจทย์ต่าง ๆ ประเมินความสามารถใน การเล่นเปียโนบทเพลง MARRY HAD A LITTLE LAMP	แบบประเมิน ความสามารถในการ เล่นเปียโน	ผ่านเกณฑ์ระดับ พอใช้ขึ้นไป
ด้านเจตคติ (A) 1. นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียน การสอน	สังเกตพฤติกรรมการเรียน	แบบสังเกตพฤติกรรม การเรียน	ผ่านเกณฑ์ระดับ พอใช้ขึ้นไป

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน					
รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ/เกณฑ์การให้คะแนน				
	5	4	3	2	1
ด้านความรู้ความเข้าใจ (K)					
การตอบคำถาม	ตอบคำถามได้ทุกคำถามและถูกต้องทั้งหมด	ตอบคำถามได้ทุกคำถามแต่ไม่ถูกต้องทั้งหมด	ตอบคำถามได้บางคำถามและถูกต้องทั้งหมด	ตอบคำถามได้บางคำถามแต่ไม่ถูกต้องทั้งหมด	ตอบคำถามไม่ได้
ด้านทักษะ (P)					
การอ่านโน้ตสากล	อ่านโน้ตสากลได้ถูกต้องทั้งหมด	อ่านโน้ตสากลได้ แต่มีผิด 1-5 ตัวโน้ต	อ่านโน้ตสากลได้ แต่มีผิด 6-10 ตัวโน้ต	อ่านโน้ตสากลได้ แต่มีผิด 11-15 ตัวโน้ต	อ่านโน้ตสากลได้ แต่มีผิดตั้งแต่ 16 ตัวโน้ตขึ้นไป
การเล่นเปียโน	เล่นเปียโนได้ถูกต้องตามโน้ตเพลงทั้งหมด	เล่นเปียโนได้ถูกต้องตามโน้ตเพลง แต่มีผิด 1-5 ตัวโน้ต	เล่นเปียโนได้ถูกต้องตามโน้ตเพลง แต่มีผิด 6-10 ตัวโน้ต	เล่นเปียโนได้ถูกต้องตามโน้ตเพลง แต่มีผิด 11-15 ตัวโน้ต	เล่นเปียโนได้ถูกต้องตามโน้ตเพลง แต่มีผิดตั้งแต่ 16 ตัวโน้ตขึ้นไป
ด้านเจตคติ (A)					
การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน	นักเรียนมีส่วนร่วมในการตอบคำถามและทำแบบฝึกหัดทุกครั้ง	นักเรียนมีส่วนร่วมในการตอบคำถามและทำแบบฝึกหัดบางครั้ง	นักเรียนมีส่วนร่วมในการตอบคำถามและทำแบบฝึกหัดเมื่อครูเรียกถาม	นักเรียนมีส่วนร่วมในการตอบคำถามหรือทำแบบฝึกหัดอย่างใดอย่างหนึ่ง	นักเรียนไม่มีส่วนร่วมในชั้นเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2			
สาขาวิชา	ศิลปการดนตรี	รายวิชา	เปียโน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่	1	ภาคเรียนที่	1
หน่วยการเรียนรู้ที่	2 เรื่อง การเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake	เวลา	4 ชั่วโมง
ผู้จัดทำแผนการสอน	นายพงศธราริน ฉ่ำสุภาพ	วันที่
<p>สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด</p> <p>การเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake จำเป็นจะต้องตรวจสอบบทเพลงให้ตีความองค์ประกอบไต่บ้าง เพื่อที่จะได้เล่นตามโน้ตเพลงที่กำหนดไว้ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งในเพลงนี้ประกอบไปด้วย ความเร็วจังหวะ (Tempo) เครื่องหมายบอกความเข้มของเสียงหรือคัง – บ เครื่องหมายกำหนดจังหวะโดยบทเพลงนี้อยู่ในอัตราจังหวะ 3/4 และสัญลักษณ์ rit. หรือ ritardando</p> <p>จุดประสงค์การเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถบอกความหมายสัญลักษณ์ทางดนตรีสากลในบทเพลง Swans on the lake ได้ (K) 2. นักเรียนสามารถเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake ได้ (P) 3. นักเรียนมีความร่วมมือในชั้นเรียน (A) <p>สาระการเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake <p>กระบวนการจัดการเรียนรู้</p> <p>ขั้นนำ สอนหลักการและสาธิตการปฏิบัติ (30 นาที)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูทบทวนความรู้เดิม โดยวิธีการถามคำถามนักเรียนเกี่ยวกับองค์ประกอบในการเล่นเปียโนว่ามีอะไรบ้าง แนวคำถาม ในการเล่นเปียโนจำเป็นต้องมีความรู้ในองค์ประกอบไต่บ้าง แนวคำตอบ ตีความองค์ความรู้ในเรื่องทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้น ซึ่งประกอบไปด้วย บรรทัดห้าเส้น ตัวโน้ต ค่าของตัวโน้ต ตัวหยุด และกุญแจเสียง 2. ครูทบทวนความรู้เดิมในเรื่องทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้น โดยวิธีการถามคำถามในหัวข้อต่าง ๆ ขององค์ประกอบทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้น และให้นักเรียนตอบคำถามหรือออกมาทำแบบฝึกหัดหน้าห้องเรียน แนวคำถาม กุญแจเสียงมีอะไรบ้าง และมีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร และกุญแจเสียงแต่ละชนิดส่งผลอย่างไรต่อตัวโน้ต แนวคำตอบ กุญแจเสียงมี 2 ชนิด คือกุญแจซอล และกุญแจฟา แล้วให้นักเรียนออกมาวาดรูป พร้อมอธิบายว่ากุญแจเสียงทั้งสองชนิดนี้ส่งผลอย่างไรต่อตัวโน้ต เช่น กุญแจซอล ส่งผลให้โน้ตที่อยู่คาบเส้นที่สองของบรรทัดห้าเส้นเป็นโน้ตตัวซอล เป็นต้น 3. ครูแจกโน้ตเพลง Swans on the lake พร้อมทั้งให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ว่าโน้ตเพลงนี้ประกอบด้วยเครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีสากลไต่บ้าง และในการเล่นเปียโนแต่ละท่อนต้องเล่นอย่างไร แนวทาง นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์บทเพลงและตอบคำถามต่าง ๆ เช่น เพลงนี้มีเครื่องหมายกำหนดระดับเสียงคังบา และในท่อนแรกของเพลงต้องเล่นเปียโนให้มีระดับเสียงคังปานกลาง เป็นต้น 			

4. ครูเปิดคลิปวิดีโอการเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake ให้นักเรียนรับชม และรับฟัง พร้อมทั้งสาธิตวิธีการเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake ให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง และเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ ในการเล่นบทเพลงดังกล่าว

ขั้นสอน ปฏิบัติเปียโนด้วยวิธีการเลียนแบบจากบทเพลงที่สาธิต และฝึกปฏิบัติบทเพลงที่สอนซ้ำ ๆ (3 ชั่วโมง)

1. นักเรียนฝึกปฏิบัติการเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake ด้วยตนเอง พร้อมทั้งมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ และคอยให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดเป็นรายบุคคล

ขั้นสรุป ทำการแสดงดนตรีหน้าห้องเรียน (30 นาที)

1. ครูให้นักเรียนออกมาเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake หน้าห้องเรียนเป็นรายบุคคล พร้อมทั้งให้นักเรียนในห้องร่วมกันแสดงความคิดเห็น และร่วมกันบอกถึงข้อดี และข้อที่ควรปรับปรุงของเพื่อนแต่ละคนที่ออกมาทำการแสดงเปียโน
2. ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติการเล่นเปียโนในวันนี้ ว่าเป็นอย่างไร หรือมีปัญหาอะไรบ้างเกี่ยวกับการฝึกซ้อม พร้อมทั้งช่วยกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ๆ เกี่ยวกับวิธีการฝึกซ้อมเปียโน
3. ครูมอบหมายให้นักเรียนกลับไปฝึกซ้อมเปียโนบทเพลง Swans on the lake มาให้คล่องแคล่ว เพื่อจะได้มีทักษะในการเล่นเปียโนที่ดีขึ้น และเพื่อเตรียมความพร้อมในการเล่นบทเพลงต่อไป

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. โน้ตเพลง Swans on the lake
2. กระดานไวต์บอร์ด
3. เปียโน
4. คลิปวิดีโอการเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake

<https://www.youtube.com/watch?v=Uel.pP2FUyTg>

การประเมินผล

รายการวัดประเมินผล	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้ความเข้าใจ (K) 1. นักเรียนสามารถบอกความหมาย สัญลักษณ์ทางดนตรีสากลในบท เพลง Swans on the lake ได้	การถามและตรวจสอบ ความถูกต้องของคำตอบ	คำถามที่ครูเตรียมมา	ตอบคำถามได้ใน ระดับพอใช้ขึ้นไป
ด้านทักษะ (P) 1. นักเรียนสามารถเล่นเปียโนบท เพลง Swans on the lake ได้	ประเมินความสามารถใน การเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake	แบบประเมิน ความสามารถในการ เล่นเปียโน	ผ่านเกณฑ์ระดับ พอใช้ขึ้นไป
ด้านเจตคติ (A) 1. นักเรียนมีความร่วมมือในชั้น เรียน	สังเกตพฤติกรรมการเรียน	แบบสังเกตพฤติกรรม การเรียน	ผ่านเกณฑ์ระดับ พอใช้ขึ้นไป

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน					
รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ/เกณฑ์การให้คะแนน				
	5	4	3	2	1
ด้านความรู้ความเข้าใจ (K)					
การตอบคำถาม	ตอบคำถามได้ทุกคำถามและถูกต้องทั้งหมด	ตอบคำถามได้ทุกคำถามแต่ไม่ถูกต้องทั้งหมด	ตอบคำถามได้บางคำถามและถูกต้องทั้งหมด	ตอบคำถามได้บางคำถามแต่ไม่ถูกต้องทั้งหมด	ตอบคำถามไม่ได้
ด้านทักษะ (P)					
จังหวะ - ทำนอง	เล่นจังหวะ และ ทำนองถูกต้องทั้งหมด	เล่นจังหวะ หรือ ทำนองผิด 1-5 ตัวโน้ต	เล่นจังหวะ หรือ ทำนองผิด 6-10 ตัวโน้ต	เล่นจังหวะ หรือ ทำนองผิด 11-15 ตัวโน้ต	เล่นจังหวะ หรือ ทำนองผิดตั้งแต่ 16 ตัวโน้ตขึ้นไป
คุณภาพของเสียง	ระดับเสียงในการบรรเลงสม่ำเสมอทั้งบทเพลง	บรรเลงโดยใช้เสียงดังไปหรือเบาไป 1-2 ครั้ง	บรรเลงโดยใช้เสียงดังไปหรือเบาไป 3-4 ครั้ง	บรรเลงโดยใช้เสียงดังไปหรือเบาไป 5-6 ครั้ง	บรรเลงโดยใช้เสียงดังไปหรือเบาไป ตั้งแต่ 7 ครั้งขึ้นไป
ด้านเจตคติ (A)					
ความร่วมมือในชั้นเรียน	ตั้งใจฝึกซ้อม และไม่ทำให้เพื่อนร่วมชั้นเสียสมาธิในการฝึกซ้อม	ตั้งใจฝึกซ้อม แต่ทำให้เพื่อนร่วมชั้นเสียสมาธิในการฝึกซ้อม บางครั้ง	ตั้งใจฝึกซ้อม แต่ทำให้เพื่อนร่วมชั้นเสียสมาธิในการฝึกซ้อมเป็นประจำ	ไม่ตั้งใจฝึกซ้อม แต่ไม่ทำให้เพื่อนร่วมชั้นเสียสมาธิในการฝึกซ้อม	ไม่ตั้งใจฝึกซ้อม และทำให้เพื่อนร่วมชั้นเสียสมาธิในการฝึกซ้อม

แบบประเมินพฤติกรรมนักเรียน

เลขที่	ชื่อ - สกุล	รายการ/คะแนน																				
		การตอบคำถาม					จังหวะ - ทำนอง					คุณภาพของเสียง					ความร่วมมือในชั้นเรียน					รวมคะแนน
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	

เกณฑ์การประเมิน คะแนนเต็ม 20 คะแนน

- คะแนน 16 – 20 หมายถึง ดีมาก
- คะแนน 11 – 15 หมายถึง ดี
- คะแนน 6 – 10 หมายถึง พอใช้
- คะแนน < 6 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ระดับพอใช้ขึ้นไป

ลงชื่อ _____ ผู้ประเมิน
(_____)
วันที่ _____ เดือน _____ พ.ศ. _____

แบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล

คำชี้แจง

ในการทดสอบการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใช้วิธีการทดสอบโดยการให้นักเรียนสุ่มจับฉลากจากโจทย์ตัวโน้ตสากลในข้อต่าง ๆ จำนวน 1 ข้อจากทั้งหมด 4 ข้อ ซึ่งเป็นตัวโน้ตที่อยู่ในคีย์ C major จำนวนทั้งหมด 5 ห้องเพลง จากนั้นให้เวลาในการฝึกซ้อม 1 นาที แล้วจึงเปล่งเสียงร้องตัวโน้ตจากโจทย์ข้อที่จับฉลากได้พร้อมทำการจับเวลา โดยโจทย์แต่ละข้อและเกณฑ์การประเมินมีดังนี้

1.

2.

3.

4.

แบบประเมินทักษะการอ่านนิคสาถล
คะแนนเต็ม 15 คะแนน

รายการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน				
	5 (มากที่สุด)	4 (มาก)	3 (ปานกลาง)	2 (น้อย)	1 (น้อยที่สุด)
การอ่านนิคสาถล					
1. ความชำนาญของการอ่านนิคสาถล	อ่านนิคสาถลโดยใช้ระยะเวลาไม่เกิน 15 วินาที	อ่านนิคสาถลโดยใช้ระยะเวลาตั้งแต่ 16-20 วินาที	อ่านนิคสาถลโดยใช้ระยะเวลาตั้งแต่ 21-25 วินาที	อ่านนิคสาถลโดยใช้ระยะเวลาตั้งแต่ 26-30 วินาที	อ่านนิคสาถลโดยใช้ระยะเวลาตั้งแต่ 31 วินาทีขึ้นไป
2. จังหวะ – ท่วงอง	อ่านนิคสาถลได้ถูกต้องทั้งหมด	อ่านนิคสาถลผิด 1-3 ตัวนิค	อ่านนิคสาถลผิด 4-6 ตัวนิค	อ่านนิคสาถลผิด 7-9 ตัวนิค	อ่านนิคสาถลผิดตั้งแต่ 10 ตัวนิคขึ้นไป
3. คุณภาพของเสียง	อ่านนิคสาถลโดยใช้ระดับเสียงได้ถูกต้องทั้งหมด	อ่านนิคสาถลโดยใช้ระดับเสียงที่เพี้ยนหรือไม่ถูกต้อง 1-2 ครั้ง	อ่านนิคสาถลโดยใช้ระดับเสียงที่เพี้ยนหรือไม่ถูกต้อง 3-4 ครั้ง	อ่านนิคสาถลโดยใช้ระดับเสียงที่เพี้ยนหรือไม่ถูกต้อง 5-6 ครั้ง	อ่านนิคสาถลโดยใช้ระดับเสียงที่เพี้ยนหรือไม่ถูกต้องตั้งแต่ 7 ครั้งขึ้นไป

เกณฑ์การประเมิน

นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ 70 ขึ้นไป หรือ 11 คะแนนจาก 15 คะแนน จึงจะถือว่าผ่าน

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ประเมิน

แบบประเมินทักษะการเล่นเปียโน

คำชี้แจง

ในการประเมินทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใช้วิธีการทดสอบโดยการให้นักเรียนลงมือปฏิบัติการเล่นเปียโนในบทเพลง Swans on the lake ซึ่งนักเรียนจะต้องเล่นตามตัวโน้ตและสัญลักษณ์ทางดนตรีสากลต่าง ๆ ที่อยู่ในโน้ตเพลง ซึ่งโน้ตเพลงและเกณฑ์การประเมินมีดังนี้

โน้ตเพลง Swans on the lake

Swans on the lake

♩ = 100 ใช้ฟิลิปปายีศวรเกษม

The musical score is presented in two columns. The left column contains the piano accompaniment, and the right column contains the vocal line. The tempo is marked as quarter note = 100. The score includes Thai lyrics and various musical notations such as fingerings (e.g., 3 5 4, 3 5 4, 3 5) and dynamics (mf, pp). The piano part features a steady accompaniment with occasional triplets and slurs. The vocal line consists of a melody with lyrics in Thai, including phrases like 'Swans on the lake', 'swims in the lake', and 'swims in the lake'. The score is divided into four systems, each with two staves.

แบบประเมินทักษะการเล่นเปียโน
คะแนนเต็ม 40 คะแนน

รายการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน				
	5 (มากที่สุด)	4 (มาก)	3 (ปานกลาง)	2 (น้อย)	1 (น้อยที่สุด)
ท่าทางในการบรรเลง (15 คะแนน)					
1. นั่งบรรเลงหลังตรง	นั่งบรรเลงหลังตรงตลอดทั้งบทเพลง	นั่งบรรเลงหลังตรงแต่มีนั่งบรรเลงหลังค่อม 1-2 ครั้ง	นั่งบรรเลงหลังตรงแต่มีนั่งบรรเลงหลังค่อม 3-4 ครั้ง	นั่งบรรเลงหลังตรงแต่มีนั่งบรรเลงหลังค่อม 5-6 ครั้ง	นั่งบรรเลงหลังค่อมตั้งแต่ 7 ครั้งขึ้นไป
2. สายตามองตรงไปที่โน้ตและลิ้นของเปียโน	สายตามองตรงไปที่โน้ตและลิ้นของเปียโนอย่างมีสมาธิและสัมพันธ์กัน	สายตามองตรงไปที่โน้ตและลิ้นของเปียโน แต่มีเสียสมาธิ 1-2 ครั้ง	สายตามองตรงไปที่โน้ตและลิ้นของเปียโน แต่มีเสียสมาธิ 3-4 ครั้ง	สายตามองตรงไปที่โน้ตและลิ้นของเปียโน แต่มีเสียสมาธิตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป	สายตาไม่มีความสัมพันธ์กับโน้ตและลิ้นของเปียโน
3. ระยะห่างระหว่างการนั่งบรรเลงกับเปียโนไม่เหมาะสม	นั่งบรรเลงโดยใช้ระยะห่างได้เหมาะสมและเหมาะสมกับสรีระของร่างกาย	นั่งบรรเลงโดยขยับตัวเข้าออกจากเปียโน 1-2 ครั้ง	นั่งบรรเลงโดยขยับตัวเข้าออกจากเปียโน 3-4 ครั้ง	นั่งบรรเลงโดยขยับตัวเข้าออกจากเปียโนตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป	นั่งบรรเลงโดยใช้ระยะใกล้หรือไกลกับเปียโนมากเกินไปตลอดทั้งบทเพลง
ท่าทางการวางนิ้วมือในการบรรเลง (15 คะแนน)					
1. ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลง	ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลงได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องตามที่บทเพลงกำหนด	ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลงแต่ไม่ถูกต้องตามที่บทเพลงกำหนด 1-2 ครั้ง	ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลงแต่ไม่ถูกต้องตามที่บทเพลงกำหนด 3-4 ครั้ง	ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลงแต่ไม่ถูกต้องตามที่บทเพลงกำหนด 5-6 ครั้ง	ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลงแต่ไม่ถูกต้องตามที่บทเพลงกำหนดตั้งแต่ 7 ครั้งขึ้นไป
2. ไม่เกร็งแขนและข้อมือในการบรรเลง	ไม่เกร็งแขนและข้อมือในการบรรเลงตลอดทั้งบทเพลง	เกร็งแขนหรือข้อมือในการบรรเลง 1-2 ครั้ง	เกร็งแขนหรือข้อมือในการบรรเลง 3-4 ครั้ง	เกร็งแขนหรือข้อมือในการบรรเลง 5-6 ครั้ง	เกร็งแขนหรือข้อมือในการบรรเลงตั้งแต่ 7 ครั้งขึ้นไป
3. พื้อมือซ้ายและมือขวาในการบรรเลงสัมพันธ์กัน	ใช้มือซ้ายและมือขวาในการบรรเลงได้อย่างสัมพันธ์กันตลอดทั้งบทเพลง	มือซ้ายและมือขวาบรรเลงไม่สัมพันธ์กัน 1-2 ครั้ง	มือซ้ายและมือขวาบรรเลงไม่สัมพันธ์กัน 3-4 ครั้ง	มือซ้ายและมือขวาบรรเลงไม่สัมพันธ์กัน 5-6 ครั้ง	มือซ้ายและมือขวาบรรเลงไม่สัมพันธ์กันตั้งแต่ 7 ครั้งขึ้นไป
จังหวะ - ทำนอง (5 คะแนน)	บรรเลงได้ถูกต้องทั้งหมด	บรรเลงจังหวะหรือทำนองผิด 1-5 ครั้ง	บรรเลงจังหวะหรือทำนองผิด 6-10 ครั้ง	บรรเลงจังหวะหรือทำนองผิด 11-15 ครั้ง	บรรเลงจังหวะหรือทำนองผิดตั้งแต่ 16 ครั้งขึ้นไป
คุณภาพของเสียง (5 คะแนน)	บรรเลงโดยใช้ระดับเสียงได้สม่ำเสมอทั้งบทเพลง	บรรเลงโดยใช้เสียงดังไปหรือเบาไป 1-2 ครั้ง	บรรเลงโดยใช้เสียงดังไปหรือเบาไป 3-4 ครั้ง	บรรเลงโดยใช้เสียงดังไปหรือเบาไป 5-6 ครั้ง	บรรเลงโดยใช้เสียงดังไปหรือเบาไปตั้งแต่ 7 ครั้งขึ้นไป

เกณฑ์การประเมิน

นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ 70 ขึ้นไป หรือ 28 คะแนนจาก 40 คะแนน จึงจะถือว่าผ่าน

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ประเมิน

ภาคผนวก จ

ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผลการประเมินคุณภาพความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง เครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีสากล

ประเด็นการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (คน)					N	\bar{X}	S.D.	การแปลความหมาย
	5	4	3	2	1				
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้									
1. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและครอบคลุม	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
2. การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้									
3. จุดประสงค์การเรียนรู้ระบุพฤติกรรมที่ชัดเจนและสามารถวัดได้	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
4. จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาและสาระสำคัญ	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้									
5. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถฝึกการอ่านโน้ตสากลและสามารถฝึกปฏิบัติการเล่นเปียโนได้	3	2	-	-	-	5	4.6	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
6. กิจกรรมแต่ละขั้นตอนมีความชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	3	1	1	-	-	5	4.4	0.80	เหมาะสมมาก
เนื้อหาและสื่อที่ใช้									
7. เนื้อหา มีความเหมาะสมกับผู้เรียน	3	1	1	-	-	5	4.4	0.80	เหมาะสมมาก
8. สื่อการสอนมีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	2	3	-	-	-	5	4.4	0.49	เหมาะสมมาก
การวัดและประเมินผล									
9. กำหนดวิธีการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	2	-	-	-	5	4.6	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
10. มีเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินที่เหมาะสม	3	2	-	-	-	5	4.6	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
รวมทุกด้าน							4.62	0.17	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การเล่นเปียโนบทเพลง Swans on the lake

ประเด็นการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (คน)					N	\bar{X}	S.D.	การแปลความหมาย
	5	4	3	2	1				
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้									
1. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและครอบคลุม	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
2. การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้									
3. จุดประสงค์การเรียนรู้ระบุพฤติกรรมที่ชัดเจนและสามารถวัดได้	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
4. จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาและสาระสำคัญ	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้									
5. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถฝึกการอ่านโน้ตสากล และสามารถฝึกปฏิบัติการเล่นเปียโนได้	4	-	1	-	-	5	4.6	0.80	เหมาะสมมากที่สุด
6. กิจกรรมแต่ละขั้นตอนมีความชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	4	-	1	-	-	5	4.6	0.80	เหมาะสมมากที่สุด
เนื้อหาและสื่อที่ใช้									
7. เนื้อหา มีความเหมาะสมกับผู้เรียน	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
8. สื่อการสอนมีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	3	2	-	-	-	5	4.6	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
การวัดและประเมินผล									
9. กำหนดวิธีการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	2	-	-	-	5	4.6	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
10. มีเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินที่เหมาะสม	3	2	-	-	-	5	4.6	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
รวมทุกด้าน							4.7	0.10	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเล่นเปียโนบทเพลง When the saints go marching in

ประเด็นการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (คน)					N	\bar{X}	S.D.	การแปลความหมาย
	5	4	3	2	1				
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้									
1. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและครอบคลุม	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
2. การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้									
3. จุดประสงค์การเรียนรู้ระบุพฤติกรรมที่ชัดเจนและสามารถวัดได้	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
4. จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาและสาระสำคัญ	5	-	-	-	-	5	5	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้									
5. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถฝึกการอ่านโน้ตสากล และสามารถฝึกปฏิบัติการเล่นเปียโนได้	3	1	1	-	-	5	4.4	0.80	เหมาะสมมาก
6. กิจกรรมแต่ละขั้นตอนมีความชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	2	2	1	-	-	5	4.2	0.75	เหมาะสมมาก
เนื้อหาและสื่อที่ใช้									
7. เนื้อหามีความเหมาะสมกับผู้เรียน	2	3	-	-	-	5	4.4	0.49	เหมาะสมมาก
8. สื่อการสอนมีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	2	3	-	-	-	5	4.4	0.49	เหมาะสมมาก
การวัดและประเมินผล									
9. กำหนดวิธีการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	2	-	-	-	5	4.6	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
10. มีเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินที่เหมาะสม	3	2	-	-	-	5	4.6	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
รวมทุกด้าน							4.6	0.24	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การเล่นเปียโนบทเพลง Joy to the world

ประเด็นการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ (คน)					N	\bar{X}	S.D.	การแปล ความหมาย
	5	4	3	2	1				
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้									
1. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและ ครอบคลุม	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
2. การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มี ความชัดเจนและเข้าใจง่าย	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้									
3. จุดประสงค์การเรียนรู้ระบุพฤติกรรมที่ชัดเจนและ สามารถวัดได้	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
4. จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาและสาระสำคัญ	4	1	-	-	-	5	4.8	0.40	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้									
5. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถฝึกการอ่านโน้ตสากล และสามารถฝึกปฏิบัติการเล่นเปียโนได้	2	2	1	-	-	5	4.2	0.75	เหมาะสมมาก
6. กิจกรรมแต่ละขั้นตอนมีความชัดเจนและสามารถปฏิบัติ ได้จริง	2	2	1	-	-	5	4.2	0.75	เหมาะสมมาก
เนื้อหาและสื่อที่ใช้									
7. เนื้อหามีความเหมาะสมกับผู้เรียน	2	2	1	-	-	5	4.2	0.75	เหมาะสมมาก
8. สื่อการสอนมีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุ จุดประสงค์การเรียนรู้	2	2	1	-	-	5	4.2	0.75	เหมาะสมมาก
การวัดและประเมินผล									
9. กำหนดวิธีการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	3	2	-	-	-	5	4.6	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
10. มีเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินที่เหมาะสม	3	2	-	-	-	5	4.6	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
รวมทุกด้าน							4.52	0.28	เหมาะสมมากที่สุด

ผลการประเมินคุณภาพความตรงเชิงเนื้อหาแบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล

เครื่องมือ แบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (คน)			ค่า IOC
		+1	0	-1	
1	การอ่านโน้ตสากล				
	1. ความชำนาญของการอ่านโน้ตสากล	5	-	-	1.00
	2. จังหวะ – ทำนอง	5	-	-	1.00
	3. คุณภาพของเสียง	5	-	-	1.00

ผลการประเมินคุณภาพความตรงเชิงเนื้อหาแบบประเมินทักษะการเล่นเปียโน

เครื่องมือ แบบประเมินทักษะการเล่นเปียโน

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (คน)			ค่า IOC
		+1	0	-1	
1	ท่าทางในการบรรเลง				
	1. นั่งบรรเลงหลังตรง	4	1	-	0.80
	2. สายตามองตรงไปที่โน้ตและลิ้มของเปียโน	4	1	-	0.80
	3. ระยะห่างระหว่างการนั่งบรรเลงกับเปียโนมีความเหมาะสม	4	1	-	0.80
2	ท่าทางการวางนิ้วมือในการบรรเลง				
	1. ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลง	5	-	-	1.00
	2. ไม่เกร็งแขนและข้อมือในการบรรเลง	5	-	-	1.00
	3. ใช้มือซ้ายและมือขวาในการบรรเลงได้อย่างสัมพันธ์กัน	5	-	-	1.00
3	จังหวะ – ทำนอง	5	-	-	1.00
4	คุณภาพของเสียง	5	-	-	1.00

ผลการหาความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะการอ่านโน้ตสากล

ข้อที่	รายการประเมิน	ผลการหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมินคนที่ 1 และ 2		
		Pearson Correlation (r)	Sig (2-tailed)	ระดับความสัมพันธ์
1	การอ่านโน้ตสากล			
	1. ความชำนาญของการอ่านโน้ตสากล	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
	2. จังหวะ – ทำนอง	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
	3. คุณภาพของเสียง	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
	รวม	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก

ผลการหาความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะการเล่นเปียโน

ข้อที่	รายการประเมิน	ผลการหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมินคนที่ 1 และ 2		
		Pearson Correlation (r)	Sig (2-tailed)	ระดับความสัมพันธ์
1	ท่าทางในการบรรเลง			
	1. นั่งบรรเลงหลังตรง	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
	2. สายตามองตรงไปที่โน้ตและลิ้มของเปียโน	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
	3. ระยะห่างระหว่างการนั่งบรรเลงกับเปียโนมีความเหมาะสม	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
	รวม	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
2	ท่าทางการวางนิ้วมือในการบรรเลง			
	1. ใช้นิ้วมือทั้ง 5 ในการบรรเลง	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
	2. ไม่เกร็งแขนและข้อมือในการบรรเลง	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
	3. ใช้มือซ้ายและมือขวาในการบรรเลงได้อย่างสัมพันธ์กัน	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
	รวม	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
3	จังหวะ – ทำนอง	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
	รวม	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
4	คุณภาพของเสียง	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก
	รวม	1.000	.000	สัมพันธ์สูงมาก

ภาคผนวก ฉ

ข้อมูลการวัดทักษะการอ่านโน้ตดนตรีสากล
ข้อมูลการวัดทักษะการเล่นเปียโนระดับต้น

คะแนนทักษะการอ่านโน้ตสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีของชูชูกิ

นักเรียนคนที่	คะแนนทักษะการอ่านโน้ตสากลหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของชูชูกิ (เต็ม 15 คะแนน)
1	11
2	11
3	10
4	11
5	10
6	8
7	8
8	11
9	9
10	10
11	11
12	9
13	6
14	8
15	6
16	7
17	11
18	11
รวม	168
\bar{X}	9.33
S.D.	1.78

คะแนนทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีของชูชูกิ

นักเรียนคนที่	คะแนนทักษะการเล่นเปียโนระดับต้นหลังการ จัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีของชูชูกิ (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)
1	39
2	33
3	29
4	32
5	31
6	25
7	29
8	37
9	29
10	30
11	36
12	26
13	29
14	25
15	25
16	29
17	35
18	35
รวม	554
\bar{X}	30.77
S.D.	4.30

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – นามสกุล นายพงศ์ธาริน ฉ่ำสุภาพ

ประวัติการศึกษา

- พ.ศ. 2566 - ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- พ.ศ. 2560 - ดุริยางคศาสตรบัณฑิต สาขาดนตรีเชิงพาณิชย์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ประสบการณ์ทำงาน

- พ.ศ. 2565 - ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย วิทยาลัยสารพัดช่าง
พระนครศรีอยุธยา